

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE VENDETTA SERIES

A detailed illustration featuring a silver handgun as the central element, resting on a bed of vibrant red roses. Two black chess pieces, a king and a pawn, are positioned near the gun. The background is a dark, atmospheric composition with falling binary code (0s and 1s) and wisps of white smoke or steam. The overall aesthetic is gritty and cinematic.

VENESIS

SERAYA

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu
Oynatma Listesi

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Sonsöz Epilog

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR

EDERİZ! SERAYA'NIN

SAVAŞÇILARINA KATILIN!

Teşekkür Yazar

Hakkında

Çeviri Kitaplar

Telegram

Copyright © 2023 by SeRaya

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya bazı bölümleri, yasaların izin verdiği durumlar veya bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Romanda tasvir edilen tüm karakterler, isimler, yerler, olaylar, kuruluşlar ve işletmeler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

SeRaya tarafından yayınlandı

Editör: Emily A. Lawrence (Lawrence Editing) Kapak:

Cat (TRC Designs)

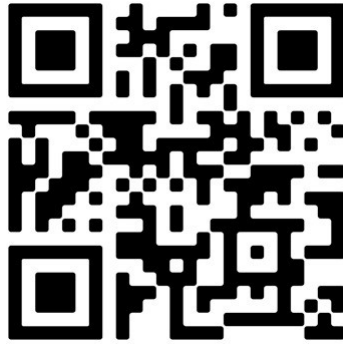
Sam Lynn tarafından İç Formatlama

Sürekli olarak kendilerine yüklenen beklentiler ve sorumluluklar kalıbına uymaya zorlananlara. Kendinizi ilk sıraya koymanız ve size mutluluk veren bir şey yapmanız sorun değil.

YAZARIN NOTU

Okuyucuların sağduyusu tavsiye edilir. *Nemesis* karanlık, çağdaş bir aşk romanıdır ve sert bir dil, cinsel içerikli sahneler ve bazıları için tetikleyici olabilecek diğerkaranlık temalar içerir. Umarım bunları hak ettikleri özenle ele almışımıdır.

Her ne kadar körlemesine gitmenin en iyisi olduğuna inansam da, dalmadan önce ihtiyacınız olan tüm bilgilere sahip olduğunuzdan emin olmak benim için önemli. Detaylı tetikleyicilerin bir listesini authorseraya.com adresinde bulabilirsiniz.

OYUN LİSTESİ

- Parça 1:** James Arthur'dan Déjà Vu
Parça 2: Slowly by JON VINYL
Parça 3: Face Down by Vedo, OG
Parça 4: The Beginning by
Parker WAR*HALL
Parça 5: Tayc'dan Carry Me
Parça 6: Butter by Devon Culture
Parça 7: Blood in the Water by Joanna Jones as The Dame
Parça 8: Belong to You by Sabrina Claudio (ft. 6LACK)
Parça 9: Bghit W Ga3ma 7assit by Zouhair Bahaoui
Parça 10: Mount Everest by Labrinth
Parça 11: Play with Fire by Sam Tinnesz (ft. Yacht Money)
Parça 12: That's How It Goes by Zoe Wees (ft. 6LACK)
Parça 13: Hrs & Hrs by Muni Long
Parça 14: Austin Giorgio'dan You Put A Spell On Me
Parça 15: Taylor Swift'ten Vigilante Shit
Parça 16: Billie Eilish'ten "You Should See In Me In a Crown
Parça 17: BANKS'tan Waiting Game
Parça 18: Addicted by JON VINYL
Parça 19: Put On Repeat by Sabrina Claudio
Parça 20: Love You Like Me by William Singe

PROLOGUE

SOFYA

I 'Hayatın sizi bir yöne götürüp sonra da kendi ekseninde dönerek yörüngesini tamamen değiştirmesini her zaman büyüleyici bulmuşumdur.

Yirminci yaş gününe az bir zaman kala, üniversite için yurtdışında geçirdiğim bir yılın ardından ailemi ziyarete gitmiştim ki, hayatım bir anda tamamen değişti. Kurşun parçaları bir sonraki adımımı şekillendirdi.

Kederin beş aşaması olduğunu söylerler. İnkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve son olarak kabullenme. Benimki sadece birini kapsıyordu.

İntikam.

Sahip olduğum her şeyi elimden aldı ve onu bitirmek için geri dönecektim.

Sabır bir erdemdi ve ben onların intikamını almak için yedi yıl bekledim. Kan, kaos ve intikam vaadi havayı doldurmuş, ben onu uzaktan izlerken vücudumu sıkı bir şekilde sarmıştı.

TIKLAYIN.

TIKLAYIN.

TIKLAYIN.

BÖLÜM 1

G Hava almak için çırpınırken sarsılarak uyandım. Avuçlarımı çılgınca o tarafa bastırırken dehşet damarlarımı ele geçirdi. bir şekilde önleyebileceğini düşündüm. Ama tabii ki olmadı. Sonuç hiç değişmedi.

Bir silah sesi. Ardından delici bir acı. Kan.

Ön tarafımı kaplayan ve vücudumun altında biriken o kadar çok kan vardı ki, hayat beni gerçeklikten ayıran perdeden sızıyordu.

Her şey kararmadan önce duyularımı çarpıtan mutlak bir durgunluk.

Yedi yıl.

Seksen dört ay.

İki bin beş yüz elli altı gün.

Yine de babamın kafasına dayanan silahı net bir şekilde görebiliyordum. Bir kurşun babamın kafatasını parçaladığında annem merhamet için *yalvarıyordu*. Annem bizi bağışlaması için *yalvarıyordu*.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Kesinlikle umurunda değildi. Sadece onu susturdu ve babamın karşılaştığı kaderi ona hediye etti.

Ailenizi infaz eden kişinin bir film kötü adamı gibi görünmesini beklersiniz, yaralı yüzünü süsleyen bir alay. Ama tetiği çekmeden önce gözlerimin içine bakan adam olabildiğince normal görünüyordu.

Kimliğini koruma zahmetine bile girmedi çünkü kimsenin ondan kurtulmasını beklemiyordu.

Vücudum terden sıırıslam olmuş, gömleğimin ince kumaşı kabaran göğsüme yapışmış, nefesim kesilmişti. Bacaklarımı kanepenin kenarına attım ve bir elimi karmakarışık buklelerimin arasında gezdirdim.

"*Siktir*," diye nefes aldım ve gözlerimin çevreme alışmasına izin verdim. Gözlerim etrafımda dolaştı, televizyonun loş ışığı farklı bir oturma odasında olduğumu ortaya çıkardı.

Bir zamanlar evim dediğim yerde değil de köhne dairemde olduğumu fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı.

Ev kelimesini bile benim için mahvetti çünkü artık ne zaman evi düşünsem aklıma sadece zemini boyayan kızılık ve duvarda asılı aile fotoğraflarını süsleyen beyin parçaları geliyordu.

Başımı sallayarak telefonuma uzandım ve saate baktım: Sabah 4:00.

Bu kâbuslar düzenli bir olaydı ve yedi yıl sonra bunlara alışmış olacağımı düşünürdünüz, ancak o ölümcül geceden beri zihnimi rahatsız etmeyi asla bırakmadılar.

Daha fazla dinlenmeme izin vermeyeceklerini bildiğimden, telefonu sehpaaya geri attım ve öne doğru eğildim, kollarımı dizlerime dayadım, rahatsız edici görüntüleri zihnimin derin bir köşesine ittim ve nefes alışverişlerimi düzenlemeye çalıştım.

Gir ve çık.

Gir ve çık.

İçeri ve dışarı.

Kalbim yavaşlayıp kaslarım gevşeyene kadar devam ettim. Gözlerimi kapattım, kanepeden kalkıp koridorun sonundaki banyoya doğru ilerlemeden önce son bir derin nefes aldım. Daire çoğunlukla karanlığa gömülmüştü, tek ışık televizyon ekranının titremesinden geliyordu.

Dairem özel bir şey değildi ama ihtiyacım olan şey için yeterliydi. Üzerinde uyuduğum koyu kahverengi kanepenin ortasındaydı, üzerlerine dosyalar serpiştirilmiş masalar alanın her tarafına yerleştirilmişti ve üzerlerinde gözetleme için kullandığım bilgisayar monitörleri oturuyordu.

Tezgâhın üzerine boş kâğıt kahve bardakları serpiştirilmişti ve beyaz paket servis kapları odayı sokağın karşısındaki dükkândan gelen paket servis kokusuyla dolduruyor, arkalarında *anne* yemeklerinin nostaljik hissini bırakıyordu.

İnleyerek koridorda ilerledim ve küçük banyoya girdim, düğmeye bastım, lavabo dolabının üzerindeki sarı ampul canlanmadan önce titreşti. İçimi çektim ve bir elimi lavabonun kenarına dayadım.

musluğu açtım ve aynaya baktım. Bir yabancıнын yansıması bana bakıyordu.

Elmacık kemiklerimin çıkıntılarını yoklamak için parmaklarımı kaldırmasını izledim, o kadar keskindiler ki çökmüş tenimin üzerinde derin gölgeler oluşturdular.

Yüzüm çizilmiş gibiydi. Yorgun. Son birkaç yıldır pek uyumamıştım.

Ellerimi akan suyun altına koydum ve bir avuç avuçlayarak yüzüme götürdüm. Geri kalanını da ağızımda çalkalayarak, vurulma anını tekrar yaşadığımda ağızımda kalan metalik tadı silmek için kullandım.

Musluğu kapattıktan sonra arkamdaki duşun düğmesini çevirdim, su akışı dengelenmeden önce sprey kekeliyordu. Duşun altına girmeden önce buharın yükselmesini bekledim, kaynar suyun vücudumu saran ağırlı kasları ve üzerime yapışan diğer her şeyi yıkamasını umuyordum.

Cezalandırıcı akıntının, kabusların yerini almasını ve üzerime huzurun çökmesini diledim ama o geceki olaylar zihnimde durmadan tekrarlanmaya devam etti. Gözlerimi her kapattığımda onların yüzlerini görüyor ve ailemi kurtaramadığım için kendime küfrediyordum.

O gece onlarla birlikte ölmeyi diledim.

Suyun tenime çarpma hissinin tadını çıkarmaya çalıştım, omuzlarımdan ve vücudumdan aşağı akmasına izin verdim. Hatta gözlerimi kapatıp derin nefes alarak gözeneklerimi tıkayan endişeden kurtulmaya çalıştım. Ama tüm çabalarım boşunaydı.

Bunun yerine nefes alışım hızlandı, kendimi duvara yaslarken başım öne eğildi.

Silah sesleri. Yalvarışlar. Çığlıklar.

Sağır edici bir sessizlik.

Kabaca yanaklarımı ovuşturdum, kendimi bir saldırının eşiğinden geri çekmeye çalıştım. Tökezleyerek geri çekildim ve sırtımı soğuk fayans duvara dayadım, oturana kadar kaydım, dizlerimi göğsüme çektim.

Başımı arkaya yatırdım ve ağır bir iç çektim, su sıcaklığı ve buharıyla beni kavuruyordu. Gözlerimi yenilgiyle kapattım, duygularımın yükselmesine izin verdiğim için kendime kızdım.

Sadece kısa bir süre için, kendime söz verdim.

Yas tutmak için kendime bu kadar süre izin verirdim. Kaybı *hissetmek* için kendime ne kadar süre izin vereceğim.

Küvetin daha da derinlerine daldım ve suyun tenimin üzerinde süzülmesine izin vererek sağladığı sıcaklığa odaklandım. Ağzım boğuk bir çığlıkla açıldı ve yüzümden aşağı süzülen suyla karışan tuzlu gözyaşlarımın tadını yakaladım.

Su soğuduktan sonra ayağa kalkıp duş jelini aldım ve dışarı çıkmadan önce hızla yıkandım. Kalın bir bornoza sarınarak haplarımı almak için ilerledim ve ecza dolabının kapağını kapatmadan önce ağzıma bir tane attım.

Bir elimi buğulu aynanın üzerinde gezdirdim, çaresizliği geride bırakıp öfkem kederimin yırtık pırtık kenarlarını geriye itmeden önce kendime bir dakika daha tanıdım. Eğer göğsümdeki ağrının büyümesine izin verirsem, sonunda içinde boğulacaktım.

Bedenim yavaş yavaş son yedi yıldır beni besleyen tek duyguya geri döndü.

İntikam.

Oturma odasına döndüğümde, kanepenin altından bavulumu çıkardım ve üzerime bir çift eşofman, büyük boy bir tişört ve ayaklarımı ısıtmak için bir çift eşi benzeri olmayan tüylü çorap giydim. Bunca yıl sonra bile hala bir bavulla yaşıyordum, ihtiyaç olursa taşınmaya hazırdım.

Kahve yapmak için mutfığa doğru yürürken, televizyondan tanıdık bir isim sesi geldi ve beni olduğum yerde durdurdu.

Morales.

Kalbim küt küt atarak kanepeye geri döndüm ve uyuduğum yerde duran kumandaya uzandım, sonra sesi açtım.

"Kaynaklar, Morales Industries'in CEO'su Victor Morales'in eşi Elena Morales'in Adrar'daki yazlık evlerinde çıkan yangında beklenmedik bir şekilde hayatını kaybettiğini doğruluyor." "Şu an itibarıyla yetkililer ölüm olayıyla ilgili herhangi bir bilgi vermedi. Daha fazla bilgi beklerken, Morales'lerin evinden alınan canlı görüntülere bir göz atalım."

Kamera kadrajı garaj yolunda ilerleyen siyah bir şehir arabasına yakınlaşmadan önce sahne İngiliz tarzı bir kır evine kaymıştır. Araba durur durmaz, siyah takım elbiseli bir grup adam evden çıkıp arabaya doğru yürümeye başladı.

Arabanın kapısına barikat kurdular ve içlerinden biri kapıyı açarak içindekinin dışarı çıkmasını sağladı. Kamera onların yanından hafifçe geçerek korudukları kişinin üzerine geldi ve sonunda onlara odaklandığında boğazım sıkıldı.

Gerçekten o.

Siyah saçları geriye doğru taranmıştı, tıraşsız yüzündeki tuzlu biberli tüyler yüz hatlarının keskinliğini vurguluyordu.

Onu resimlerde görmek ya da rüyalarımın girmesi bir şeydi, ama onun *varlığını* görmeye asla hazır değildim. Çaldığı hayatları umursamadan, pervasızca hayatını yaşıyordu.

Muhabirler toplu halde onlara doğru koşarak sorular sordular ve yeni dul kalmış CEO'nun ağzından laf almaya çalıştılar ancak ön kapıya doğru ilerlerken adamlarından biri kameraları iterek uzaklaştırdı.

Muhtemelen avukatı olan bir başka adam geride kaldı ve kameralara doğru döndü.

"Bay Morales bu haberden derinden etkilenmiştir ve süreci atlatmak için zamana ihtiyacı vardır. Bu çok zor zamanda sağduyunuzu ve mahremiyetinizi korumanızı rica ediyoruz."

Sözlerini bitirdiğinde, haberlerden biri ifadesini başka bir soruyla sürdürmeye çalıştı, ancak avukat onu hemen susturdu. "Başka yorum yok," dedi ve kameradan uzaklaşıp eve doğru ilerledi.

Yapbozun parçaları yavaşça yer değiştirip belirlenen yerlerine kilitlenirken, bilginin oturması bir saniye sürdü.

Sunucunun sesi düşüncelerimi böldü ve kafamı kaldırdığımda kadraj yine ona dönmüştü. Kumandayı tekrar elime aldım ve *Lalla Fatima*'nın yeniden yayınına denk gelene kadar kanallar arasında gezindim, dikkatimi dağıtacak herhangi bir sese ihtiyaç duyuyor, onu *arzuluyordum*.

Olaydan sonra, her türlü ses aradığım tek teselli haline gelmişti. Sağır edici sessizlik katlanılamayacak kadar fazlaydı, et ve kemik parçalanmasıyla birleşen aralıksız bir çınlama her zaman onun yerini alıyordu. Bu yüzden herhangi bir şey, kelimenin tam anlamıyla başka *herhangi bir şey* onu uyuşturmak için daha iyiydi.

Odanın diğerk tarafına geçerek masamın arkasındaki sert plastik sandalyeye çöktüm ve ayağımı altına sokarak cihazlarımın açılmasını bekledim.

Birkaç yıpranmış defter monitörlerin yanına yığılmıştı ve aradığım defteri bulana kadar onları karıştırdım. Sayfalar mürekkebin çeşitli tonlarıyla renklendirilmiş, sıkışık yazılarla doldurulmuştu.

Defterde Victor Morales hakkında öğrendiğim her şey vardı. Her küçük ayrıntı, ne kadar küçük olursa olsun. Zavallı benliğinin doğduğu andan kahvaltıda ne sevdiğine kadar.

Son yedi yılımı Victor Morales ve çevresindeki herkes hakkında uzmanlaşarak geçirdim, her birinin özel bir not defteri vardı. Adama karşı duyduğum tüm öfkeyi ve ayrıntılı intikam hayallerimi tek bir plana dönüştürmüştüm.

Gücü açtıktan sonra harici sabit diskimi bağladım ve haber kanalının web sitesini açtım, yayınlanan görüntüleri bulmak için kaydardım ve bir kopyasını çıkardım. Video indirilirken, en soldaki manila zarfa uzandım ve çektiğim son fotoğrafları almak için bir tarafını açtım.

Onları incelerken, bakışlarına, gözlerini gölgeleyen perili bakışa baktım. Sıradan bir seyirci gözlerinin altındaki gölgeli morluğu, kocasıyla arasına koyduğu stratejik mesafeyi, hareket ettiğinde hafifçe irkilmesini fark etmezdi. Sıradan bir seyirci işaretleri görmeyebilirdi ama ben gördüm.

Video indirildikten sonra otomatik olarak oynamaya başladı. Sadece adının söylendiğini duyduğumda başımı kaldırıp baktım. Kadraja girdiğinde duraklattım ve yüzüne yakınlaştırdım.

Sırtarak dün gecedan kalan yemeklere uzandım, soğuk et dolu *briouat*'lardan kırık bir parçayı ağzıma attım ve ardından sade kahveyle yıkadım.

Bu benim giriş yolum.

Karısını kaybetmesi benim için mükemmel bir fırsattı.

BÖLÜM 2

I Her zaman her şeyin zamanla iyileştiği söylenirdi, ama insanların asıl söylemek istedikleri, zamanın öfkenin içine işlemesi için daha fazla alan açtığıydı.

Ta ki yayılıp vücudunuzdaki her bir hücreye bulaşana kadar.

Yaraların iltihaplanması ve çürümesi için daha fazla alan. İronik bir şekilde, tıpkı bu mezarlığın altında olduğu gibi.

Daha önce hiç cenazeye gitmemiştim. Katılmak istediğim tek cenazeye de katılamamıştım çünkü biri bana bir kurşun sıkmış ve beni yaşam mücadelesi verirken bırakmıştı. O kişi, karısının ölümünden iki hafta sonra bugün burada bulunmamın katalizörü oldu.

Mezarlık kilisenin arka tarafındaydı ve sıra sıra dizilmiş, üzerine yazılar kazınmış mezar taşlarıyla doluydu. Herkes ayin için içerideyken, ben de onun karısını toprağa verişini izlemek için mezarlığın arkasındaki ormanın ortasında bir ağacın kalın gövdesinin arkasında bekledim.

En azından ona bunu yapma fırsatı verildi. Ben kendi ailemi bile gömememişim.

Sevdiğiniz birini gömmek zorunda kalmak acı vericiydi ama onu gömememek daha da kötüydü. Yas tutacak bir yerim, bakacak bir mezarım yoktu.

Gökyüzü yavaş yavaş kararmaya başladı, bulutlar üzerimizde gölgeler oluştururken rüzgar da hızlandı. Titreyerek, ayinin ilk yarısının bitmesini beklemeye devam ederken kendimi ısıtmak için ceketimi vücuduma doğru daha sıkı çektim.

Yas tutan kalabalık bir grubun boş mezar çukurunun etrafında toplanması için yirmi dakika daha geçmesi gerekti. Elena'nın tabutunun belirlenen yere taşınmasını beklerken sağ tarafa dizilmiş siyah sandalyelere oturmak için hareket ettiler.

Victor Morales kalabalığın arasındaydı ve en önde onlara liderlik ediyordu.

ME'nin resmi raporunda Elena Morales'in yaz tatilini geçirdiği Adrar'daki yazlık evlerinde dumandan zehirlenerek öldüğü belirtildi. Yangın itfaiye tarafından kaza olarak nitelendirilmiş ve hatalı bir kablonun atlayarak Elena'nın ölümüne yol açtığı iddia edilmişti. Elena'nın vücut vardı olmuştur Yani ciddi bir şekilde YANIK YAPIMI onu kapalı bir tabutla defnetmeye karar vermişlerdi. Tabut yerine yerleştirildikten sonra rahibin sesi salonda gürledi: "Elena Morales çok sevilen bir eş ve arkadaşı. Şimdi, kocası Victor birkaç şey söylemek istiyor.

kelimeler."

Victor Morales oturduğu yerden kalkarak rahibin durduğu küçük sahneye doğru ilerledi ve mikrofonun önüne geçti. "Teşekkür ederim, Papaz Hernandez," dedi ve başıyla ona doğru küçük bir minnettarlık işareti yaptı.

Bunca yıl sonra, sesinin etkisinin azalmış olacağını düşünürsünüz, ancak keskin hatırlatıcı kaldı.

Keder havaya nüfuz ederek ciğerlerimi kapladı, ama hemen yerini öfkenin tanıdık acı tadı aldı. Kalbim onu en son duyduğum anı hatırlayınca sıkıştı, anı isteğim dışında bir gelgit dalgası gibi içime çökerken gözlerim kapandı.

ÇIĞLIKLAR. Silah sesleri.

Annemin cansız bedeni oturma odamızın zeminindeydi, bir zamanlar canlı olan kahverengi teni artık donuktu, kan dalları zehirli yılanlar gibi cübbesinin önünde kıvranıyordu.

Her şeyin bittiğini anladığında yüzünü dehşetin gölgeleri kaplarken gözleri kocaman açılmış, bana sabitlenmişti.

Ve sırada ben vardım.

Tabutun toprağa inerken çıkardığı mekanik gümbürtü dikkatimi şimdiki zamana geri getirdi. Gözlerim tekrar benden her şeyimi alan adama takılmadan önce geçmişe dönüşleri silkeledim.

Tabut aşağı inip gözden kaybolduğunda, rahip göğsünün üzerinde haç işareti yaptı, sonra İncil'ini kapatıp şöyle seslendi

Tanrı'ya "amin" dedikten sonra hemen ardından herkesin "amin" sesleri yankılanmaya başladı.

Morales eğilip bir avuç toprak aldı ve yağmur damlaları tenime çarpmaya başlarken tabutun üzerine attı.

Son bir kez saygılarını sunduktan sonra konuklar, siyahlar ve şemsiyelerden oluşan bir deniz gibi mezarlığı terk ederek uzaklaştı. Herkesin görüş alanının dışında kalmaya dikkat ederek ağaca yaklaştım.

Birkaç kişi geride kalıp bir kenarda sohbet ederken, adamları Morales'e arabasına doğru ilerlemesini işaret etti ama Morales bir elini kaldırarak sanki yanından ayrılmadan önce biraz daha zamana ihtiyacı varmış gibi onları durdurdu.

Sonra orada öylece durdu, karısının cesedinin başında. Sanki gerçekten umurundaymış gibi.

Ellerim bu maskaralığa bir son verme isteğiyle titriyordu, ama bunun yerine onları paltomun ceplerine soktum, içine sokulmuş silahı kavradım, soğuk metal dürtümü uzaklaştırdı.

Uzun menzilli nişancılığım yıllar içinde gelişmişti ve bu işi kafasına sıkacağım bir kurşunla kolayca bitirebilirdim. Ama hızlı bir ölüm onun için asla yeterince tatmin edici bir son olmazdı.

İntikam, tadını çıkarabildiğinizde çok daha tatlıydı.

Ölüm zaman içinde sadece bir andı, ama ben onun sefalet içinde yaşamasını istedim. Onu mümkün olan en kötü şekilde incitmek istedim, en çok sevdiği şeyin parmaklarından sızdığını görmesini istedim.

Kontrol.

En değerli varlıklarından biri zaten yeraltında olduğuna göre, kaybetmesi gereken tek bir şey kalmıştı. Çok yakında bir gün, uğruna *çalıştığı* her şeyin alevler içinde yok oluşuna tanıklık etmesini sağlamaktan zevk alacaktım.

Fırtınanın şiddetlenmesine rağmen hareketsiz kaldı. Üzerinde üç parçadan oluşan siyah bir takım elbise ve cilalı siyah parmak uçları vardı. Sımsiyah saçları yüzüne yapışmış, yüz hatlarını bir keder maskesi kaplamıştı.

Dışarıdan bakıldığında, insanlar karısının yasını tutan kalbi kırık bir koca gördü ve bu da birkaç gizli kameraya fotoğraf çekme fırsatı verdi.

Adam fotoğraf çekirtmeyi *çok seviyordu*.

Victor Morales, sanki çürümüş özünü gizlemek için yeterli sempatiyi toplayabilecekmiş gibi, yas tutan zavallı dul rolünü oynamayı severdi. Ancak, eğer

Daha dikkatli baksaydınız, onun gerçek yüzünü görebilirdiniz.

Karısını korumak için ettiği evlilik yeminini yerine getirmektense, öfkesini karısına yansıtmakta daha başarılı olan bir adamın resmi.

Kendimi ıslak ağaç kabuğundan kurtardım, arabama doğru yürümeden önce paltomun kapüşonunu başımın üzerine çektim, düşen yapraklar ayakkabılarımın altında çıtırdıyordu. Arabaya bindiğimde kontak anahtarını çevirdim, camlara vuran yağmurun sesi içerideki sessizliği doldururken arabam gümbürdeyerek canlandı.

Vitesi geri vitese takmadan önce arabamın ısınmasını, camların yavaşça buğulanmasını bekledim. Park ettiğim yerden çıkmadan hemen önce bakışlarım dikiz aynasından onun üzerinde dolaştı, bunun onu son görüşüm olmayacağını biliyordum.

Bu sadece başlangıçtı.

Ölüm bizi ayırana kadar'ı gerçeğe dönüştürmek zorunda kalsam bile.

BÖLÜM 3

A Mumlar üflendikten sonra yukarı baktım. Duman kayboldu ve etrafımda oturan insanları ortaya çıkardı. Hepimiz bir masanın etrafına yerleşmiştik.

Beyaz örtülerle kaplı büyük masa, kristal kadehler ve beyaz porselenler masayı süslüyor, çatal bıçakların birbirine sürtünme sesi etrafımızda yankılanıyordu.

Bu kutlamanın yapıldığı restoranın tavanından sarkan yumuşak ışıkların aydınlatığı gülen yüzlerini dikkatle inceledim.

Saatin adamı komik bir şey söylemiş olmalıydı, düşünceler içinde kaybolurken fark etmediğim bir şey, çünkü bu etkinlik için özel olarak kiralanmış olan boş restoranı daha fazla kahkaha çığlığı doldurdu.

Bu akşamki konukların çoğu ya aileden değildi ya da Bemes'in en seçkin kişilerindendi. Victor Morales örnek bir aile babası olduğunu göstermek için her fırsattan yararlanan bir fırsatçı olduğu için onları büyük olasılıkla tanıtım amacıyla davet etti.

Ancak gerçekte o bir sahtekârdı; sevgi dolu bir koca ve ahlaklı bir vatandaş imajı çizerken şiddet ve yolsuzluk perdesinin arkasına saklanan bir adamdı.

Yeni yüzüğümün prenses kesim pırlantası loş ışıkta parlıyordu ve bir başkasının yüzüğünü taktığımı görünce kalbim sıkışarak yere baktım.

Ona ait olmayan bir yüzük.

Çevresel görüşümde bir şampanya kadehi belirdi ve kadehi bana uzatırken gözlerimi elimden ayırıp ona baktım.

Şampanyadan küçük bir yudum almadan önce yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve odaya göz gezdirdim. Herkes rahat görünüyordu; bağlılık, sevgi ve sadakatle bir araya gelen iki insanın birlikteliğini onurlandırırken gülüyor ve gülümsüyorlardı.

Hepsi de mükemmel ve sevgi dolu bir evlilik imajı sunmak için özenle hazırlanmış pırıltılı bir illüzyonu kutladıklarından *tamamen* habersizdi.

Ama içlerinde en bilgisiz olanı hemen yanımda duran kişiydi. Mükemmel bir şekilde dikilmiş gri takım elbisesi ve izleyicilerimiz için kendine özgü aldatıcı gülümsemesini takınmış, tuzlu ve biberli saçları kusursuz bir şekilde geriye taranmış, *sevgili ve sevgili kocamdı*.

Beni koruyup kollayacağına yemin eden adam, sekiz yıldan biraz daha uzun bir süre önce ailemi infaz eden ve bana tetik çeken adamla aynıydı.

Neredeyse çekiciydi, ama sanırım şeytanın ruhları cezbedecek kadar cömert, mükemmel bir kılıkta olması uygundu.

Böyle bir adamla nasıl evlenebildiğimi mi soruyorsunuz? Cevabı oldukça kolaydı. En çok güvenmesi gereken kişi tarafından ihanete uğradığını hissetmesini istedim.

Morales yakın çevresini oldukça dar tutar, ailesinden ve birkaç yakın iş arkadaşından öteye genişletmezdi. Tanrı'dan korkan bir adamdı ve güvenini ancak kan ya da inançla bağlı bir sözleşme söz konusu olduğunda verirdi.

Ve kan benim tarafımda olmadığı için, onun düşüşünün kör inanç etrafında şekillenmesine ihtiyacım vardı.

Morales'i devirmek aileme huzur getirmenin tek yoluydu. *Bana* huzur getirmek için. Bu yüzden kendimi onun hayatına soktum ve onu evliliğe ikna ettim. Gerçi bu kısım pek ikna gerektirmedi.

Gördüğünüz gibi, insanları ayırt etmek o kadar da zor değildi. Aslında oldukça basit yaratıklardı. Savunmasızlığı fark ettiklerinde gözleri hemen ilgiyle parlardı.

Onlara kontrol olasılığını gösterin ve dizlerinin üzerine çöküp bir gram güç verilmesi için yalvarsınlar.

Cenazeden sonraki birkaç günümü *Sofia Maria Herrera* olmaktan uzaklaşıp, kocasını trajik bir trafik kazasında kaybetmiş ve yeni bir başlangıç yapmak, iyileşmek ve kendini yeniden keşfetmek için şehre taşınmaya karar vermiş yirmi altı yaşında dul bir kadın olan *Olivia Kane*'e dönüşerek geçirdim.

Koruyucu gözetim altına alındığımdan beri kişisel bilgilerimin çoğu değiştirilmişti. Ama yine de tüm veri tabanlarını gözden geçirdim, adımın geçtiği olası her kaydı taradım - hastanede kalışlar, gidilen okullar, katıldığım etkinlikler.

Herrera birkaç tuşa basarak ortadan kayboldu ve Kane doğdu. Çoğu sağlık kurumu dijital ortama geçtiğinden, Kane yerel hastanenin hasta kayıtlarına girip Jane Doe'nun dosyasını onun bilgileriyle değiştirdikten sonra yaratılmıştı.

Vücudum ve yüzüm yıllar içinde çok değişmişti, bu yüzden bu yeni versiyona dönüşmek için tek ihtiyacım olan iyi bir makas ve bir kutu siyah saç boyasıydı.

Karısını kaybettikten sonra Victor'un şehir merkezinde birkaç blok ötede bulunan Mogador otelini saat gibi ziyaret etme alışkanlığı vardı. Onu orada takip edip rutinini öğrendikten iki hafta sonra, kendimi aynı barda otururken buldum, tam da onun beşinci viskisini yudumladığı anda, burnu ve yanakları alkolden kızarmıştı.

Gerisi oldukça kolay oldu. Konuşmamız sonunda yeni dul kaldığımı ve şehirde yeni olduğumu paylaştım. Bana şehri gezdirmeyi teklif etti ve birkaç hafta sonra da evlenme teklif etti.

Bak, kolay. Yanında tutmak için tatlı, masum bir eş aldığını düşünmesi onun için utanç vericiydi.

Dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi ama *kocam* elini belime koyup beni yanına çekince dikkatim tekrar dağıldı. Boğazını temizledi ve misafirlerimizi susturmak için onlara işaret etti, böylece senaryosunu yazdığı konuşmayı okuyabilecekti.

Boştaki eliyle bardağını kaptıktan sonra, benimle aşkta ikinci bir şans bulduğu için ne kadar minnettar olduğunu kismaya başladı.

Bu adama karşı duyduğum nefreti zorla uzaklaştırdım ve elimi göğsüne koyup bitirmesini beklerken yüzüme iyi çalışılmış bir gülümseme yerleştirirken dokunuşundan duyduğum her türlü tiksintiyi geri ittim. "Sana, *aşkım*," dedi sonunda ve kadehini kaldırarak kadeh kaldırmadan önce yanağıma iffetli bir öpücük kondurdu.

Herkes karşılık olarak kadehlerini kaldırdı ve içti. Kulağına bir "teşekkür ederim" fısıldamak için döndüm, sonra kendi içkimden bir yudum daha aldım ve baloncukların beni yeniden başlayan konuşmalardan uzaklaştırmasına izin verdim.

Misafirlerimiz bana baktıklarında, gözlerinde sevgiyle kocasına bakan sadık bir eş gördüler, oysa ben aslında bir şey seçme dürtüsüyle savaşıyordum.

sırf kanının birlikteliğimizin şerefine yapılan beyaz pastayı süslemesini izleyebilmek için yemek bıçağımı kaldırıp boynuna sapladım.

Davet beklediğimden daha uzun sürmüş, sosyal pilimi yavaş yavaş tüketmişti. İnsanları pek seven biri değildim ve insanlarla uğraşmaktansa evde, kanepemde hiçbir şey yapmadan oturmayı tercih ederdim. Ancak bu rolü mükemmel bir şekilde yerine getirebilmek için alışkanlıklarımı değiştirmem ve sosyal ve ilgili bir eş olmayı öğrenmem gerekiyordu.

Bu her zaman kolay bir iş değildi.

Victor Morales'in karısı olmak çileden çıkarıcı bir paradokstu. En büyük mutluluğu *kocama* hizmet etmekte bulmam gerekiyordu ama aynı zamanda bağımsız olmam da gerekiyordu. Etkilemek için giyinmem gerekiyordu ama dikkat çekecek kadar değil. Başarılı ve destekleyici olmam gerekiyordu ama onu gölgede bırakacak kadar değil.

Onunla evlenmenin tek iyi yanı, o ölüme bir adım daha yaklaşırken benim de intikamıma bir adım daha yaklaşmış olmamdı.

Misafirlerimizin çoğu çocuk bakıcılarından çocuklarını almaları için mesajlar almaya başladığında, kocam ve ben geldikleri için herkese teşekkür ettik ve yakında görüşmek üzere birbirimize söz verdik.

Hepsi gittikten sonra Victor'un eli bir kez daha belimi buldu ve bizi yemek salonundan çıkarıp şoförümüzü beklememiz için lobiye götürdü.

Eve dönüş yolumuz sessizdi. Victor bu süreyi e-postalarını ve asistanının önümüzdeki hafta yapılacak toplantılarla ilgili kendisine bıraktığı notları inceleyerek geçirdi ve ben de onu boş konuşmalarla oyalamak zorunda kalmadığım için çok mutluydum.

Şoförümüz çakıllı yoldan aşağı dönmeden önce sinyal lambalarını yaktı ve birkaç ay önce kurulan giriş kapılarındaki kodları girmek için yavaşlayarak durdu.

Omar dairesel araba yolumuzdaki araç kuyruğunun arkasına park eder etmez, güvenlik şefimiz Jaxon binanın ön kapısından çıktı.

ve bizi selamlamak için aşığı indi.

Uzun boylu, geniş omuzlu, koyu renk saçları kafa derisine yakın tıraş edilmişti ve koyu kahverengi tenini tamamlayan güçlü kaşlarını ve ela gözlerini vurguluyordu. Jaxon son beş yıldır Victor için çalışıyordu, babasının emekliliğinden sonra görevi devralmıştı.

Emrinde çalışan altı muhafız daha vardı, sadece ikisi gece kalıyordu, diğeri ise sadece arada sırada Victor'un takviye güvenliğe ihtiyaç duyduğu zamanlarda geliyordu. Evde olmadıkları zamanlarda Victor'un onlara verdiği görevleri yerine getiriyorlardı.

"Rapor edecek bir şey var mı?" Victor arabadan indikten sonra sordu.

Bana baktı ve arabadan inmeme yardım etmek için elini uzattı. *Tam bir centilmen.* Ne olursa olsun kabul ettim, çünkü sırf bana bu durum için özel olarak aldığı elbiseyle mükemmel uyum sağlayacağını düşündüğü için bu çekilmez altı inçlik kırmızı tabanlı topuklu ayakkabıları giyiyordum.

Ömer'e iyi geceler diledim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Jaxon saygıyla başını eğdi. "Sıra dışı bir şey değil efendim. Sadece yıldönümünüz için bir hediye. Rosa girişteki masanın üstüne bıraktı."

Parmaklarımızı birleştiren Victor boştaki elini Jaxon'ın omzuna koydu. "Teşekkür ederim, Jaxon. Hepsi bu kadarsa, sen ve diğeri gecenin geri kalanında rahat olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, efendim. Senyora Olivia."

Jaxon başını bir kez daha eğdi ve ekibin geri kalanıyla birlikte ofislerinin bulunduğu arka tarafa gitti.

Ön kapıya doğru ilerlerken gözüm evin etrafındaki güvenlik kameralarından birini işaret eden yanıp sönen kırmızı noktaya takıldı. Evi gören toplam beş kamera vardı. Üçü farklı açılardan ön tarafa bakarken, biri arkada, güvenlik ekibinin kanadını, sonuncusu da ön kapıları gösteriyordu.

Kimsenin giremediği ve kimsenin çıkamadığı güzelleştirilmiş bir hapisane. Tabii ben değilsen.

Merdivenlerden yukarı çıktık ve büyük siyah çift kapıdan geçerek evin içine adım attık. Victor ışıkları açtı ve yüksek tavanda asılı duran kristal avize mekânı anında aydınlattı, parlak ahşap zeminler avizenin altında pırıl pırıl parlıyordu.

Başımı kaldırdığımda, antredeki beyaz halı kaplı merdivenin önünde duran büyük, siyah yuvarlak masanın üzerindeki paketi fark ettim. Victor bizi bekleyen yıldönümü hediyesine yaklaşırken ben de ceketimi çıkarıp girişteki dolaba astım.

"Bunu kimin gönderdiğini merak ediyorum," diye düşündü.

Evet, ben de.

Omzumun üzerinden ona baktım ve kutuya uzanışını, kapağı çıkarmadan önce etrafındaki kurdeleyi çözüşünü izledim. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"¿*Qué diablos?*"

"Ne oldu Victor?" Endişeyle sordum.

Ona yaklaşırken topuklarım ahşap zeminde tıkırdadı. Hafif benzin kokusu havayı doldurduğunda burnumu kısıtım. Arkasında durarak omzunun üzerinden baktım, tam o içerideki nesneyi alırken. Bu, içinde karısıyla birlikte yanan yazlık evin küçük, aynı bir kopyasıydı. Bir kibrit kutusu yapının üzerine yaslanmıştı.

Dışında adı yazılı olan mektubu altına sıkıştırmış.

Omzunun üzerinden bana baktı ve ben de endişeli bir bakış olduğunu umduğum bu bakışa karşılık verdim.

Sanki neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi.

Başka bir hayatta olsaydım, bu adamın yanında bu kadar numara yaparak oyuncu olabilirdim.

Zarfa uzandı ve onu inceledi. Posta damgası 21 Ağustos'a, yani yangın tarihine aitti ve iade adresi yazlık evlerinin adresiydi.

"Victor." Durakladım. "Bu nedir ve neden birisi benzin dökmüş gibi kokuyor?" Önceki sorumu duymazdan geldiği için tekrar sordum.

Evin anahtarlarıyla zarfın üst kısmını yırtarak açtı, içindeki notu aldı ve okumaya başlamadan önce fiskeyle açtı.

Okumaya devam ederken omuzları gerildi, yüzü soldu, kanı her saniye yavaşça çekiliyordu.

Okumayı bitirdiğinde dosdoğru önüne baktı, ifadesi tekrar değişirken ağzı gerildi. Ama bu kez yüz hatlarına öfke yerleşmişti.

Çenesi sıkıştı ve kâğıt parçasını yumruklarken parmak eklemleri beyazlaştı. Adını defalarca fısıldadım ama o sadece nota bakmaya devam etti.

Onu dokunarak yatıştırmaya çalıştım ama kolunu çekip kağıdı yere fırlattı ve evin arka tarafına doğru yürüdü. Sürgülü cam kapılardan birini açtı ve Jaxon'ın adını bağırarak arka bahçeye yürüdü.

Eğildim ve içeriğini okumak için buruşturulmuş kâğıt parçasını elime aldım.

R lit mat ^ sta cs nit³ a flic e
Şefo'e ic meet' cLe aix anb ax'opantl; Se σ es a
flami p co' ^
Denizxi p cLe asLe' of a Sel'ced SeLi>d
Will ;ov let ^is9σxy xepea9 icself?

Karaladığım notu arkamda bıraktım, ayağa kalkarken dizlerim çatırdıyordu. Mutfaktan dışarı çıktım ve Victor'un daha dikkatli olmadığı için Jaxon'ın başını yiyen gergin sesini takip ettim.

"Bunun bir daha olmasına nasıl izin verirsin?" diye çıkıştı, öfkesi üzerine çökmüştü. Jaxon özür diledi ve yıldönümümüz için bir hediye olduğu için pakette bir sakınca görmediklerini söyledi.

"Victor, neler oluyor? *Tekrar* derken ne demek istiyorsun?" Sözü nü kestim, alt dudağımı titremeye zorlarken sahte bir gözyaşının yanağımdan aşağı süzülmesine izin verdim.

Victor dikkatini hızla bana yöneltti. Bana doğru yürüyüp beni kendine çekmeden önce Jaxon'a başıyla bir selam verdi ve kollarını etrafıma doladı.

Güvenliğin ofis kapısı kapandığında, eli saçlarımdaydı ve beni göğsüne daha sıkı çekti, kollarım yanlarımda gevşekti. Gözlerimi kapattım ve bu durumda uygun olacağını düşündüğüm şeyi yaparak yüzümü omzuna gömdüm.

"Bir şey yok, *aşkım*. Güven bana, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye mırıldandı sağ kulağımın hemen üstünden, beni rahatlatmaya çalışarak.

Kollarında ürperdim, korkudan değil, bana her dokunduğunda içimi kaplayan tiksintiden. Sonunda kollarımı ortasına doladım ve arkasındaki kapıdan penceredeki yansımamızı yakaladım.

Gözlerim yansımama kilitlendi ve bir damla gözyaşının daha akmasına izin verirken yüz hatlarımda küçük bir gülümseme belirdi. Victor Morales'in çöküşünün katalizörü olmak muhteşem bir intikam gibi hissettiriyordu. Dünyasının yıkılacağı anı beklemesini ve korkmasını sağlamak heyecan verici olacaktı.

Oyunlar başlasın.

BÖLÜM 4

THEO

Mevimin önüne geldiğimde telefonum yeni bir mesajla çaldı. Park ettim ve kontağı kapattım, sonra bir mesaj bulmak için telefonu elime aldım Noah'dan.

Noah: Ofisten çıkınca seni ararım. Senin için bir işim var.

Noah ve ben onu akademiye almayı önerdiğimde tanışmıştık. Onunkine rastladığımda başvuruları ve puanları gözden geçiriyordum. Sınava girdiğinde hala üniversitedeydi ve bilgisi olmadan neredeyse mükemmel bir puan almıştı ki bu büroda nadir görülen bir durumdu.

Bir teklifle yurdunun kapısına ilk geldiğimde, ilk başta kapıyı yüzüme kapatmıştı. Ama her gün saat gibi geldikten sonra sonunda pes etti ve kabul etti.

Mezun olduktan sonra o DEA için çalışmaya başlamıştı, ben ise organize suçlarda çalışmaya başlamıştım. Yeni görevine başlayalı birkaç ay olmuştu ki, yüksek profilli bir davaya atandı ve Bemes kıyılarında küçük bir ada olan Sardenya'ya taşınmak zorunda kaldı.

Ortağının ölümünden sonra birkaç yıl ortadan kaybolmuş, sonra geri dönüp buranın iki kasaba doğusundaki Blackwell'deki akademide eğitim subayı olmuştu. Söylentilere göre bu görevi, ailesinin öldüğü yangından sağ kurtulan ortağının çocuğunu korumak için kabul etmişti.

Bürodan ayrıldığımdan beri ondan hiç haber almamıştım.

Şimdiye kadar.

Telefonumu kaldırdım ve evime girdim. Her şey sessizdi, boş gibiydi. Hiçbir kişisel eşya evi süslemiyordu, eskiden olduğum adamdan hiçbir iz yoktu. Yıllardır birkaç ayda bir taşınyordum çünkü ne zaman bir yerde çok uzun süre kalsam, eskiden sahip olduğum ve kaybettiğim şeyler aklıma geliyordu.

Geçen yıla kadar bu evi inşa etmeye ve nihayet bir yere yerleşmeye karar vermemiştim.

Acınası gerçekliğime içinden soğuk bir şekilde güldüm. Zihnimi içeri sızmaya çalışan istenmeyen düşüncelerden uzaklaştırarak, bürodaki günlerimden kalma bir alışkanlıkla, yersiz bir şey olup olmadığına bakmak için binayı taradım.

Hiçbir şeyin bozulmadığından emin olduktan sonra anahtarlarımı kapının yanındaki masaya attım ve silahımı kılıfından çıkarıp çekmeceye yerleştirdim. Banyoya yöneldim, kıyafetlerimi çıkardım ve bugünün olayını yıkamak için kaynar suyun altına girdim.

İstifamı takip eden haftaları evimde yalnızlığın tadını çıkararak geçirdikten sonra, zihnimi rahatsız eden düşünceleri susturmak için özel soruşturmalarla uğraşmaya başladım. Beynim sürekli çalışma modunda olmazsa, seslerin kontrolü ele geçireceği bir alana girecekti ve bunun olmasına izin veremezdim.

Bürodan işimden nefret ettiğim için ayrılmadım. Aslında eskiden işimi severdim.

o.

Heyecan verici ve *tatmin* ediciydi.

Ama o gittikten sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Artık hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu.

Yine de olmadı.

İşe gitmek, hatta yataktan kalkmak bile ürkütücü hale gelmişti. Ben Hayatıma devam etmek zorunda kalana kadar onu bulmaya çalıştım. Büro, sağlıklı bir saplantı geliştirdiğimi düşündü ve onu aramayı bırakmazsam beni işten çıkarmakla tehdit etti.

Ama bir insan aşık olduğu tek kişinin kendisini terk etmesine nasıl dayanabilirdi? İşim her zaman benim kaçışım olmuştu ama teselliği onda bulmuştum.

Ta ki ruhumun bir parçasını da yanına alarak ortadan kaybolana kadar.

Sabunun son kalıntılarıyla düşüncelerimi yıkadım ve belime sardığım havluya uzandım.

Giyinmek için dolabıma doğru yürürken telefonum çaldı. Noah'ın adının yanıp söndüğünü gördüğümde neredeyse görmezden gelip sesli mesaja yönlendirecektim

Ekranda.

"Saatin kaç olduğunun farkında mısınız?" Hoparlörü açıp yatağın üzerine koymadan önce telefona tısladım. Kurulandım, bir çift siyah boxer'a uzandım ve üzerime çektim.

"Senin için bir işim var," dedi, yorumumu tamamen görmezden gelerek. Telefonuma döndüm ve yatağın kenarına oturup saçlarımı kurulamak için nemli havluyu başıma sardım.

Ona ne demek istediğini soramadan, kapıma vurulan ağır darbelerin sesi evin içinde yankılandı. Yataktan kalktım, telefonumu aldım ve kulağıma dayadım.

Oturma odasına yönelirken ona "Bir saniye bekle," dedim.

Gözlerim camdan dışarı fırladı ama görünürde araba yoktu. Girişe doğru ilerledim ve silahımı almak için telefonu konsol masasının üzerine attım. Emniyeti kapatarak yavaşça kapıya yaklaştım ve tek elimle kapıyı açarak silahımı yukarı çektim.

Görüşmemizi kapatıp telefonunu pantolonunun arka cebine yerleştirdiğinde, Noah'ın hiç şaşırمامış haliyle karşılaştım.

Ona hızlıca bir göz attım. Gerçekten bok gibi görünüyordu. Koyu kahverengi saçları dağınıktı, gözleri kan çanağına dönmüştü ve altlarında koyu renkli torbalar vardı. Muhtemelen günlerdir uyumadığına dair işaretler veriyordu ki bu durum ne yazık ki benim oldukça aşına olduğum bir şeydi.

Bana kaşlarını çattı ve ben de silahımı indirip çekmeceye geri koydum.

"Bok gibi görünüyorsun dostum," dedim kaşlarımı kaldırarak.

İçeri girmeden önce bana sinirli bir bakış attı ve beni kenara çekilmeye zorladı. "Konuşmamız gerek ve fazla zamanım yok," dedi sinirli bir şekilde ve mutfaka doğru ilerlerken elinde bir dosya tuttu.

"Lütfen." Kapıyı arkasından kapatmadan önce kolumu salladım. "İçeri gelin ve kendinizi evinizde hissedin."

Mutfak adasının arkasında durup şöyle bir baktı ve soyunuk halimi fark edince kaşlarını çattı. "Neden üzerinde sadece iç çamaşırın var?"

"Duştan yeni çıktım. Sabahın *birinde* misafirim olacağını düşünmemiştim." Ses tonuna sinirlenerek ofladım ve üzerime bir şeyler giymek için yatak odama gittim.

Etrafta duran bir gömleği aldım ve giymeden önce kokmadığından emin olmak için burnuma götürdüm, ardından bir çift

eşofman. Bir süre sonra yeniden ortaya çıktım ve karşısındaki ada sandalyelerinden birine oturdum.

Sandalyemde arkama yaslanarak parmaklarımı mermer tezgâha vurmaya başladım. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Senin için bir işim var," dedi, viski rengi gözleri karanlık gözlerimi delerken.

Kaşlarımı kaldırdım, detay vermesini bekliyordum ki elindeki dosyayı bana doğru itti ve ben de uzanıp aldım. Dosyayı çevirerek açtım, içindeki kalın kâğıt yığınını aldım ve içindekileri tezgâhın üzerine dağıttım.

Aynı kadının farklı ortamlarda çekilmiş bir düzine siyah-beyaz fotoğrafı vardı.

Başımı yukarı kaldırdım. "Bu kim?" Neden bana bu kadının sayısız fotoğrafını verdiği şaşırarak sordum.

Sobaya yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Olivia Morales. Yeni görevin."

Morales... Bu isimle kafamda birkaç kez oynadım. İsim tanıdık geliyordu ama tam olarak çıkaramıyordum.

Resimlerden birine uzandım ve ona bakmadan önce inceledim. "Kim bu kız?" Ödev kelimesi nihayet aklıma geldiğinde durakladım. Davul çalışım yavaşlayarak durdu, içimden boş bir kahkaha kaçtı. "Bekle, *yeni görevim* derken neyi kastediyorsun?"

"Victor Morales, dünya çapında büyümek isteyen tekstil şirketi Morales Industries'in sahibi. Dün gece, o ve karısı evlilik yıldönümü yemeğinden eve döndüklerinde karısının hayatına yönelik bir tehditle karşılaştılar." Taranmış bir notun resmini gösterdi.

Gözlerim yazıyı hızla taradı ama son kelimelere odaklandı.

Tarih tekerrür mü edecek?

"Bu ne anlama geliyor ve bunun benimle ne ilgisi var?" Grenli güvenlik kamerası fotoğraflarının geri kalanına göz gezdirirken sinirli bir şekilde sordum.

Hepsi uzaktan çekilmişti ve özne her zaman yüzünün büyük kısmını gizleyen gözlükler takıyor gibiydi. Gerçekte neye benzediğini net olarak göremiyordum ama bu gözlerimin kıvrımlı vücudunda ve sırtının ortasına kadar uzanan koyu kıvrıkcık saçlarında gezinmesini engellemiyordu.

Ona baktığımda aklıma tek bir kelime geldi. *Güzel*.

Boğazını temizleyerek beni transımdan çıkardı. "Karısını koruyacak birini arıyor ve ben de onlara senin adını verdim."

Parmaklarım elimde tuttuğum resmin üzerinde gerildi, kaşlarım çatıldı. "Ben lanet olası bir bebek bakıcısı değilim ve bunun için zamanım yok," dedim dişlerimi sıkarak.

"Sanki yapacak daha ilginç bir şeyiniz varmış gibi."

Bakışları tekrar oturma odama düşmeden önce dağınık oturma odama baktı.

Ben.

Küçümseyici sözlerini görmezden gelmeye karar verdim. "Ayrıca, neden beni

Bu iş mi? Bürodan aylar önce ayrıldım, hatırladın mı?" İşaret ettim. "Bunu yeni gelenlerden birine veremez misin?"

Omuzları gerildi, vücudu dikleşti ve ifadesi ciddileşti. Ağır bir iç çekmeden önce bir an tereddüt etti. "Bu iş için güvenilebileceğim tek kişi sensin."

Kafam karıştı, kaşlarım birbirine çarptı. "Bir milyarderin karısına göz kulak olmak için mi?"

Bakışlarımı kaçırdıktan sonra isteksizce ekledi: "Durum bundan daha karmaşık."

"Lütfen detaylandırın," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. Öne doğru eğilerek dirseklerimi soğuk granite dayadım ve açıklamasını beklemeye başladım.

"Yapamam," diye tersledi.

Ne oluyor lan? Benden bir iyilik istiyordu ve daha fazla ayrıntı istediğimde kızıyordu.

İçimdeki hayal kırıklığı alevlenerek ayağa kalktım. Çenem sıkıştı ve dosyayı kapattım, sonra ona geri verdim ve uzaklaşmaya hazırlandım. "O zaman beni saymayabilirsin. Kapının nerede olduğunu biliyorsun. Kendin çıkabilirsin."

Bir an sessiz kaldı. Ellerini dağınık saçlarında gezdirerek derin bir nefes verdi. "Dinle, Victor Morales insanların düşündüğü kişi değil. Adamlarımın bunu araştırmasına izin veremem, bu yüzden senden bunu bir iyilik olarak istiyorum," diye itiraf etti, sesi yenilmiş gibiydi.

Bakışlarını inceledim, ses tonu beni şaşırtıyordu. Noah her zaman kendinden çok emindi, bu yüzden onu böyle bir şey yüzünden bu kadar yorgun ve yenilmiş görmek mantıklı gelmiyordu.

Bir duraklama oldu. "Ve bana borçlusun."

İnleyerek ellerimi yüzümde ve sakalımda gezdirdim. Her zaman bir hataya karşı sadık olmuştum ve Noah, kayboluşunu takip eden aylar boyunca onu bulmak için çaresizce onu ararken birçok kez beni korumuştı.

Kayboluş, diye alay etti kafamın içindeki küçük ses, benimle dalga geçerek.

Yüzündeki ifade geçmişimizle birleşince sonunda kabul ettim. "Peki," diye nefes aldım.

Böyle olacağını düşünmemiştim.

Bir hafta sonra, malikânelerine doğru yola çıkmıştım. Noah bana bu görevle ilgili pek bir şey söylememişti, sadece önümüzdeki birkaç haftayı faili yakalayana kadar Morales'in karısına göz kulak olarak geçireceğimi söylemişti.

Görünüşe göre, Noah teklifi bana getirmeden önce her şey çoktan ayarlanmıştı; Victor'un güvenlik şefi Jaxon Valdez'le *ilgimi* çoktan konuştuğu için evime sadece formalite *icabı* uğramıştı. Aynı zamanda onun muhbirlerinden biri olan biriyle.

Noah ona, özel dedektif olarak bağımsız çalışmaya başlamadan önce devlete bağlı bir özel güvenlik şirketinde çalıştığım bahsetmişti.

Benim hikayem buydu. Kimse ne iş yaptığımı bilmiyordu, ailem bile, organize suçlarda çalışınca böyle oluyordu.

O gece ayrılmadan önce, Noah bir uyuşturucu kartelini araştırdığını ve Morales'in onların yakın ortaklarından biri olabileceğini öğrendiğini açıkladı.

Açıklamalarını muğlak tutmuştu ve Noah'nın neyin peşinde olduğundan ya da neden bürodaki ekibinin bu işe karışmasını istemediğinden emin değildim ama Noah'yı herkesten daha iyi tanıyordum. Eğer ketum davranıyorsa, muhtemelen onları korumaya çalışıyordu.

O gittikten birkaç saat sonra Moralesler hakkında daha fazla bilgi içeren şifreli bir bağlantı aldım. Haftanın geri kalanını Victor'un çalışmaları ve en önemlisi karısı hakkında bilgi edinerek geçirdim. Onun dijital

Ayak izi neredeyse hiç yoktu ve Morales ile evlenmeden önceki hayatı hakkında neredeyse hiç bilgi yoktu, sadece bir kazaya karışmış ve kocasını kaybetmişti.

Neredeyse bir hayalet gibiydi.

Kendimi neyin içine soktum ben? Ben ve benim aptal sadakat duygum.

Parmaklarımı direksiyonun etrafında kenetledim ve tam onların sokağına dönerken bu düşünceyi bir kenara ittim. Evleri görüldüğünde, gözlerim bir an için onu yakaladı.

Tenime kalıcı olarak kazınan bu hatıra, yüzük parmağıma ağırlık yapıyordu.

BÖLÜM 5

I *Paket* teslim edileli tam bir hafta olmuştu ve Morales'i tam olarak istediğim yere getirmiştım.

Herkesten şüpheleniyor ve yavaş yavaş kontrolünü ve akıl sağlığını kaybediyor.

Geçen hafta güvenlik ekibinin neredeyse tamamını kovmuş, en güvendiği danışmanı Jax dışında tamamen yeni bir ekip kurmuştu. Özellikle benim güvenliğim için birini işe almak istediğinden kısaca bahsetmişti ve bu konuda birden fazla kez tartışmıştık ama bir daha bu konuyu açmamıştı.

Bu fikrin peşini bırakmış olmalı, ki bu şaşırtıcı olmazdı. Genelde bana istediğim her şeyi verirdi, bu da farklı olmamalıydı. Ayrıca, kesinlikle endişelenecek başka birine ihtiyacım yoktu.

Ofisimin kapısının çalındığını duyduğumda, şirketin dört hafta sonraki yıllık yardım etkinliği için yemek şirketlerinden biriyle yaptığım görüşmeyi bitirmek üzereydim.

"İçeri gel," diye seslendim.

Jaxon içeri girdi ve selamlamak için başını sallamadan önce ellerini arkasına koydu. Jaxon çok konuşan bir adam değildi. Sadece gerekli gördüğünde konuşma eğilimindeydi. Görünüşe göre, sözlü selamlaşmalar bu kategorinin bir parçası değildi.

"Evet, Bay Valdez?" Ona sordum.

Bu resmiyeti kullanmam karşısında dudaklarını hafifçe büzdü, özellikle de tanıştığımızdan beri sürekli ona sadece Jax dememi istedikten sonra. Ama formaliteler hiçbir bağ ya da bağlılık yaratmayacağını garanti ediyordu. Jaxon'dan hoşlanıyordum ama eğer onu intikamıma karşı bir tehdit olarak görürsem, onu ortadan kaldırmaktan başka çarem kalmazdı.

"*Lütfen, senyora*, sadece Jax iyi," diye yalvardı ve ekledi, "*Senyor* Victor sizi ofisinde görmek istiyor."

"Ne hakkında?" Kaşlarım soru sorar gibi birbirine çarparak sordum.

Tepkisini bastırıp her zamanki sakin tonuyla devam etmeden önce gözlerinde bir rahatsızlık titreşimi belirdi. "Bunu kendisinin açıklamasının daha iyi olacağına inanıyorum."

Açıklamak mı? Kocam neyi açıklamak zorunda?

Bir homurdanma ile gala için onaylanmış satıcıların listesini içeren elektronik tablodan çıktım ve Jaxon'ın arkasından yakından takip etmeden önce koltuğumdan kalktım.

Victor'un ofisine doğru ilerlerken topuklarım parke zeminde tıkırdadı. Jaxon'ın parmak eklemleri usulca kapıya vurarak varlığımızı duyurdu. Kapıyı açıp bana içeriye işaret etmeden önce belli belirsiz bir onay sesi bekledi.

Victor bilgisayarında yazmayı bitirdi, sonra kapattı ve sandalyesinden kalktı. Masasının etrafında dönerek köşeye oturdu ve elime uzanarak beni kalçalarının arasına çekti.

Omzumun üzerinden kapının yanında duran Jaxon'a baktı ve ona umursamaz bir "teşekkür ederim" dedi. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapandı ve beni *sevgilimle* baş başa bıraktı.

"Beni *mi* görmek istedin, *aşkım*?" Sevgi sözcüğünden yükselen safrayı yutarak sordum.

Tanrım, ona böyle seslenmekten nefret ediyordum ama ne de olsa onun sevgi dolu karısını oynamam gerekiyordu.

Mırıldandı. "Evet, *cariño*. Yeni korumanla tanışmak üzereyiz."

"Neyimle?" Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, kaşlarım birbirine yapışmıştı. İçim içime sığmıyordu.

Duyurusuyla kıvrıldım ve parmaklarım ellerinin arasında seğirdi. Onları yumruk yapma dürtüsü yüzeye çıktı, ama hayal kırıklığımı yutarak soğukkanlılığımı yeniden kazandım.

Yıllarca ustalaştığım repertuarımı gözden geçirdim ve ifademi hayal kırıklığına uğramış bir ifadeye dönüştürdüm.

"Victor, bunu daha önce konuştuğumuzu sanıyordum. Kişisel bir korumaya ihtiyacım yok. Zaten bir ekibimiz var ve sana iyi olduğumu söyledim. Sadece mektubu aldığımızda biraz korktum. Eminim bu sadece rakiplerinizden birinin sizi tedirgin etmek için yaptığı zevksiz bir şakaydı, özellikle de şirketi büyütmek istediğinizi açıkladığınızdan beri." Geçen haftaki durumla ilgili endişelerini hafifletmek amacıyla ona küçük bir gülümseme verdim.

Victor'un elleri yan taraflarımda gezinirken, özenle hazırladığım maskemin altındaki iğrenme duygumla mücadele etmek zorunda kaldım. Ellerini kalçalarımın kadar götürüp orada kavrayışını sıkılaştırdığında karnım sıkıştı.

İşte başlıyoruz.

"Bu senin vereceğin bir karar değil Olivia," dedi soğuk bir sesle.

"Asla-" Kapı kolunun yumuşak tıkırtısı sonraki sözlerini yarıda kesti.

"Böldüğüm için özür dilerim Bay Morales," dedi arkamdan gelen derin, kadifemsi bir ses ve *kocamın* öfkesini benden uzaklaştırdı.

Omurgamdan aşağı tanıdık bir ürperti aktı, zihnim bunu algılayamadan bedenimi tanıma duygusu kapladı. Çünkü bir şekilde *biliyordum*, onun burada olma olasılığı neredeyse imkânsız olsa da *biliyordum*. Çünkü o olmasına imkân yoktu.

Belli ki zihnim bana oyun oynuyordu. Tek mantıklı açıklama buydu.

Hipotezimi çürütmek için döndüğümde, bakışlarım nihayet içeri giren adama odaklandı.

Hayır... Olamaz.

Yüzümdeki kan çekildi ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm kişiyle, sevdiğim tek adamla yüz yüze geldiğimde maskem düştü.

Yedi yılımı unutmaya çalışarak geçirdiğim adam. Bir başkasını öldürmek için arkamda bıraktığım adam.

Eşikten içeri adımını attı ve oda bir anda küçüldü. Hava değişti, Victor'un selamları arka planda kaybolurken her şey durmuş gibi görünüyordu. Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi başını kaldırdı ve tanıdık koyu renk gözleri benimkilere yerleşerek beni olduğum yerde tuttu.

İstesem bile başka tarafa bakamazdım.

Olamaz. Burada olması mümkün değil. Bu bir rüya olmalı.

Odadaki hava basıncı düştü, ağır bir şey göğsümün üzerine oturdu, ağırlığı altında ezildi ve ciğerlerimdeki nefesi durdurdu. Kan kulaklarımda uğuldarken kalbim kaburgalarıma çarpıyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Önüme çıkacak her engele hazırlıklıydım ama buna hiç hazırlanmamıştım.

Onun için hiç hazırlanmadım.

Hatırladığımdan daha da güzelmiş.

Karşımda, tamamen siyah bir takım elbise giymiş, en karanlık arzularıma musallat olan tek adam duruyordu. Cinayetlerden sonra bu hayatta yalnız olmadığımı bana gösteren tek kişi.

Korumak için bıraktığım adam. Ve şimdi o *beni* korumak için geri döndü.

Bu düşünce göğsümü ağrıttı, sanki yıllar önce içime saplanmış olan kurşun yeniden ortaya çıkıyormuş ve beni dizlerimden vurmakla tehdit ederek uyarıda bulunmadan yaklaşırken bir ateş izi bırakıyormuş gibi ortama acı yayıldı.

Hatırladığımdan daha fazla yer kaplıyor gibiydi. Onunla ilgili her şey *daha büyük* görünüyordu.

Kafamın içindeki alarmın bağlantıyı kesmem için beni uyarmasına rağmen, onu içime çekmekten kendimi alamadım. Bakışlarım onun formu üzerinde gezindi. Daha uzun boyluydu, omuzları daha genişti ve kalın kalçaları takım elbisesini dolduruyordu. Gözlerim yüzünde geziniyor, onun bu daha yaşlı, daha acımasız halini inceliyordu.

Bronzlaşmış bir cilt, sağ gözünün sol alt köşesinde küçük bir ela lekesi bulunan koyu kahverengi gözler ve çenesini süsleyen dolgun bir sakal ile dolgun dudaklar.

Ayrı geçirdiğimiz onca yıldan sonra bile, o hala büyük olasılıkla gözlerimin şimdiye kadar gördüğü en güzel adamdı ve tüm küçük değişikliklere rağmen, hala benim Theo'mdu, hala benim Theo'm gibi *hissedi*yordu.

Onunla ilgili her şey hâlâ çok tanıdık geliyordu, göğsümde hiç geçmeyen ağrıya kadar.

Siktir, bu yüzden mi bu kadar kötü acıyor?

Kollarımda ne kadar iyi hissettiğini bilmek ama ona doğru koşamamak. Bir zamanlar benim olduğunu ve haklarımdan vazgeçtiğimi bilmek.

Yaklaşırken, koyu dalgalı saçlarından tek bir tutam alnına düştü, sert kaşlarına sürtündü, şakaklarını griler kapladı.

Ağzım kurudu ve parmak uçlarımda bir farkındalık karıncalanması yayıldı. Parmaklarımda aynı saçlarda dolaştığı, onu çektiği, kendine yaklaştırdığı anı aklıma geldikçe tüm vücudumu bir kızarıklık kapladı.

Yedi yıl geçmişti ama bedenim hâlâ ona sanki daha dün ayrılmışım gibi tepki veriyordu.

Kaşlarının arasındaki deriyi hafifçe çatarak durduğunu fark ettiğimde bu anı hızla dağıldı. Beni içine çekerken güçlü sakallı çenesi kaydı, koyu kahverengi gözleri yavaş ve hesaplı bir değerlendirmeye vücudumun üzerinde gezindi.

Gözleri yüzümün şeklini takip ederek vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderdi. Kısa bir an için ikimiz de aynı sersemlemiş ifadeyi paylaştık, aramızda söze dökülmeyen bir bağ oluştu. Ne kadar uzun süre bakarsam, onu hayal ettiğime o kadar ikna oluyordum.

Ta ki ismim dudaklarından bir nefeste çıkana, bunun gerçekten o olduğunu, gerçekten burada olduğunu doğrulayana kadar.

"Sofia...?"

Dudaklarındaki ismim içimde bir şeyleri tetikledi, birlikte geçirdiğimiz gecedен beri hissetmediğim bir şeyi.

O çok önemli ana ait bir anı ansızın canlandı ve ben de bunun etkisiyle gözlerimi kapadım, nerede olduğumuzu tamamen unuttum.

Yakıcı bir tutkunun altında kaybolan bakışlar ve dokunuşlar. Bir tartışmadan sonra sadece birkaç santim aralıklı dudaklar. Sanki saatlerce ezberlemişler gibi bir bedenin çizgilerini takip eden parmaklar.

Ense kökünde güçlü bir tutuş, fısıltıyla "Seni öpmem gerek" demeden önce bir alnın diğerine düşmesi dudaklara değdi. Ve bir cevap beklemeden birbirlerine çarptılar.

Hayalimden Sarsılarak çıktım ve daha önce sıkışmış olan hava bir anda kaçtı. göğsüm paylaşılan anıların ağırlığıyla sıkışıyor.

Beni yakından incelediğini fark ettiğimde soğuk tenime sızdı, oksijen çıkış yolunda sıkışıp kaldı. Neredeyse bakışlarımı kaçıracaktım ama aylarımı, yıllarımı harcadığım kılık değiştirmeye inanması için ona ihtiyacım vardı.

Birbirimize yabancıymışız gibi davranmak zorundaydım ama bu sefer onun, bizim anılarımızı taşıyordum. Onu tekrar görmeyi hayal etmişim, tekrar bir araya gelmemizi sayısız kez hayal etmişim.

Ama şimdi olmaz, tüm bunlar bitmeden olmaz.

Panik göğsümde kabardı ve içimdeki her şey gerilmiş, kopma tehdidi altındayken nötr bir ifadeyi korumak için her şeyimi harcadım. Onun varlığından kurtulmak için bir an durmak istedim ama bu mümkün değildi. Bu yüzden kendimi dengeledim, omurgamı dikleştirdim ve eskisinden biraz daha uzun durdum.

Devam etmek için ağzını açtı ama söyleyeceği her neyse, *kocamın* yüksek sesle boğazını temizleme sesiyle kayboldu. İşte o zaman ondan uzaklaştığımı fark ettim, ellerim artık yanlarımda gevşekti.

"Sofia mı?" Victor tekrarladı, ses tonunda bir miktar kızgınlık vardı.

Sanki transa geçmiş gibi, yakında korumam olacak kişi onun sorusunu duymazdan geldi, gözlerini bana sabitledi, bakışlarının ağırlığı tenime hafifçe dokundu.

Etrafımızdaki her şey tehlikeli bir uğultuyla uğulduyordu. Sanki *kocam* sonunda havadaki değişikliği hissetmiş gibi, masasının kenarından kalkıp bir kolunu belime doladığını ve beni kendisine yasladığını hissettim. Bu sevgi dolu bir jest gibi görünebilirdi, ama Victor bu konuda uzmandı, *sevgi* dolu ve *özenli illüzyonlar*, gerçekte parmakları kalçamı kazıyor, bana sözde kime ait olduğumu hatırlatıyordu. Ama parmaklarının kalçamdaki yarayı kaşındırması umurumda değildi.

Çünkü gözlerim hâlâ misafirimize takılı kalmıştı.

Victor ilk seferinde bağlantımızı koparmayı başaramadıktan sonra bir kez daha araya girmeye çalıştı.

"Bay Alvarez, bu benim *eşim* Olivia," dedi kocam, eş kelimesine vurgu yaparak. Odadaki herkese onun malı olduğumu bir kez daha hatırlattı.

Ama tek düşünebildiğim, onun gerçekten Theo olduğunu bir kez daha doğrulamış olduğuydu.

Theo'm.

Bir anlığına Theo'nun bakışlarında bir şey titreşti. Kısacıktı, neredeyse *hiç yoktu* ama omuzlarındaki sertliği ve eş kelimesini duyunca çenesini sıkmasını kaçırmadım. Hızla kayboldu ve ardında kontrollü bir gerginlik bıraktı.

Provasını yaptığı duruşuna geri döndüğünde, elini uzatarak yaklaştı.

Victor'un ağzı kısa bir an için düzleşti, sonra ifadesini politik olarak doğru bir hale getirdi ve karşılığında geniş bir gülümseme yaptırdı. Theo bize yaklaşırken Victor hafifçe kıpırdandı ve Theo'nun görüşünü engellemek istercesine vücudunu benimkinin önüne yerleştirdi.

Sonra elini kavradı ve sıkıca sıktı. *Erkekler.*

Kocamın sergilediği ince sahiplenme gösterisinden etkilenmeyen Theo, elini Victor'unkinden çekti ve dikkatini tekrar bana çevirdi.

Elini bana doğru uzattı, ben de içgüdüsel olarak eğilip elini tuttum ve ona doğru güçlü bir çekim hissettim.

Teninin sıcaklığı benimkiyle birleştğinde nefesim kalp atışlarımla birlikte hızlandı. Tanıdık taze ve baş döndürücü kokusu üzerime sinerek omurgamdan aşağıya sarhoş edici bir heyecan gönderdi.

Bakışlarımız kilitlendi ve bir an için gereğinden fazla oyalandı. Vücudu benimkine doğru hafifçe eğilmişti, göğsü benimkine uygun bir ritimle inip kalkıyordu.

Bir boğazın temizlenmesi şaşkınlığımızı delip geçti, bağlantımız yavaşça dağıldı. Gözlerimi iki kez kırıştırdım ve dikkatimi tekrar evlendiğim adama yöneltmeye çalıştım.

Theo elimi tutuşunu hafifçe gevşetirken ben duygularımı yeniden toparlıyordum.

"Olivia, bu Theodore Alvarez, yeni koruman." Victor'un sesi ofisinde gümbürdüyor, etrafımızda yükselen gerilimi kesiyordu.

Sakin tonunun altında, kesecek kadar keskin, jilet gibi bir kenar yatıyordu. Kalçamı bir kez daha sıkıca kavradı ve bacağımdan aşağıya doğru yankılanan acı kıvılcımları gönderdi.

Tam ellerimiz birbirinden ayrılırken Theo'nun başparmağı çıplak bileğime hafifçe dokundu, hayal ettiğimi sandığım fısıltılı bir dokunuştı bu.

Gözlerimiz kısa süreliğine tekrar buluşana ve bakışlarını kaçırıp tekrar *kocama* dikmeden önce göz bebeklerinin hafifçe büyüdüğünü izleyene kadar.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedi rahat bir sesle, odada uğuldayan alaycı gerginliği dağıtmaya çalışarak.

Maskemi tekrar takarak boğazımı temizledim ve dikkatimi tekrar Victor'a çevirdim. "Sana bir korumaya ihtiyacım olmadığını söylemiştim," dedim, ses tonumdan meydan okuma damlıyordu.

Sonradan pişman olacağımı bildiğim bir şey.

Göz ucuyla Theo'nun yüzünde benim kovulduğumu duyunca beliren incinmişlik ifadesini gördüm ve içimde bir suçluluk duygusunun dalgalanmasına neden oldu. Bu acıyı bastırdım ve kanamadan önce görmezden gelmeye zorladım kendimi.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil Olivia." Victor dişlerini sıkarak hırladı, küçük meydan okumam karşısında çenesi sıkılırken bakışlarını üzerime dikti. Dikkatini tekrar yeni korumama çevirdi, kolu yanımdan ayrılıp Theo'nun omzunu kavradı.

"Bay Alvarez, lütfen karımın kusuruna bakmayın," diye özür diledi. "Muhtemelen ayın o zamanıdır. Şimdi size kontratınız süresince nerede kalacağınızı göstereyim."

Burada yaşayacağı gerçeği kafama dank edince başım döndü.

"Ne?" Yanlış duyduğumu düşünerek niyetlendiğimden daha yüksek sesle sordum. "Bu sefer ne var Olivia?" Kaşlarını çattı, gözle görülür bir şekilde

Patlama.

Bu patlamanın daha sonra bana pahalıya patlayacağını bildiğimden, ses tonumu mükemmelleştirdiğim tatlı, masum tonuma geri döndürdüm. "Burada mı kalıyor?"

"Bay Alvarez tam zamanlı bir pozisyon aldı. Hayatına yönelik tehdidin ciddiyetinin farkında olduğunu sanmıyorum, *aşkım*. Sana hiçbir şey olmayacağına dair söz verdim," diye kesin bir ifadeyle cevap verdi, yüzündeki ifade artık sessiz kalmamı beklediğini gösteriyordu.

İkisinin arasına baktım, daha fazla tartışma isteğini bastırmak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Canlandırmam gereken itaatkâr bir eş gibi başımı salladım.

Bir anlamı yoktu. Uyum sağlamak zorundaydım.

"Bir anlaşmaya varabildiğimize sevindim." Kendi kendine başını salladı, yatışmıştı. Sanki *anlaşmaya* kendi başına varmamış gibi.

"Ekibim şu anda misafir havuz evini hazırlıyor, yarına kadar hazır olması gerekiyor. Günün geri kalanında güvenlik şefim Jaxon ile koordinasyonu sağlayabilir ve sabah tekrar gelebilirsiniz."

Theo kolunu uzatarak başını salladı. "Yolu gösterin efendim."

Victor kapıya doğru ilerledi ve koridora çıktı, Theo da hemen arkasından onu takip etti. Arkasından baktım, gitmesini bekliyordum ama omzunun üzerinden baktı, bakışlarımla bir kez daha buluştu, bir eli kapı kolundaydı.

Kalbim yavaşladı ve bakışlarının ağırlığı altında elektrik çatırtıları uğuldadı.

"Bayan Morales."

"Bay Alvarez," diye cevap verdim, başımla ona doğru işaret ederek.

Ofisin kapısı tıkırdayarak kapandığında, ayak sesleri yavaşça uzaklaşırken içime bir korku çöktü.

¿Qué diablos acaba de pasar?

Yakınlaşmasına izin verdiğim tek kişi olduğu için her zaman bir tehditti. Tehlikeli bir dikkat dağıtıcıydı, bunu göze alamazdım. Bu yüzden veda etmeden ayrılmıştım.

Theo'nun varlığı işleri karmaşıktır, bu küçük oyunumu biraz daha zorlaştıracaktı ama ne zaman bir meydan okumadan geri adım attım ki?

Yıllar boyunca nerede olduğunu takip etmek için elimden geleni yapmış, bunun beni bulmaya asla yaklaşmayacağından emin olmak için olduğuna kendimi ikna etmişim. Büro onu başka bir davaya atamadan ve beni bırakmak zorunda kalmadan önce aylarca tek başına başarısız aramalar yapmıştı.

Ama hayatına devam etmiş miydi yoksa yıllar önce koruduğu kıza hâlâ değer veriyor muydu?

Hâlâ onu arıyorsa diye mesafemi korumalıyım.

BÖLÜM 6

THEO

S Çok güzeldi. Resimler onun hakkını zar zor veriyordu.

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum ama duramadan önce Kendimi ona uzanırken buldum, ona dokunmak için duyduğum ani dürtü hislerimi sardı.

Ama etkileşimimizin en tuhaf kısmı bu değildi. Parmak uçlarım onun narin bileğindeki nabız noktasına değdiğinde uğursuz bir his kıvılcımlanmıştı.

Basit bir dokunuş, başparmağımın onun çıplak teninde hafifçe gezinmesi, kolumda tüylerimin diken diken olmasına ve ikimizin de vücudunda bir ürperti oluşmasına neden oldu.

Çok uzun zamandır birine karşı benzer bir tepki vermemiştim.

Onu.

Adını söylemeye bile cesaret edemiyordum çünkü beynimin en ücra köşesine ittiğim her anı yeniden canlanacaktı. Gerçi bu hiç işe yaramamıştı.

Onu hatırlatan şeyler zihnimin her köşesinde hep vardı ve yaşayan bir hayalet gibi peşimi bırakmıyordu.

Ama Olivia ona çok benziyordu, onun gibi *hissediyordu*.

Yüzünün narin hatları, burnunun eğimi ve gözlerinizi alamayacağınız bir ağız.

Ona en son dokunduğum an hâlâ zihnimde çok netti; yumuşak dudaklarını ve dudaklarının benim dudaklarıma ne kadar mükemmel bir şekilde dokunduğunu hatırlıyorum.

Olivia bana Sofia'mı hatırlattı.

Senin Sofia'n, dedi kafamın içindeki ses. O hiçbir zaman gerçekten senin olmadı. Benimle alay etmeye devam etti.

Ama o değildi.

O olamazdı çünkü bu, son yedi yılımı başından beri burada, elimin altında olan birini arayarak geçirdiğim anlamına gelirdi. Bu, son yedi yılımı bulunmak istemeyen birini arayarak geçirdiğim anlamına gelirdi.

Çünkü bana hiç ulaşmamıştı. Beni hiç aramadı.

O gece onu öperek, onu *isteyerek* her şeyi berbat etmiştim. Ama eğer kalsaydı, ona istediği her şeyi verirdim. Bu bensiz bir hayat olsa bile.

Tek istediğim onun güvende ve *mutlu* olmasıydı.

O gece depodaydım, son görevimiz üzerinde çalışıyordum ki *Senyor* Herrera'nın evindeki silahlı saldırıyla ilgili telefon geldi.

Büro, ofisinin limanlardan yapılan sevkiyatları kısıtlayacak yeni bir yasayı yürürlüğe koymak istediğini duyurmasından bu yana gözünü ailesinden ayırmıyordu. Kartellerin bu durumdan pek memnun olmayacağını biliyorduk çünkü yeni kısıtlayıcı önlemler onların ana ticaret yöntemlerine engel olacaktı.

Yıllar içinde birkaç küçük grubu yakalamıştık, ancak büro her zaman lider karteli bulmakta zorlanmıştı. Sonunda Amoretti ve Valente ailelerinin ülkeler arasındaki uyuşturucu ve silah ticaretinde tek oyuncu olmadıklarını anladık. Onlar sadece burada işi tekelinde tutanlara kaynak sağlıyorlardı.

Bununla birlikte, bürodaki son yıllarımda, güneyde oldukça nüfuzlu bir aile olan Barreras'tan daha fazla şüphelenmeye başlamıştım, ancak onları kaybolma ve arkalarında bıraktıklarından şüphelendiğimiz cesetlerle somut bir şekilde ilişkilendirmek zordu.

Yetkili her kimse, her zaman rakip ailelerin ya da daha sonra sorun yaratabilecek kişilerin peşine düşmüştü ama hiçbir zaman yüksek mevkilerdeki kişileri hedef almamışlardı.

En azından o güne kadar.

Yıllar boyunca pek çok suç mahalli görmüştüm ama Herrera'ların cinayetleri muhtemelen en kötüsüydü. O gece olay yerine vardığımda, sağır edici bir sessizlik yankısıyla karşılaşmıştım.

Ve o kadar çok kan vardı ki, kimden geldiğini bile anlayamıyordunuz.

İşte o zaman onu bulmuştum, nabızı zayıflamış ve zorlukla nefes alıyordu. Yüzünü gördüğüm anda kalbim göğsümün içinde tekledi, boğazım inanılmaz derecede sıkıldı.

Kaybettiği onca kana rağmen, şimdiye kadar gördüğüm en güzel insandı. Koyu kahverengi bukleleri onu bir hale gibi çevreliyor, güzelliği bu ürkütücü manzaranın içinde parlıyordu.

Hemen yanına koştum ve biz yolda olan sağlık görevlilerini beklerken yanından sızan kanı kontrol altına almaya çalıştım. Geldiklerinde onu hastaneye götürdük ve ameliyathanede kurşunun neden olduğu iç kanamayı kontrol altına almaya çalışarak saatler geçirdik.

Eğer bir dakika geç gelseydim ya da tetikçi atışını bir milimetre yukarıdan yapsaydı, kız kurtulamazdı.

Ve hayatımın en güzel yılından mahrum kalacaktım. Hayatımın aşkıyla tanışmaktan mahrum kalacaktım, onunla geçirdiğim zaman ne kadar kısa olursa olsun.

Her şeye değdi.

Ameliyatın ardından, onu kendi sağlık personelimizin iyileşme sürecinde ona göz kulak olabileceği daha güvenli bir yere taşıyabilmemiz için yeterince stabil olduğu kabul edilene kadar gözlem altında tutulması için yoğun bakım ünitesine naklettiler.

Anestezinin etkisi geçtiğinde o kadar paniklemişti ki, şaşırtıcı bir şekilde ben odada onunla birlikte olmadığım sürece sakinleşmiyordu.

Ameliyattan birkaç gün sonra, müdür yardımcımız tanık koruma programında onun vasisi olacak ajanı tanıtmak için onu ziyaret etmişti, ancak bunu yapacak kişi ben olmadığım sürece koruyucu gözetim altına girmeyi reddetmişti.

Başka bir davada başrolde olmama rağmen, gözetimime uzaktan devam edebileceğim için büro onu korumakla beni görevlendirmişti.

Saha çalışmamın durdurulması fikri beni heyecanlandırmamıştı ama onun güvende olmasına ihtiyaç duymak gibi bir şey kabul etmemi sağladı.

Tıpkı ailesi gibi onun da saldırı sırasında öldüğüne ikna olduklarından emin olmak için aylarca tecritte kaldık. Geri gelip başladıkları işi bitiremeyeceklerinden emin olmak için.

İyileşmesine yardım etmediğim zamanlarda, bunu ona kimin yaptığını bulmak için kendimi paralıyordum. Ona bunu yapanı bulmayı kişisel görevim haline getirdim.

Ona zarar veren piçi.

Ama bugüne kadar, suikast emrini kimin verdiği ve kimin gerçekleştirdiği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Yıllarca benim görev aldığım davalar gibi davalarda çalıştığınızda, Kalbinizi yeniden bağladı. Ona göz kulak olmam için işe alınmıştım, ama onu korumaya yönelik doğal içgüdüm sonunda görev odaklı olmaktan çok içgüdüsel bir hal aldı.

Ruhumu canlandırması ve hayata döndürmesi uzun sürmedi ve ona aşık oldum.

Sert.

Evet, çok güzeldi - bunu görmemek için kör olmak gerekirdi - ama beni asıl çeken şey dayanıklılığıydı. Ailesinin öldürülmesine tanık olmaktan vurulmaya kadar yaşadığı her şeye rağmen, birlikte çalıştığım çoğu erkekten daha güçlüydü.

Onunla etkileşimlerimi sınırlamaya ve beni profesyonellikten uzaklaştırma potansiyeli olan durumlardan kaçınmaya çalıştım çünkü yapacak bir işim vardı. Onu korumak için aklımı başımda tutmam gerekiyordu.

Ama büyüleyiciydi. *Sarhoş edici.* Onu istememeliydim. I onu isteyemezdi.

Ya da en azından her şeyin değiştiği o geceye kadar ben öyle sanıyordum.

Bu dünyadaki onca insan arasında, benimkiyle senkronize atmayan bir kalbe aşık olmuşum.

Yanımda o olmadan uyandığım günü düşündükçe midem bulanıyor, içim daralıyordu. Sinirlerimin yükselmesini engellemek için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekti. Kimse fark etmeden yumruklarımı sıkabilmek için ellerimi ceplerime soktum ve öfkenin beni ele geçirmesini engellemeye çalıştım.

Sofia'yı görmemiş ya da ondan haber almamıştım. Bu onu aramayı bıraktığım anlamına gelmiyordu. Çünkü inan bana, bırakmadım.

Lanet olası yedi yıl boyunca onu aradım.

Beni tek bir kelime etmeden terk ettiğinde neden aramaya devam ettiğimi gerçekten bilmiyordum. Ama içimden bir ses hep devam etmemi söylüyordu.

Sürgülü cam kapıların açılma sesi beni düşüncelerimden geri çekti. Parmak uçlarım ona dokunduğum için hâlâ karıncalanıyordu, bu yüzden parmaklarımı kalçamın kenarından geçirdim ve kocasının arkasından terasa doğru ilerledim.

Bizi mermer bir avlu masasına götürdü ve sandalyelerden birine oturdu.

"Konuşmamız gereken bir şey var. Olivia hakkında," dedi,

önündeki boş koltuklardan birini işaret etti. "Otur."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı, karısını gördüğümde verdiğim tepkiden bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordum. "Peki ya Bayan Morales, efendim?"

Karşısına oturdum, metal sandalyede arkama yaslandım, kolumu yanımdakinin arkasına attım ve siyah Oxford'umun topuğunu diğer dizime dayadım.

Morales nefes verdi ve yavaşça takım elbise ceketinin içine uzandı. Küçük bir yığın buruşuk not çıkardı, sonra onları masanın üzerine düz bir şekilde koydu. Onlara uzanıp en üsttekini okudum ve Noah'ın dosyasındaki tehdit notunun aynısı olduğunu hemen fark ettim.

Gözlerim yine siyah mürekkeple "*tarih tekerrür mü edecek*" cümlesinin karalandığı o son satıra kaydı. Karısının görüntüsü zihnimde süzüldü ve onun da rahmetli karısıyla aynı kaderi paylaştığı düşüncesiyle göğsümde şiddetli bir alev yandı.

Bu çok saçmaydı. Onunla daha yeni tanışmıştım.

Sana Sofia'yi hatırlatıyor, dedi hala ona tutunan yanımda. İçimden ona lanet ettim ve şimdilik susturdum.

"Bay Morales, tarihin tekerrür etmesiyle ne demek istediler?" Zihnim parçaları bir araya getiremeden sordum. Karısını korumak için işe alındığımı biliyordum ama bana verilen bilgiler bulanıktı.

Daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

Cevap vermedi. İfadesinde unutulmaz bir şey vardı. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu ama onu daha fazla zorlamamaya karar verdim. Bana bilgiyi kendi isteğiyle vermesi gerekiyordu, yüzündeki ifadeden buna alışık olmadığını anladım. Cevap vermesini beklerken, diğer notlara göz attım - aynı karalamalarla daha fazla tehdit.

Bekle, sadece bir nota olduğunu sanıyordum, ama burada en az bir düzine var.

Bakışlarıyla tekrar buluştum ve o da nefes alıp vererek etrafımızı inceledi. "Karımın ölümüne neden olan yangın kaza değildi," diye itiraf etti. "O öldürüldü."

Bir duraklama oldu. "Her şey sadece mektuplarla başladı, ta ki bir gece işler kızışana ve onun peşine düşene kadar. Elinizde tuttuğunuz diğer mektuplar, Elena'mı benden almalarından önce aldığım mektuplar."

Onlar mı? Kim onlar?

Açıklamaları karşısında şaşkınlık içinde, elimdeki kâğıtlarla onun arasında gidip geldim. Onları bir kenara bırakıp kaşlarımın ortası çatıldı ve karısından edindiğim bilgileri ona aktardım.

otopsi raporu. "Polis raporuna göre eşiniz uykusunda dumandan zehirlenerek ve ağır yanıklarından dolayı susuz kalarak ölmüştür. İtfaiye yangının son derece şanssız bir olay olduğunu, hatalı bir kablonun atlayarak elektrik yangınına neden olduğunu iddia etti."

Morales duraksadı, koltuğunda kaymadan önce bir kez daha etrafımıza baktı.

"Çünkü adamlarım öyle görünmesini sağladı. Elena'nın hayatını tehdit eden ilk notu aldıktan sonra onlardan polise haber vermemelerini istedim çünkü genişleme üzerinde çalıştığımız için bunun sadece dikkat dağıtmak isteyen bir rakipten geldiğinden emindim."

Bu şaşırtıcı değildi çünkü onun gibi yozlaşmış adamların her zaman polis departmanında kendileri için çalışan en az bir kişi vardı. Ama şeffaflığına rağmen ona güvenmiyordum.

Hikâyede daha fazlası olmalıydı, çünkü neden karısının ölümü hakkında yalan söylesin ki? Neden her şeyi örtbas etsin ve son karısıyla tekrar uğraşmak zorunda kalsın?

Koyu bir kahkaha attı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Bu daha önce hiç olmamış bir şey değildi, ama her zaman boş tehditlerdi."

Bir süre durakladıktan sonra yutkundü. "En azından polis şefinden karımın ölümünü bildiren bir telefon alana kadar öyleydi."

Ayağa kalktı ve evinin bulunduğu yöne doğru baktı. "Olivia, Elena'nın ölümü ve diğer mektuplar hakkındaki gerçeği bilmiyor." Dikkatini tekrar bana çevirdi ve notları masadan alıp cebine geri koydu.

Tehditkâr bir duruş sergilediğini düşündüğüm bir tavırla üzerime doğru gelerek sert bir eliyle omzumu sıktı. "Bu şekilde kalmasını istiyorum."

Gözlerimiz kilitlendi, meydan okuyan emri karşısında içimdeki sıkıntı çalkalanıyordu. Bu bir öneri değildi. Bu bir emirdi.

Kızgınlığımı yuttum. "Pekâlâ efendim," dedim sonunda, ayağa kalkmak için sandalyemi geriye ittim, ayakları taş döşemelere sürtünüyordu.

"Güzel. Şimdi Jaxon'a sana etrafı göstermesini söyleyeceğim."

Bahçeye bakan bir pencerenin perdelerinin arkasında beliren bir silüet gözüme çarptığında onu takip etmeye başladım.

Sofia'yı koruyamamıştım ama *onu* koruyacaktım.

BÖLÜM 7

C Kapüşonumu başıma daha sıkı geçirerek evden hızla uzaklaşırken eski yağmur yüzüme vuruyordu. Ayaklarım ıslak zeminden sızıyordu, ama daha hızlı koşarak ilerlemeye devam ettim.

Arada bir, takip edilmediğimden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyordum. Victor'un derin uykuda olduğunu ve gece ekibinin sabaha kadar bir tur daha atmayacağını bilsem de, insan asla çok dikkatli olamazdı.

Öğrendiğim bir şey varsa, o da herkesin gölgelerde saklanıyor olabileceğiydi.

Evin ışıkları yavaşça kayboldu ve beni evin arka tarafını kaplayan ormanın koyu karanlığına gömdü. Zemin zar zor görülebiliyordu ve engebeli oluşu filizlenen budaklı köklerle birleşince bu ormanda koşmak tam bir zahmete dönüşüyordu.

Ama onları keşfetmek için saatler harcadığımdan ve arazinin ve çevresindeki arazilerin uydu fotoğraflarını ezberlediğimden, çıkış yolunu zaten biliyordum.

Kalın ağaç gölgeliklerinin arasından sızan ay ışığının sadece gölgeleriyle arazinin diğer tarafına doğru ilerledim.

Geçen hafta aldığımız küçük teslimattan sonra paranoyası su yüzüne çıktığından beri *kocamın* içeceğine gizlice uyku hapi koymak biraz zor olmuştu ama gecenin bir yarısı evden çıktığımda ürkmeyeceğinden emin olmalıydım.

O uykuya daldığında, evin kenarındaki sarmaşıkları kullanarak yatak odasının penceresinden gizlice çıktım. Evin duvarı boyunca süründüm.

güvenlik kameralarının görüş alanından uzak durarak, gölgelerin arasına karışarak gözden uzak kalmamı sağladı.

Köşeye geldiğimde, bahçede herhangi bir hareket olup olmadığına bakmak için etrafına bakındıktan sonra arazideki tek kör noktaya doğru ilerledim ve ormana doğru koşmaya başladım.

Taşınmadan önce, mülkün güvenlik sistemine girdim ve kameraların bahçenin batı tarafını, tam da misafir evinin olduğu yeri kapsamadığını keşfettim.

Bu yüzden bu bekleyemezdi.

Bunu bu gece yapmak zorundaydım çünkü yarından itibaren yeni *korumam* her hareketimi izliyor olacaktı. Söz konusu kör noktada yaşayacağı için gizlice dışarı çıkmak biraz zor olacaktı ve yakalanmayı göze alamazdım, bunca yıl saldırmak için bekledikten sonra olmazdı.

Bu gece planın geri kalanını harekete geçirmek için tek şansımdı.

Ormanın derinliklerinde ilerlerken, hedefime ulaşmaya odaklanmaya çalıştım. Sekiz yıl boyunca uğruna çalıştığım şeye odaklanmaya çalıştım ama eski hayatımın parçaları beni geri çekmeye devam etti.

Carajo.

Evden uzaklaşırken attığım her adımı geçmişe dair bir hayal takip etti. Anılar sel gibi geri geliyor, göğüs kafesime saplanıyordu. *Onun* anıları.

Benim luz en la oscuridad, mi cielito, mi Theo.

Ayak bileklerimi sıyıran dallara ve gözlerime dolan kirli yağmura rağmen, her ikisi de beni şimdiki zamana geri döndürmeye çalışsa da, görebildiğim tek şey onun yüzüydü.

Hatıralarımız beynime kazındı.

Beni gördüğünde yaşadığı kafa karışıklığı, ardından iki basit kelimeyle yok edilmeden hemen önce umuda dönüşen ince tanıma. *Karım.*

Atan kalbimin hacminin genişlediğini, ciğerlerimi sıkıştırdığını, havayı sıkıştığını ve yarattığı yumru yüzünden boğazımın daraldığını hissettim.

Bunca yıl sonra onu görmek cidden aklımı başımdan alıyordu.

Ve ben bunu yapamazdım. Bunu riske atamazdım.

Benden daha fazlası söz konusuydu.

Çamurlu toprak betona dönüşürken kalbim göğüs kafesimin içinde şiddetle çarptı ve bakışlarımı önümdeki binaya doğru kaldırdım. Doldurmak

Göğsümdeki sıkıntıyla savaşmak için ıslak havayı ciğerlerime doldurdum ve ileriye doğru bir adım atarak karanlıktan *Rosalina*'nın hâlâ beni beklediğini umduğum harap, terk edilmiş ahıra doğru ilerledim.

Ahırın kapısı hafif aralıktı ve eski, yıpranmış ahşabı yavaşça ittim. Kapı bir gıcırtyla açıldı ve içeri süzıldüm. Çoğunlukla karanlıktı, ama ay ışığı çatlak çatıdan sızarak onun şeklini görmemi sağlıyordu.

Rahat bir nefes aldım ve ona doğru ilerledim. Eğildim ve üzerini örten muşambayı kaldırdım.

Gözlerim *Rosalina*'ya takıldığında, "İşte buradasın," dedim. Bir yer kiralamama izin veren iyi maaşlı bir iş bulana kadar sayısız geceyi onun arka koltuğunda geçirdiğim binek ya da ölüm aracım.

Kaputu açmak için mandala uzandım ve kaputun astarının altına bantlanmış anahtarları aldım.

Yağmur çok daha şiddetli yağıyor, uzaktan gök gürlüyordu. Yan kapıyı açmak için ahırın yanına doğru yürüdüm. Direksiyonun arkasına geçip emniyet kemerini nemli göğsümde yerine oturtuktan sonra arabayı çalıştırdım. Tanıdık gürlleme sesi havayı doldurmadan önce bir süre kekeledi.

Farları kapattım ve ahırdan çıkıp küçük araba yoluna döndüm.

Ana yola çıktığımda, devriye gezen arabalardan şüphelenmemek için onları tekrar açtım. Arkamda başka bir araba olduğunu hissettiğimde farklı dönüşler yaparak sokaklarda ilerledim.

Zihnim otomatik pilottaydı ve yarım saat sonra şehrin sınırını geçene kadar Bemes'in içinden geçerek eski mahalleme doğru ilerledim.

Burayı neredeyse bir yıldır görmemiştim.

Apartmanın arka tarafına yanaşıp arabamı park ettim ama hemen inmedim. Bunun yerine kontağı kapattım ve beni takip eden biri olup olmadığını görmek için bekledim.

Koltuğuma geri yaslanarak, Theo'ya yalan söylemeye zorlandığım için boğazımı tıkayan duygularla savaştım.

Benimle ilgili, bu evlilik maskaralığıyla ilgili her şey, adım bile.
-Yalandı. Ona yalan söylemek istemiyordum ama benim yüzümden başına bir şey gelirse de kendimle yaşayamazdım.

Onun kalbini kırmakla yaşayabilirdim ama kalbinin durmasına ben sebep olursam kendimi asla affedemezdim. İçten içe, yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum.

Takip edilmediğimden yeterince emin olduğumda, torpido gözünde sakladığım silahımı ve teçhizatımı almak için konsola uzandım. Arabamdan çıkıp sağdaki son kapıya yöneldim, seti arka cebime koydum ve silahımı belime yerleştirdim.

Karanlık bir esinti ıslık çalarak yanımdan geçti, burnumun sızlamasına ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Bir araba sesi sabit sessizliği böldü ve midem altüst oldu. *Lanet olsun.* Bakışlarımı arkama çevirdim ve caddeden hızla geçen bir arabayı izledim.

Cálmate. Kimse seni takip etmiyor. Bundan emin olabilirsin.

Ön kapıya ulaştığımda arkama bir kez daha baktım ve dizlerimin üzerine çökerek arka cebimden çantamı çıkardım. Yanımda açarak bir ataç aldım ve bir tarafını açtım. Derin bir nefes alarak küçük anahtarı aldım ve anahtar deliğinin alt kenarına sokarak hafif bir baskı uyguladım.

Kilidi hafifçe sağa çevirerek atacın küçük kıvrımını hafifçe ittim ve geriye ve yukarı doğru kaldırdım. İngiliz anahtarının basıncını hafifçe artırarak, beklediğim ses sessiz gecede yankılanana kadar ataçla dairesel hareketi tekrarladım.

Klik. Yeteneğimi kaybetmediğime sevindim.

Düğmeyi bu kez tam olarak çevirdim ve kapı gıcırdayarak açıldı. Karanlık alana girdim, soğuk ve küflü bir koku duyularımı istila etti. Burnumu çektim ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitlemek için döndüm.

Otoparkın titrek sokak lambalarından gelen loş sarı ampuller, ağır perdeli pencerelerden hafif bir aralıktan süzülüyordu. Her yüzey tozla kaplıydı ve bayat hava bunaltıcıydı ama yine de bıraktığım gibi görünüyordu.

Bu daireden ayrılmadan önce, Victor bana evlenme teklif edip taşınmamı istediğinde, ev sahibine evi tutması için yüklü bir avans vermiştim.

dokunulmamıştı. Elinde parası, tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Elimde silah, her odanın boş olduğundan emin olarak içeri girerken botlarım yere sürtünüyordu. Her oda temizlendikten sonra, öfkemi gerçekten yatıştıran tek yere doğru yürüdüm.

Burası her şeyin başladığı yerdı. Victor Morales hakkında bilgi toplamak için sayısız saat harcadığım ve onun sonunu gerçekleştirmeye yardımcı olacak bir ekip bulduğum yer.

Masama oturdum, silahımı yanıma koydum ve monitörlerimi çalıştırdım. Nemli kapüşonumu silkelerken tanıdık uğultu uzuvlarıma sıcaklık yaydı, plastik sandalyenin arkasına düştüğünde yankılanan bir gümbürtü.

Rahat bir nefes aldım. Bilgisayarlar hayatımın değişmeyen tek parçasıydı. Onların yumuşak uğultusu arasında kendimi her zaman başka hiçbir yerde hissetmediğim kadar huzurlu hissederdim. Beni sorunların var olmadığı farklı bir boyuta götürürlerdi. Asla hayal kırıklığına uğratmazlardı ve her zaman gerçekler konusunda onlara güvenebilirdim.

Büronun korumasından ayrıldıktan sonra, hayatta kalabileceğimi hissetmemin tek yolu algoritma dizileriydi. Theo bana temel bilgileri öğretmişti ve ben de klavye tıklamalarında rahatlık bulmuştum ama ayrıldıktan sonra başka bir öğrenme yolum kalmamıştı.

Kendi başıma hayatta kalmaya çalıştıktan bir ay sonra, bir akşam gizlice bir bilgisayar programlama dersine girdim. Profesörüm ödevler için gerekli malzemelere sahip olmadığımı öğrendiğinde, dönem için bana kullanılmış bir dizüstü bilgisayar ödünç verdi ve o zamandan beri en güvenilir arkadaşım oldu.

Birkaç kısa hafta ve sayısız uykusuz gece içinde, kâbuslar sayesinde bir banka hesabı açtım ve bankanın güvenlik duvarını aşarak ve kendi güvenlik duvarları içinde kendi benzersiz hesabımı oluşturarak, izlenemez olduğundan emin oldum.

Daha sonra, hesaplarından birkaç yüzlük eksik olduğunu fark etmeyecek zengin insanların farklı hesaplarından küçük miktarlar aktarmaya başladım.

Bundan sonra geriye kalan tek şey bir takma ad oluşturmak, kodlamamın izlenmesi durumunda kendim için ikinci bir savunma hattı oluşturmaktı. Kendimi birkaç yıllığına hazırladıktan sonra, doğru anın gelmesini sabırla bekleyeceğim yedi yıllık bir sürece başlamıştım.

Gözlerim ana ekranımı dolduran ailemin fotoğraflarına kaydı, nostalji beni bir gelgit dalgası gibi içine çekti ve kalbimi sıkıştırdı. I

parmaklarımın şifreli sunucuya erişmek için tuşların üzerinde uçuşmasına izin verip yazmaya başladığımda onu aşağı ittim.

NEMESIS: PLAN DEĞİŞİKLİĞİ.

BÖLÜM 8

THEO

A Jaxon ve ekibinden geriye kalan az sayıda kişiyle tanıştıktan sonra, Morales'in geçen hafta yaşananlar nedeniyle kovulmasının ardından Yol üzerindeki sokak satıcılarından birinden yiyecek aldıktan hemen sonra eve döndüm.

Kontağı kapattım, telefonumu cebime koyduktan sonra yolcu koltuğundaki paketleri aldım ve arabadan indim.

Daireme doğru attığım her adımda, *onu* hatırlatan şeyler beni çekiştiriyordu. İçinde onun olduğu bir eve değil, boş bir eve girdiğimi hatırlatıyordu.

Acı bir kahkaha boğazımı yaktı. Bunca yıldan sonra onu unutmuş olacağımı düşünebilirsiniz ama etrafımı saran her şey artık sahip olmadığım şeyleri sürekli hatırlatıyordu.

Bugün Olivia Morales'i görmek de bu uzun listeye eklendi ve habersizce hayatıma girerek rutinimi alt üst etti.

İlk başta evet derken ne düşünüyordum ki? Özellikle de yeni müşterimin neye benzediğini gördükten sonra.

Noah'nın teklifini gönülsüzce kabul ettiğimde, bana kaybettiklerimi sürekli hatırlatacak birine bakmak zorunda kalacağımı bilmiyordum.

El destino era un puta perra.

Sonunda kendimi evimin içine sürükledim, kravatımı gevşettim, kendimden nefret etme duygusu göğsümde daha da alevlendi. Kontrollerimi bitirdikten sonra, küçük bir parça *batbout* yırttım ve homurdanan midemi doyurmak için ağzıma atmadan önce biraz *zaalouk* aldım, geri kalanını daha sonra geri dönmeyi planlayarak tezgahın üzerinde bıraktım.

Oturma odasının önünden geçerek yan taraftaki yüzer merdivene yöneldim ve basamakları ikişer ikişer çıktım. Merdivenlerin tepesindeki duvarlarda birkaç kapı vardı ve ben en sondakine yönelerek yatak odama girdim.

Kıyafetlerimi çıkarıp yatağımın üzerine bıraktım, sonra süite doğru ilerledim ve duşu açtım.

Gri fayanslı kabine adım attığımda, yağmur musluğundan gelen buz gibi suyun tenimi ıslatmasına izin verdim ama hiçbir şey içimde alev alev yanan acıyı dindirecek gibi görünmüyordu.

Bir elimi tutamağın yanındaki duvara dayayarak alnımı soğuk fayansa dayadım, burnumdan akan su damlacıkları görüşümü bulanıklaştırdı.

Birden, geniş çikolata-kahverengi gözleri ve yüzünü çevreleyen koyu bukleler bulutlu görüntünün yerini alırken, görünmez hindistan cevizi ve ılık bal dalları duşu sardı. Yumuşak teninin hissi parmak uçlarımı sızlattı ve ona tekrar dokunmak için can atmama neden oldu.

Aradan geçen onca yıla rağmen Sofia bilincimin o kadar derinlerine işlemiştir ki hâlâ kokusunu alabiliyordum. Hala onu *hissede biliyorum*. Altındaki bedeninin anıları, sırtıma batan tırnakları, nefes nefese bir iniltiyle dudaklarından kaçan adımın yankıları.

Ona olan ihtiyacım daha da artmış, sadece bir geceliğine bile olsa sonunda onu kollarımın arasına almanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayınca sikim seğirmeye başlamıştı.

İnleyerek, onun görüntülerini yok etmek için başımı salladım, sert uzunluğumu aşağı ittim, onun düşüncesiyle uyarılmamı hafifletmeye çalıştım, ama daha fazla görüntü kendilerini zorladı.

Nefesimin altında bir küfür mırıldanarak, sinirli şişmiş horozumu yumrukladım, ucu zaten pre-cum damlıyordu. Ağırlığımı duvara verdim, gözlerimi sıkarak kapattım, yavaşça pompalarken zihnimin sürüklenmesine izin verdim.

Yumuşak dudakları benim için ayrılıyor, dilinin ucu yarığımı yokluyor, alay ediyor ve dilini tacımın etrafına sarıp emmeden önce tadına bakıyordu.

Oh. Lanet olsun.

Kendimi kontrol etmek için sahip olduğum her şey anında buharlaştı. Hızlandıkça parmaklarım soğuk fayansa doğru kıvrıldı, daha hızlı, daha sert hareket ediyor, uzunluğumun onu beslediğini hayal ederken çekiştiriyordum. Hareketlerim sert, öfkeli ve kendimi serbest bırakmaya çalışırken onu hâlâ bu kadar çok istediğim için neredeyse kızgındı.

Hâlâ benim olduğu fantezisinde kayboldum.

Omurgamda bir ısı patlaması oldu, tabanda kıvrıldı ve kanım yükseldi, sırtımdan akan soğuk suyun sesini bastırmak için kulaklarıma hücum etti.

Yasadışı, derin bir iniltiyle yumruğuma boşaldım, ses göğsümde titreşerek duvarlara çarptı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bedenim yorgunluktan yığıldı, çarpan kalbimin normal hızına dönmesini bekledim.

Zirveden indiğimde geriye kalan tek şey serbest bırakılmamın benimle alay eden yankısıydı.

Nihayet belime sardığım havluyla banyodan çıktığımda dolabıma girip kurulandım. Bir eşofman altı giydim ve mutfığa geri dönmeden önce gözlüklerimi aldım.

Bir soda aldım ve tezgâhtan kalan yiyecekleri yeni görevimle ilgili dosyaların beni beklediğı oturma odasına taşıdım.

Önümde duran dosyalara bakmak için kanepeye oturduğumda saçlarım hâlâ nemliydi. Noah'ın geçen hafta bana verdiği resimleri ve kendi topladığım bazı bilgileri inceledim.

Muhtemelen olduğundan daha fazlasını arıyordum ama içimden bir ses bu hikâyede daha fazlası olduğunu söylüyordu. Olivia Morales için daha fazlası.

Cam şişeden, altındaki manila klasörlerden birinin üzerine yoğunlaşma damladı. Elime aldım ve soğuk et dolu *batbout*'lardan birini ısırmadan önce bir yudum aldım.

Victor'un işleriyle ilgili bilgileri gözden geçirirken telefonum çaldı ve içinde çalıştığım sessizliğı bozdu. Görmezden geldim ve başka bir dosya aldım.

Tekrar çaldı ve ben de klasörleri karıştırarak aradım. Kimin aradığını görmek için çevirdiğimde ekranda Noah'nın adını gördüm.

İnleyerek cevap vermek için sağa kaydardım ve hoparlörü açtım, sonra telefonumu cam masanın üzerine geri koydum.

"Bu sefer ne var?" Ofladım.

"Sana da merhaba sevgili dostum," diye cevap verdi benimle alay ederek.

Derimin yüzeyinin hemen altında fokurdayan sıkıntıyı görmezden gelerek bir elimi saçlarımda gezdirdim, dökülen ıslak tutamları yüzümden uzaklaştırdım ve kanepeye yaslandım.

"Noah," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak. "Son aradığında kendimi bebek bakıcısı olarak buldum. Senden başka bir gece ziyareti de beklemeli miyim?"

"Bu gece olmaz." Kıkırdadı. "Nasıl geçti?"

"İyiydi," diye homurdandım.

"Bana bundan daha fazlasını vermen gerekecek."

Sinir göğsümü tırmaladı ve öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve gözlüklerimi alnıma doğru ittim.

"Noah, daha ilk gündü," diye mırıldandım, ellerimin topuklarını gözlerime sürterek.

Bir süre sessiz kaldı, sonra boğazını temizledi, bir karıştırma sesi hattı doldurdu.

Hâlâ ofiste olduğuna bahse girerim. Noah Brown işiyle evli olmanın tanıımıydı. Neredeyse hiç kimseyle çıkmıyordu ama bunun teklif almamasından çok, bugüne kadar hâlâ aşık olduğunu kabul etmediği 1.80 boyundaki yeşil gözlü DEA ajanıyla ilgisi olabilirdi.

İç çekti. "Sıra dışı bir şey fark edersen beni haberdar et."

Tıklayın.

Şaşkınlıkla telefonuma baktım. Bu çok garipti. Gerçekten rapor edecek bir şeyim yoktu ama Noah bu kadar kolay pes edecek biri değildi. Tam olarak aradığı cevabı alana kadar sizi sorguya çekecek bir tipti.

Sesi gergin, neredeyse gergin geliyordu, ama ben daha açıklığa kavuşturmasını isteyemeden telefonu kapattı.

Davranışıyla ilgili belirsizlikleri bir kenara itip belgelere baktım ve Morales'in neye karışmış olabileceğini gösteren bir ipucu ararken bilgileri sıralamaya devam ettim.

Bu kez telefonum çaldı ve Noah'nın bana mesaj attığını düşünerek eğilip aldım.

Ama o değildi.

Bildirimi kaydırarak telefonumun kilidini açtım. Beni şu anda Morales'lerin evinin dışından canlı bir video yayını gösteren uygulamaya yönlendirmesi için bir süre bekledim, ekranım altı kareye bölündü.

Bugün erken saatlerde, Jaxon her şeyin nasıl işlediğini açıklamakla meşgulken, güvenlik sistemlerine küçük bir çip yerleştirdim, böylece ekibin uyuduğu ya da aktif olarak mülkü gözetlemediği zaman aralıklarında binanın etrafında herhangi bir hareket olursa uyarılmamı sağladım.

Sağlam bir sistemleri vardı, ancak içinde parmağım olmayan hiçbir şeye güvenmezdim.

Güvenlik görüntülerini açtım ve sistemimi alarma geçiren kaynağı aramak için farklı slaytlara tıkladım.

Bir hayvanın tetiklemiş olabileceğini düşünerek telefonumu yerine koymak üzereydim ki ekranda bir titreşim fark ettim, ancak görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboldu.

Bu da ne...

Hayal görmediğimi bildiğimden, görüntüyü geri sardım ve ekranın köşesinde bir şeyin gölgesi tekrar titrediğinde durakladım. Zar zor görülebilen bir figür, kör bir noktada kaybolmadan önce duvara yapışmıştı.

Arazide kör bir nokta var gibi görünüyordu, tam havuz evinin olduğu yerde. Tam da benim kalacağım yerde.

Davetsiz misafiri yakınlaştırdım ve yüzü kaputun altından zar zor görünse de onu hemen tanıdım.

Morales'in karısının tarafı görüldü.

Bu saatte dışarıda ne işi var? Daha da önemlisi, neden kameralardan kaçıyor?

Önümdeki belgelere baktım, her sayfayı tekrar gözden geçirdim ve gözlerimin bana oyun oynamadığından emin olmak için Olivia'nın bir resminin üzerine geldim, sadece ilk tahminimi doğrulamak için.

Belki de güvenliğinden başka nedenlerle onu daha yakından izlemem gerekecekti.

Olivia Morales çözmekten zevk alacağım bir sorun haline gelecekti.

BÖLÜM 9

SOFYA

I Güneş ufukta belirip perdelerin kenarlarından sızarken sisteme son kodu yazmayı bitirdi, ahşap zemini aydınlatıyordu. İçimi bir ürperti kapladı, yağmurdan arta kalan soğuk ter vücudumu kapladı.

Bir elimi şakağıma götürüp kafatasımdaki küçük zonklamaya masaj yaptım, ardından gece boyunca monitöre uzun süre bakmaktan oluşan bükülmeleri çözmek için sırtımı gerdim.

Çalışmamdan memnun kaldığımda enter tuşuna bastım ve ekran karardı, ardından rakamlar aşağıya doğru yuvarlandı ve kapanmadan hemen önce sabit diskteki tüm kanıtları yok etti.

Telefonumu masanın üzerinden alıp artık kuru olan kapüşonuma sarındım, yağmur kokusu başımı dışarı çıkarana kadar beni içine çekti. Dışarıdaki hava hâlâ soğuktu ama neyse ki görünürde yağmur yoktu.

Elimde silahımla arabaya doğru ilerlerken rüzgar hızlandı. Direksiyona geçtim, silahımı torpido gözüne geri attım ve arabayı sürerek bırakma noktasına doğru ilerledim.

Kasabaya geri döndüğümde, arabayı anahtarlarıyla birlikte koltuğun altında bırakarak arazi yoluna park ettim ve kullan-at telefonun beni beklediği soldaki üçüncü ağaç gövdesine doğru ilerledim. Eski hayvan ininin içine saklanmış plastik torbayı aldıktan sonra ana yola doğru yürümeye başladım.

Başka birinin dışarıda olması için henüz çok erken olduğu gerçeğine güvenerek, beni evden ayıran son beş mili koşarak geri döndüm.

Yarım saat sonra, ayaklarımın kaldırımı her düşüşünde başım durmaksızın zonkluyordu. Theo'nun verdiği tüm zorlu eğitime rağmen

Yine de koşmaktan nefret ediyordum. Ama eski ahıra geri dönemezdim. Bu çok riskli olurdu ve yakalanmayı göze alamazdım.

Mahallemize döndüğümde telefonumu çıkardım ve saate baktım.

Sikeyim.

Adamlar yakında turlarına başlayacaklardı ve sabah ekibi gelmeden önce orada olmam gerekiyordu. Hızımı artırdım, sokağımızın köşesini döndüm, biri beni görüp sorular sormaya başlamadan önce eve ulaştığımdan emin oldum.

Kapının şifresini girdim, hızla arkamdan kapattıktan sonra koşarak garaj yoluna çıktım ve yolun ortasında durdum. Alnımdan boncuk boncuk ter damlıyordu ve bacaklarım yanıyordu. Sol tarafıma şiddetli bir kramp girdi ve ellerimi dizlerime götürdü. Gözlerimi sıkarak kapattım ve nefes almaya çalıştım.

"Bayan Morales," dedi sert bir ses, beni irkiltti. "Bu kadar erken saatte dışarıda ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Geriye sıçradım, başımı kaynağa doğru savurdum, bir elim boğazıma gitti. Yavaşça başımı kaldırdım ve sesin bakışlarıyla karşılaşmak için göz kapaklarımı geriye doğru sıyırdım. Panik içime doldu ve Theo'dan başkasıyla yüz yüze gelmediğimde boğazımdaki kuruluğu bastırmak için sertçe yutkundum.

Debes estar bromeando. Bu kadar erken saatte burada ne işi var?

Göğsüne yapışan siyah bir kazak giymişti, koyu gri pantolonu kalçalarının hatlarını belli ediyordu. Kalın, koyu renk bukleleri, parmaklarını durmadan saçlarında gezdiriyormuş gibi dağınıktı.

Tanrım. Neden böyle görünmek zorundaydı?

Ellerimi yüzümde ovuşturarak güçlü bir şekilde nefes verdim. "Sadece koşuya çıkmıştım. Burada ne işin var?"

"Ben burada çalışıyorum. Tek başına dışarı çıkmamalısın," dedi suçlayıcı bir şekilde. "Ben iyiyim," diye cevap verdim sertçe.

"Bayan Morales, güvenliğinizi daha ciddiye almalısınız."

Bakışlarımı ona yönelttim. "Olmadığımı kim söyledi?" Yanından geçip ön kapıya doğru ilerlerken sabrımın sınırlarını yalayan bir öfkeyle cevap verdim.

Eve girdim, Theo da hemen arkamdan geliyordu. Kemerli geçidi geçtim ve evin arka tarafına giden koridorda ilerledim. Mutfığa girip boş bulduğumda içimde bir rahatlama hissettim.

Ocağın üstündeki saate baktım. Jaxon ve personelin geri kalanı kahvaltıda bilgi almak için gelmeden önce hâlâ vakit vardı.

Bir elimle belime masaj yaparak odayı geçip ocağın yanındaki dolaba gittim ve parmak uçlarımda durarak en üst raftaki ibuprofen'e uzandım.

Ben daha şişeyi kapamadan, başımın üzerinde beliren göğsünün sıcaklığı sırtıma sızdı. "Al," dedi ve şişeyi benim için aşağı indirdi.

Onun yakınlığı kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oldu. Nefesimdeki kesikliğin kaçmasını önlemek için dudağımı ısırdım. Elinden tutup sıkıca kavradığımda parmaklarımız birbirine sürtündü ve hızla atan kalbimin sakinleşmesini diledim.

Sadece bir saniye daha kaldı ve geri çekildi, ama vücudunun varlığı benimkine karşı oyalandı.

Bu duygudan sıyrılıp dolabın kapağını kapattım ve arkamı döndüğümde onu elinde bir su şişesiyle buzdolabına yaslanmış halde buldum.

"Bunu kendim de yapabilirdim." Sesim her zamankinden daha hırıltılı çıkmıştı, bu da onun varlığının beni ne kadar etkilediğini ortaya koyuyordu.

Çelik kapıyı itti, dirseklerini kuvars tezgâha dayayarak yürüdü ve şişeyi bana doğru itti. "Basit bir teşekkür yeterli olacaktır."

Sessiz kaldım ve bana uzattığı suyu tezgâhın üzerine bıraktım. Şişeden dört ibuprofen çıkardım ve bakışlarını üzerimden ayırmadan yuttum.

Kıkırdadı, boştaki elini sakalına sürerken gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı. "Not edildi."

Yüz ifadesi ciddileşti ve birkaç dakika boyunca sadece birbirimize baktık. Zihnim hastaneden taburcu olduktan sonra birlikte yaşamaya başladığımız ilk günlerdeki aynı pozisyonumuzu anımsadı.

Aldığım yaralar ameliyattan sonraki ilk birkaç hafta boyunca fazla hareket kabiliyeti sağlamamıştı ve Theo'nun her konuda bana yardım etmesi gerekiyordu ki bu pek de hoşuma giden bir şey değildi.

Kontrolü devretme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım ve her küçük şey için onunla kavga ettim. Yardıma ihtiyacım yoktu. Yardım da *istemiyordum*. Rasyonel olarak, sadece işimi kolaylaştırmaya çalıştığını biliyordum ama yardım edilmeyi hak etmiyordum. Hem de aileme aynı fırsat verilmemişken.

Gözlerindeki küçük parıltıyla onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Ama sonra o düşünse bile *benim* başka biri olduğumu hatırladım.

Ona baktıkça göğsümdeki sivri yaranın yavaşça açıldığını hissediyordum.

Bir boğazın temizlenmesi bizi düşüncelerimizden uzaklaştırdı ve ikimiz de kaynağa doğru döndüğümüzde Victor'u koridoru mutfığa bağlayan kapının çerçevesine yaslanmış halde bulduk. Onun varlığına verdiğim köklü tepki maskemin sıkıca yerine oturmasını sağladı.

Sırtımı dikleştirdim ve yüzüme bir gülümseme çizerek ona yaklaştım. "*Buenos días, mi amor*. Nasıl uyudun?"

Kolunu bana dolmasına izin verdim, beni daha yakına çekerken parmakları omzumu sıkıca kavradı. Yüzümü ona döndüm ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondururken başımı arkaya yatırdım. Geri çekilmeden önce bu temas karşısında kaşlarımı çatmamı zar zor gizledim.

"İyiym *aşkım*, gerçi ilk uyandığımda biraz halsiz hissettim." Durakladı. "Bekle, bu sabah neden yatakta değildin ve neden bu kadar ıslaksın?" diye sordu, terli olduğumu fark edince tiksintiyle beni hafifçe geriye itti.

Theo'nun etkileşimimizi izlediğini bildiğim için elimi göğsüne koydum ve kıkırdadım. Kıkırdadım, çünkü kocalarına aşık olan kadınlar böyle yapar, değil mi?

"Koşuya çıktım." Sesimi tatlı ve masum tuttum.

"Peki ne zamandan beri koşuyorsun?" Victor yüzünde şüpheli bir ifadeyle sordu.

"Şehir kulübündeki kızlar bunun iyi bir fikir olacağını düşündü." "Katılıyorum, buna ihtiyacın var."

Senin de kafana bir kurşun sıkmak lazım.

Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak onun sözlerini duymazdan geldim.

"Ben duş alacağım."

"Bunu sen yap," dedi ve sanki odada olduğunu yeni fark etmiş gibi dikkatini Theo'ya çevirdi.

Koridora doğru yöneldim, merdivenlere ulaşır duşa doğru ilerlediğimde onların konuşmaları arka planda kayboldu.

BÖLÜM 10

THEO

I Sadece üç gündür onun korumasıydım. Sadece üç lanet gün ve şimdiden beni delirtmeye başlamıştı.

Bu iş neredeyse yirmi dört saat onunla birlikte olmayı gerektirdiğinden, hayatımı cehenneme çevirmek için bir dakikasını bile boşa harcamamış, her fırsatta korumamdan kaçmaya çalışmıştı.

Söylediğim her şeye karşı çıkmak onun yeni favori eğlencesi gibi görünüyordu. Sanki başka her şey onun doğasına aykırıydı. Her sabah uyandığında meditasyon olarak benim ölümümü planladığına dair iyi bir paraya bahse girerim.

Yalnız kaldığımızda kendimi onun güzel boynunu boğmamak ve bensiz hiçbir yere gitmediğinden emin olmak için onu yanıma kelepçelemek için zorladığım zihinsel egzersizler yorucuydu.

Bir kadını asla incitmezdim ama Olivia'ya bir bakışım la prensiplerimi unutup ona nasıl davranması gerektiği konusunda bir iki ders vermek istediğime yemin edebilirim.

Onu dizime yatırma fikri çekici gelmediğinden değil.

Ön kapının çarparak kapandığını ve garaj kapısının vınlayarak açıldığını duyduğumda bu düşünce aklımdan uçup gitti.

Yine mi?

Dışarı çıktım ve garaj kapısının önünde durdum. Beni fark ettiğinde dikiz aynasından göz göze geldik ama arabadan inmek yerine vitesi taktı ve arabayı geri geri sürdü.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Arabanın arka tarafı dizlerimi sıyrana kadar göz temasını koruyarak yerimden kıpırdamadım.

Arabayı park edip motoru kapattıktan sonra, arabanın kapısını zorlayarak açtı ve dışarı çıktı.

"Çekil," diye emretti.

Derin bir nefes aldım ve kendi kendime, düşüncesi ne kadar çekici olursa olsun, müşterinizi öldürmenin asla iyi bir fikir olmadığını tekrarladım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz. Gala için bir elbise seçmem gerekiyor."

"Anahtarlar, Bayan Morales," diye ısrar ettim.

"Benimle gelmene gerek yok. Eminim elbise alışverişine gitmekten daha iyi yapacak işlerin vardır. Sizi temin ederim ki oldukça sıkıcı."

"Aslında elbise alışverişini oldukça sürükleyici buluyorum. Şimdi, anahtarlar. Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum."

Orada durdu, bana ters ters baktı. Bir süre sonra, kıpırdamayacağımı anlayınca yüzü aydınlandı ve anahtarları bana doğru fırlattı.

"Aferin kızıma," diye fısıldadım nefesimin altında, arkamdan geçip yolcu tarafına doğru ilerlediğinde dudaklarım bir köşeye çekildi.

Ben de aynı şekilde direksiyona geçtim. İçeri girdikten sonra ona döndüm, burnu telefonuna gömülmüş, parmakları bir şeyler yazıyordu.

"Nereye?"

Arabayı sessizce sürdük, tek ses onun telefonundaki parmak tıkırtılarından geliyordu. Yirmi dakika sonra caddenin karşısına park ettik, arabadan indik ve Bemes'in merkezinde yer alan küçük bir butik olan Anaya'ya doğru yol aldık.

Kapıdan içeri girdiğimiz anda, iki satış elemanı bizi en iyi müşteri hizmetleri gülümsemeleriyle karşıladı.

"İyi günler Bayan Morales. Sizi tekrar görmek çok güzel," dedi ikiliden daha uzun olanı ve Olivia'nın yanağına bir öpücük kondurarak onu selamladı.

Olivia yüzüne tembel bir gülümseme yerleştirerek onu selamladı. "Sen de Maria."

Maria daha sonra dikkatini bana çevirdi ve aynı gülümsemeyi bana da verdi. "Siz onun kocası olmalısınız," diyerek elini bana doğru uzattı.

Hem Olivia hem de ben kararlı bir şekilde "Hayır," diye cevap verdik.

Boğazımı temizledim ve elini sıkıca kavradım. "Ben onun korumasıyım."

Utangaç bir şekilde güldü, özür dilerken boynunda bir kızarıklık belirdi. "Çok özür dilerim, sadece düşündüm ki-"

Asistanı araya girerek onun sözünü kesti ve gergin anı böldü. "Bir şeyler içmek ister misiniz?" diye sordu ve ikimiz de başımızı sallayarak cevap verdik.

"O zaman senin için ayırdıklarımıza bir bakalım," dedi Maria, elini Olivia'nın sırtının üst kısmına koyarak, önceden seçilmiş elbiselerin soyunma odalarının yanındaki rafta asılı olduğu yere doğru yönlendirdi.

Ön kapıyı arkamdan kilitledim ve bakışlarımı dükkânda gezdirdim. Bizden başka kimse yoktu, büyük olasılıkla Morales'in bir nezaketiydi. Muhtemelen karısının huzur içinde alışveriş yapabilmesi için burayı bir günlüğüne kiralamıştı.

Onların konuşmaları arka planda kaybolurken ben de mekânı inceledim. Butik dışarıdan oldukça küçük görünmesine rağmen, aslında içerisi oldukça genişti.

Siyah çelik bir yapıdan sarkan uzun siyah perdeler soyunma odalarını çerçevesiyordu. Yanlarındaki duvara yaslanmış büyük bir vintage ayna ve hemen önüne yerleştirilmiş küçük bir platform, yukarıdan sarkan kristal bir avize vardı.

Odanın ortasında mavi kadife bir kanep, önünde koyu renkli ahşap bir masa ve üzerinde çeşitli dergilerin yığılı olduğu bir yığın duruyordu.

Binanın iki çıkışı vardı. Biri önde, diğeri arkada, bunu içeri girdiğimizde fark etmişim. Mağazada sadece bir güvenlik kamerası vardı. Ön tarafı süsleyen büyük pencerelere rağmen, vitrinler ön sokağın büyük kısmını gizliyordu, bu da meraklı gözleri uzak tutmak için kullanışlıydı.

O elbise üstüne elbise denerken saatlerce içeride kaldık. Sonradan öğrendiğime göre, mağazanın asistanı Sarah sürekli oturmak isteyip istemediğimi soruyor, ben de her seferinde kibarca reddediyordum. O pelüş kanepeye oturursam büyük ihtimalle uyuyakalacağımı biliyordum ve Olivia'ya bana karşı kullanması için hiçbir şekilde cephane veremezdim.

Ayrıca, kanep Olivia'yı doğru düzgün görmeme izin vermiyordu.

Her ne kadar kendimi bu kararın tamamen profesyonel bir bakış açısından kaynaklandığına, ona her zaman göz kulak olmanın benim görevim olduğuna ikna etmeye çalışsam da, içten içe güdülerimin bir kısmının tamamen bencilce olduğunu inkar edemiyordum.

Çünkü durduğum yerden, o *lanet* elbiselerle soyunma odasından her çıktığında onu mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Muhtemelen müşteriler söz konusu olduğunda koyduğum tüm kurallara ters düşüyordu ama Olivia Morales'te *farklı* bir şeyler vardı. Kendime engel olamadım.

Neden bu kadar uzun sürdüğünden emin değildim. Denediği her şey üzerinde çok güzel duruyordu. Her dışarı çıktığında, ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Bakışlarımı uzaklaştırmaya çalışıyordum ama kendimi ona hayran olmaktan alıkoyamıyordum, dikkatim onun varlığı tarafından esir alınmıştı.

Maria'nın "Sanırım bu o olabilir" dediğini duyana kadar biraz daha zaman geçti. Sen ne düşünüyorsun?"

Neye karar verdiklerini görmek için başımı kaldırdım ama gözlerimin önüne serilen şeye hazırlıklı değildim. Gördüklerim karşısında bu kadar *büyüleneceğimi* hiç düşünmemiştim.

Perdeyi çekip soyunma odasından çıkmasını hayranlıkla izledim, siyah bir elbise sanki onun için yapılmış gibi vücuduna oturuyor, vücudunun her kıvrımına yapışıyor.

Lanet olsun, çok güzeldi.

Uzun zamandır gördüğüm en zarif insandı, güzelliği neredeyse ruhani gibiydi.

Saçları yumuşak, gevşek bukleler halinde çıplak sırtına dökülüyor, sırtının alt kısmını okşuyor, iki gamzenin hayaleti kumaşın altından hafifçe dışarı bakıyor, dilimin onları keşfetmesi için yalvarıyordu.

Saçlarını eline aldı, sırtına doğru savurdu ve daha iyi görebilmek için arkasını döndü. Kumaş arkaya doğru sarkıyor, kıcının kıvrımlarının hemen üzerinde dalgalanıyordu.

Gözlerim onun her santimini dolaşırken nereye bakacağıma karar veremedim. Bakışları tenimi yakana kadar onu içime çekmeye devam ettim.

Sonunda başımı kaldırdım, gözlerimiz kilitlendi ve bir an için odada sadece biz vardık. Yüzündeki ifade doğrudan göğsümde elektrik çarpmasına neden oldu ve fiziksel olarak tepki vermemek için her şeyimi harcadım. O

Beni öylesine tanıdık bir şekilde izliyordu ki, zihnimi bir soru çılgınlığına sürükledi.

Ama ellerini yanlarından aşağıya ve belinin üzerinden işkence edercesine geçirdiğinde tüm düşüncelerim durdu. Nefesim kesildi, boğazıma bir yumru oturdu.

Ağzı hafifçe aralanırken göz kapakları titreyerek kapandı. Bakışlarım gözlerinden sekerek ağzına odaklandı. Zihnim, yüzünü boyayan aynı ifadenin, ancak tamamen farklı koşullar altındaki görüntülerini çağrıştırdı ve aniden onun tadının nasıl olduğunu bilmek için umutsuz bir dürtü ile karşılaştım.

Yavaşça gözlerini açtı ve ben de bir elimi saçlarımda gezdirerek gözlerimi ondan ayırdım.

"Bence mükemmel," dediğini duydum Olivia'nın, kıyafetlerini değiştirmek için soyunma odasına geri dönerken.

Onun fikri ne kadar cazip olursa olsun, yapamazdım. O çizgiyi geçmeme asla izin vermedim.

Yıllar boyunca duygularımı ve kızgınlığımı alkol ve seksle bastırmaya çalıştım, ama hiçbir zaman tekliflerin cazibesine kapılmayı başaramadım. Bir kadın bana her dokunduğunda, tenime kazınan mürekkep daha güçlü bir şekilde yanıyor ve Sofia'yı zihnimden silmeyi imkansız hale getiriyordu. Tek bir saniye bile.

Elbisenin davetten bir gün önce seçilmesini ayarladıktan sonra dışarı çıktık. İkimiz de kapıya doğru uzandık, o bir adım geri çekildi ve benim onun yerine yapmama izin verdi.

Sokağın diğer tarafındaki kapalı otoparka doğru yürüdük, havada gerginlik ve sessizlik uğulduyordu. Arabaya vardığımızda bir şey söylemek için döndü ama gözlerim ön cama, sileceklerden birinin altına yapışmış beyaz bir zarfa odaklandı.

Etrafı taradım, hiçbir şey bulamadım, alan tamamen sessizdi. Yere yatmadan önce onu arkamdan ittim ve arabada herhangi bir değişiklik belirtisi olup olmadığına baktım.

Ayağa kalkarak dikkatimi ona çevirdim. "İçeri girin Bayan Morales," diye emrettim ve arabaya binmesini işaret ettim. Dinlemeyeceğini bildiğimden, "Şimdi" diye ekledim.

Zarfı almaya gitmeden önce yolcu kapısının kapanmasını bekledim.

İçinden notu çıkardım ve içeriğini okudum. Krem rengi kağıdın üzerine sadece bir cümle, dört kelime karalanmıştı.

Zaman geçiyor.

BÖLÜM 11

I Son tehditten bu yana birkaç gün geçti. Ya da benim son tehdidim mi demeliydim.

Notu okuduktan sonra Theo sürücü koltuğuna koşmuş ve yola çıktı. Eve varır varmaz doğruca Victor'un ofisine gitmiş ve bugünkü olay hakkında onu bilgilendirmişti, Jaxon da kısa bir süre sonra onlara katılmıştı çünkü biz eve doğru ilerlerken o çoktan bilgilendirilmişti.

Günün ve gecenin geri kalanını ve takip eden günleri, yazı üzerinde baskılar ve analizler yapmak ve diğer notlarla karşılaştırmak için gazeteyi inceleyerek geçirdiler.

Ne yazık ki ne zarfta ne de içindeki küçük notta parmak izi yoktu. Bununla birlikte, el yazısında benzerlikler bulmuşlardı, ancak gözlerindeki bu küçük zafere rağmen, bunun hiçbir veri tabanında karşılaştıramayacakları bir el yazısı olduğunu biliyordum.

Yaptığım işte çok iyiydim, tabii ki bir şey bulamayacaklardı.

"Gelecek ayki galayı gerçekten dört gözle bekliyorum. Duyduğuma göre şimdiye kadar harika bir iş çıkarmışsınız."

Flütümdeki şampanyayı çevirmeyi bıraktım ve yukarı baktım.

Kocamın iş ortaklarından biriyle sonsuzluk gibi gelen bir süredir sohbet ediyordum. O ve eşi ailelerine yeni katılan bireyi kutlamak için birkaçımızı davet etmişlerdi ve o da bana telefonunda çektiği sayısız fotoğrafı göstererek yeni doğan kızı hakkında konuşup duruyordu.

Sıradan bir akşam yemeği olduğu için Theo bu gece yoktu ve Jaxon da önlem olarak dışarıda bekletiliyordu. Bu gece ikisinin de burada olmasını gerekli görmediler. Ayrıca, bu durum herkesin şüphelenmesine yol açacaktı ve Victor buna izin veremezdi.

Koruması gereken bir imajı vardı. Aldığımız özel teslimatları kimse bilmemeliydi.

Victor denizaşırı bağlantılarından birinden gelen bir telefonla bölündüğünde hâlâ adı her neyse ona takılıp kalmıştım. Odanın gözlerden uzak bir köşesine geçti, meraklı kulaklardan uzaktı ama konuşmasının fısıltılarını duyabileceğim kadar yakındı.

Kocamı izlerken yanımdaki adama yarı dikkat kesildim. benim çevremden.

Haberi aldığında omuzları anında gerildi, yüzü buruştu. Sonra Victor'un geçen hafta limana ulaşması gereken ve benim de parmağım olan ya da olmayan, kaçırılmış bir sevkiyatla ilgili bir şeyler mırıldandığını duydum.

"Olivia?" diye sordu ev sahibimiz.

"Evet, her şeyin bir araya geldiğini görmek için sabırsızlanıyorum," diye cevap verdim sonunda, kibar bir gülümseme ağzımın kenarını çekiştiriyordu. Kızı hakkında konuşmaya devam etti ve ben de saçmalamasının geri kalanının bitmesine izin verdim.

Sonra, onu duymadan önce hissettim. Yaklaşan varlığı karşısında geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

"İşte buradasın," diye duyurdu Victor, kolunu belime dolayarak konuşmanın geri kalanını kesti. "Bu gece bizi ağırladığın için teşekkür ederim Brian. Ama ne yazık ki gitmemiz gerekiyor."

"Gerçekten mi, şimdiden mi?" Brian'ın gür kaşları birbirine çarptı.

"Evet, görev çağırıyor," diye baskı yaptı Victor, kolunu belime doladı.

Evet, sevkiyatlara ilgili talihsiz aksilikten hiç memnun değildi.

Brian, "Bu gece ikinizi görmek güzeldi," diye sözlerini tamamladı.

Bakışlarını Victor'a çevirmeden önce bana sıcak bir gülümseme verdi. "Çok şanslı bir adamsın," dedi ona göz kırparak. Victor bakan herkese rahat görünebilirdi ama ben uzun yıllar boyunca onu incelediğim için tavrındaki ufak tefek değişiklikleri fark edebiliyordum.

Bu sayede onun şu anda hiç de rahat olmadığını anladım. Yanımda gergindi ve bu masum övgü, kocamın parmaklarının karşılık olarak kalçamın yan tarafını kazmasına neden oldu.

"Onsuz ne yapardım bilmiyorum." Kıkırdadı ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu.

Muhtemelen bir sevgi gösterisi gibi görünen şey sadece bir hatırlatmaydı, olacakların bir uyarısıydı. Kıskançlık ve sahiplenme duygusundan kaynaklanan çürük tutuşlarına rağmen, Victor şimdiye kadar bana elini bile sürmemişti; karısının bu kadarı paylaşmadığını biliyordum.

Ama içgüdülerim bu gecenin benim için iyi bitmeyebileceğini söylüyordu ve kendimi darbeye hazırlamam gerekiyordu.

Diğer konuklarla vedalaştıktan sonra eve doğru yola çıktık, Victor'un gerilim dolu sessizliği araba yolculuğu boyunca benimle alay etti.

Ömer bizi araba yoluna bıraktı ve ikimiz de küçük basamakları tırmanarak ön kapıdan içeri girdik. Kapı arkamdan kapandıktan sonra aşağı uzandım ve topuklarımı tek tek çıkardım.

Bu maskaralık bittikten sonra özlemeyeceğim pek çok şeyden biri de kesinlikle topuklu ayakkabılar olacaktı.

"Bu gece harikaydı. Ben yukarı çıkıp duş alacağım," dedim merdivenlerden çıkarken, bir elim tırabzanda.

Victor'un sesi beni olduğum yerde durdurdu. "Ortağım ile oldukça samimi görünüyordunuz. Ne hakkında konuşuyordunuz?"

İşte başlıyoruz.

Ona doğru baktım. Hâlâ kapının yanında duruyordu, ellerini ceplerine sokmuştu.

"Önemli bir şey değil, *aşkım*." Sesimi tatlı tuttum ve iyi bir sonuçtan başka bir şeye yol açmayacağını bildiğim sorusunu savuşturmaya çalıştım.

"Bana *hiçbir şey* gibi gelmedi," dedi sesinde hafif bir gerginlikle, omuzları artık takım elbisesinin kumaşı altında gergindi.

"Victor," diye başladım.

"Olivia, sana bir soru sordum." Sesi bu kez daha sertti, öne doğru adım atarken yüzündeki ifade koyulaşıyordu. İçgüdüsel olarak geri çekildim ve vücudundan yayılan öfkeden kaçmaya çalıştım.

Sakin ol, Sofia.

"Victor, biz de tam benim planladığım hayır galasından ve onun yeni bebeğinden bahsediyorduk."

İnançsız kahkahası odayı doldurdu. "Sadece konuşuyor muyuz? Sana nasıl baktığını gördüm." Durakladı. "Ben de *senin* ona nasıl baktığını gördüm."

Bu adam ciddi mi?

Theo'nun muhtemelen çoktan uyuduğunu biliyordum, ama kargaşayı duyup olaya dalmaya karar vermeden önce bu durumu yatıştırmam gerekiyordu.

Tekrar aşağı indim ve önünde durarak bir elimi pazusuna koydum. Vücudunda yükselen öfkenin titrediğini hissettim. Ona çok fazla anlam yüklediğini söylemek istedim ama suçlamaya yakın herhangi bir şey zaten gergin olan ortamı daha da germekten başka bir işe yaramayacaktı.

Bunun yerine yumuşak bir kahkaha attım ve ona gülümseyerek "*Aşkım*, o da ben de mutlu bir evliliğe sahibiz. Hadi yatağa gidelim, olur mu?" dedim.

Bakışlarında bir şey değişti ama bunu görmezden gelmeye karar verdim.

Merdivenlere doğru geri yürüdüm ama daha merdivene varamadan bileğimden yakaladı ve beni döndürerek sırtımı duvara çarptı, omuzlarımda acı dalgaları oluşturdu.

Cüssesi üzerime yığıldı, parmakları kemiklerimin etrafında sıkılaştı ve kolumda acıya yol açtı. "Bu konuşma daha bitmedi." Dişlerini gıcırdattı.

Bileğimdeki cezalandırıcı kavrayışına baktım, kolum bedenlerimizin arasında sıkışmıştı. Gözlerimi tekrar ona çevirerek sakince, "Victor, bırak gideyim," dedim.

Gitmeme izin vermek yerine beni döndürdü ve kolumu arkamdan bükerek ceza olarak beni duvara çarptı. Yüzüm sıvalı duvara çarptı, gürültülü bir gümbürtü odanın içinde yankılandı ve görüş alanımın kenarları bulanıklaştı.

Hay sikeyim. Bu bir çürük bırakacak.

Ses onu öfke dolu transından çıkardı ve eli hemen yere düştü.

"Ah, bana ne yaptırdığına bak," dedi sinirlenerek.

Bu adam ciddi miydi? Bana vurdu ve bu benim hatamdı. Tanrım, kafasına bir kurşun sıkmak için sabırsızlanıyordum.

Misilleme yapma isteğimi bastırdım ve ona dönmeden önce yüzümde zonklayan acıyı görmezden geldim. Ben ona bakarken o sessiz kaldı, gözleri yaralı yüzümde geziniyor, küçümsemeyle doluyordu.

"Bir dahaki sefere yerini unutma," dedi sonunda, sözlerinde ağır bir uyarı vardı. Topuklarının üzerinde döndü, hışımla koridordan geçip ofisine girdi.

Kapı arkasından çarparak kapandığında elimi yanağıma götürdüm ve yukarı çıkarken acımı hafifletmesini umdum. Yürüdüm.

yatak odasına girip banyoya doğru yöneldi.

Işığı açtım ve duşu açmadan önce kapıyı arkamdan kilitledim. Dolaptan birkaç ağrı kesici aldım ve lavabodaki suyla yıkamak için eğildim.

Elimi ağzımda gezdirdim ve aynada kendimi ilk kez gördüğümde başımı kaldırıp baktım. Elim kaldırıp şişmiş bölgeye hafifçe dokundum ve temasla irkildim.

Banyo tezgahına yaslandım ve kendime bunu bir sebepten dolayı yaptığımı hatırlattım.

Başına gelecekleri göreceksin Victor Morales.

BÖLÜM 12

Tugün, bütçeden açık artırma için parça teminine kadar yaklaşan bağış kampanyası için yapılan sarsıcı toplantılarla dolu bir başka korkunç gündü.

Şu anda Bemes'in en seçkin isimlerinden biriyle onaylarını almak için günün son toplantısını yapıyor ve bitmesi için sabırsızlıkla dakikaları sayıyordum.

Selene Fares kısa bir süre önce vali olarak seçilmişti ve bütçe konusunda selefinden daha seçici olduğunu kanıtlıyordu.

Yasadışı uyuşturucu ve silah ticaretiyle özel bir savaş veriyordu, bu da onu en ufak bir şüphe duyduğu herhangi bir şeye yatırım yapma konusunda çok tereddütlü hale getiriyordu. Şehrimizdeki yolsuzluğu acımasızca ortadan kaldırmayı amaçlıyordu, özellikle de oğlu yanlış giden bir anlaşmanın çapraz ateşinde kaldıktan sonra.

Oldukça onurlu bir görev olmasına rağmen, son yirmi yılda çok derinlerde filizlenen ve tohumlanan hastalığı hiçbir şeyin silebileceğine inanmıyordum.

Barrera karteli, ben daha gençken tekeli ele geçirmiş, ülkenin büyük bölümünü demir yumrukla yönetiyordu. Yıllar içinde denizaşırı ülkelerde İspanyollar ve İtalyanlarla güçlü bağlar kurdular ve bu sayede rakiplerinin çoğunu sildiler.

Yasal işlerini öyle bir noktaya getirdiler ki onları yakalamak son derece zor oldu. Yetkililerin onlar hakkında sahip olduğu her şey ancak ikinci derecedeydi ve merkezlerinin bulunduğu Bab El Mansur'da alçakta kalma eğilimindeydiler.

Ve ironik bir şekilde benim geldiğim yer.

Oralı olmama rağmen tüm bunları bilmemin tek nedeni Victor Morales hakkında araştırma yapmış olmamdı.

onlarla ilişki içinde olmak. Bemes limanında onların emirlerini yerine getirmekle görevlendirilmişti, limana giren ve çıkan yasadışı ya da başka türlü şeyleri izliyordu.

Bu son toplantı için bana katılan asistanım Mariam ve ben son bir saattir Vali Fares'le ileri geri konuşuyor, ondan potansiyel bir yatırım almaya çalışıyorduk ki bir telefon sesi odayı böldü. Masanın etrafındaki herkes telefonlarına baktı ama ses hiçbirimizden gelmiyor gibiydi.

Zil sesi tekrar çaldı ve omzumun üzerinden Theo'nun durduğu yere baktım.

Cebinden telefonunu çıkardı ve arayan kişiye baktı, soğukkanlı ifadesi hızla değişti.

"Çok özür dilerim Bayan Morales, ama buna gerçekten bakmam gerekiyor," diye açıkladı Theo, yüz hatları endişeyle çizilmişti. Aceleyle çıkmadan önce odanın geri kalanından kesinti için hızlıca özür diledi, kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Mariam konuşmayı devraldı, sayıları ve lojistiği tartışırken ben onların seslerini duymazdan geldim, aklım Theo'nun nadiren görülen ani tavır değişikliğine takıldı.

Theo daha önce bırakın bir telefon görüşmesini, yanımdan hiç ayrılmamıştı. Toplantı sona erdiği için minnettardım çünkü isteyken kişisel bir telefona cevap vermesini gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu öğrenme merakı baş gösteriyordu.

Selene, "Asistanım sizinkiyle temasa geçecek," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Bir sonraki toplantımız için bir tarih belirledikten sonra el sıkıştık ve yarınki gündemi tartışmayı bitirdiğimizde Mariam ile yollarımızı ayırarak ofisinden çıktım.

Theo koridorun diğer ucundaydı, vücudu gergin bir şekilde ileri geri yürüyordu. Uzaktan izledim, telefonu kapatıp başka bir numara çevirmeden önce karşı taraftaki kişiye "iyi" dediğini duydum.

Aradığı yeni numara cevap verdiğinde gözle görülür bir şekilde rahatladı, dudaklarının kenarında bir gülümseme gölgesi oluşurken omuzları rahatlamayla çöktü.

"Merhaba, *mijita*," diye selamladı hattın diğer ucundaki kişiyi ve kullandığı sevgi sözcüğü karşısında midem bulandı.

Çenemi kapatıp sesinin içimde dolaşmasına izin verdim, kıskançlık damarlarımda yavaşça dolaşp kaslarımı sarıyordu,

ve onları sıkıca çekiyorum.

Theo'yu tekelimde tutmaya hakkım olmasa da, ona başka bir kadının sahip olması düşüncesi bile beni çileden çıkarıyordu.

Terk eden tarafın ben olduğumu biliyordum ama sonsuza kadar uzak kalmayı hiç istememiştim. Sonsuza kadar beklemesini bekleyemeyeceğimi biliyordum, ama içten içe hiç taşınmamasını, beni beklemesini dilemiştim.

Bencilceydi ama elimde değildi.

Kadın her kimse onunla konuşmasını bitirdikten sonra, yüzünde özür dileyen bir ifadeyle benim durduğum yere doğru yürüdü. "Az önceki kesinti için çok özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Durakladı, bir sonraki kelimelerini düşündü. "Ailemle ilgili küçük bir acil durum vardı. Dönüş yolunda kısa bir mola versek sorun olur mu? Uzun sürmez."

Aile kelimesini söylediğinde boğazımda oluşan düğümü yuttum.

"Tabii ki," diye cevap verdim zorla.

Yirmi dakika sonra, önünde maviye boyanmış metal harflerle Bemes Vadisi yazan eski bir binanın önüne park etmiştik. Küçük bir kız dışarıda, ön kapıdan birkaç metre ötedeki bankta oturuyordu, yaşlı bir kadın da hemen yanında duruyordu.

Bu, buraya gelirken araba koltuğu almak için neden aceleyle mağazaya gittiğini açıklıyordu.

Yüzünü net olarak göremiyordum ama beş yaşından büyük gibi görünmüyordu. Üzerinde okul üniformasına benzer bir şey vardı, sırtında da sarı bir sırt çantası. Kısa bacaklarını bankın kenarından sarkıtmış, sabırla birini beklerken gözleri etrafta geziniyordu.

Bu...? Hayır, olamaz.

"İçeride kal. Uzun sürmez," dedi ve arabayla gelirken etrafımızı saran baş döndürücü sessizliği bozdu. Hızla arabadan indi, kapıyı arkasından çarparak kapattı ve kaputu yuvarlayıp ona doğru koşmaya başladı.

Uyarısına rağmen, daha yakından bakmak için dışarı çıktım.

Genç kız onu görür görmez banktan aşağı atladı ve heyecanlı çılgınlıkları havayı doldurarak ona doğru koşmaya başladı. Koyu renk saçları arkasında dalgalanırken, bronzlaşmış yüzünü ıslıl ıslıl bir gülümseme aydınlatıyordu.

Theo ona ulaştığında, boyundan ulaşabileceği tek yer olduğu için kendini onun uzun bacaklarına doğru fırlattı.

Etkileşimlerini izlemek için içimdeki güçlü dürtüyü takip ederek yaklaştım. Onları duyabilecek kadar yaklaştığımda adımlarım yavaşlayarak durdu, ancak dikkatleri tamamen birbirlerine odaklandığı için hemen fark edilecek kadar yakın değildim.

Henüz yüzünü tam olarak göremiyordum ama Theo'nun tepkilerini yandan görebiliyordum. Yüzünde uzun zamandır görmediğim yumuşak bir gülümseme vardı.

"Buradasın," dedi yüksek sesle, küçük kollarını onun bacaklarına daha sıkı doladı ve heyecanla zıplayıp durdu. Adam bir elini kızın başının üzerine koyarak durmasını ve ona bakmasını sağladı.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim Maya," dedi usulca, göz hizasına gelene kadar diz çöktü.

Arkasından öğretmeni olduğunu tahmin ettiğim kişiyi işaret etti. "Sorun yok. Bayan Meena annemin işte olduğunu ve beni alamayacağını söyledi," diye cevap verdi.

Onu kollarına alırken küçük bir gülümseme verdi, şakağına küçük bir öpücük kondurmadan önce yüzüne düşen gevşek bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Evet, anneme hastanede çalışması için birkaç saat daha verdiler," diye fısıldadı.

"Seni özledim," diye haykırdı, onun boynuna yapıştı, yüzünü boynunun kıvrımlarına soktu.

Ellerini yanaklarına koyarak geri çekildiğinde olduğum yerde donup kaldım, nihayet tam olarak ortaya çıktığında zihnimde gerçekleşen vahiyden hareket edemedim.

Kesinlikle çok güzeldi. Sıkı kahverengi bukleleri vücudunun etrafında gevşemiş, iki küçük klips ön kısımları yuvarlak yüzünden uzakta tutarken sırtından aşağıya dökülüyordu.

Beni şaşırtan şey, kızın sadece güzel olması değil, iri kahverengi gözleri ve yüksek elmacık kemikleriyle tıpatıp ona benzemesiydi.

Konuşmalarının kalıntıları arka planda kaybolurken gözlerim yaşlarla doldu.

Bir kızım oldu. Theo'mun bir ailesi vardı.

Bensiz.

Onunla bu kadar rahat olmasına tanıklık ederken özenle inşa ettiğim zırhımın hafifçe çatladığını hissettim.

Boğazından yumuşak bir kahkaha yükseldi ve onun şakağını öptü. "Sakin ol, bebeğim." Kıkırdadı. "Ben de seni özledim, *mijita*."

Kahkahasının fısıltısı soğuk havaya karıştı ve göğsümü sıkan sesiyle beni yıkadı.

Tanrım, o sesi özlemişim.

Bir zamanlar, onun tüm kıkırdamalarını her zaman kendime saklayacağımı, her koşulda nasıl ses çıkardıklarını bileceğimi düşünmüştüm. Ama tam o anda, yedi yılın aslında ne kadar uzun olduğunu, onun hayatının çoğunu nasıl kaçırdığımı hatırladım.

Birlikte yaşamayı planladığımız hayat bataklık gibi yok oluyordu.

Theo'nun onu tutuşunu izlemek göğsüme bir çekiç indirdi, soğuk metal kalbime saplandı ve halihazırda var olan düzinelerce çentiğe bir yenisinin daha eklendiğini hissettim.

Elimi kalbimin üzerine koydum, acıyı hafifletmek için sertçe bastırdım.

Başka biriyle hayatına devam etme ihtimalini düşündüm ama buna tanık olmak ve ona sarılırken ne kadar mutlu göründüğünü görmek, bunun sonunda bir evim olmayabileceğini anlamamı sağladı. Tüm bunlara başlarken en büyük korkum gerçeğe dönüşmüştü.

Sanırım intikam peşinde koşmanın sonucu bu.

Kalbimin ikincil hasar görmesi.

Theo sanki düşüncelerimi duymuş gibi arkasını döndü ve bana doğru ilerledi. Yüz hatlarımı düzelttim ve maskemi sıkıca yerine yerleştirdim.

Hâlâ durduğum yere yaklaştıklarında Maya'nın gülümsemesi daha da parlaklaştı ve beni ağıtımdan uyandırdı.

"Bu kim?" diye sordu, gözleri merakla yüzümde geziniyordu. Theo bana küçük bir gülümseme verdi ve kalbim yerinden fırladı. "Maya, bu Olivia."

"Merhaba," dedim utangaç bir sesle ve elimi sıkması için ona uzattım.

Elimi görmezden geldi ve küçük parmakları yanağıma uzandı. "Çok güzelsin."

İltifatı karşısında kızardım ve elimi onun elini koyduğu yere koydum. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Kıkırdadı.

Theo arabaya doğru yürürken, "Pekâlâ, hadi eve gidelim," dedi ve ben de arkalarından gittim.

Onu daha önce aldığı çocukların araba koltuğuna oturtuktan sonra uzaklaştı ve ben orada oturup etrafımda gelişen yeni durumu düşündüm.

Gideceğimiz yere varıp tek katlı bir evin garaj yoluna girene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Maya arka koltuktan kemerini çözüp koşarak yanına gelmeden önce Theo'nun park edecek zamanı bile olmamıştı, sonra da elini tutup onu eve doğru çekti.

"Hadi, gidip *Mi*'yi görelim," diye bağırdı mutlu bir sesle.

Onu arkasından takip ederken kahkahası havada patladı. "Yavaşla Maya. Ben de geliyorum."

Arkasına baktı ve hâlâ arabada olduğunu fark etti. "Geliyor musun Olivia?" diye sordu.

Ona gülümsedim. "Tamam."

Sokak boyunca sıralanmış aile evlerinin bulunduğu sakin bir bölgeydi. İçeri girer girmez mutfığa koştu ve daha önce bahsettiği büyükannesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadının kollarına atıldı.

"*Mi*, *Mi*, bak, özel bir konuğumuz var," diye haykırdı Maya gülümseyerek.

Büyükannesi onu kucağına almak için eğildi ve başının üstüne şefkatli bir öpücük kondurmadan önce ona sevgi dolu bir gülümseme attı.

Başını kaldırdı, gözleri bana çevrilmişti ve bana hoş bir gülümseme sundu. "Bunu görebiliyorum, *tesoro*."

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," diye utangaçça selamladım onu. Yeni biriyle tanışırken bu kadar gergin olacağımı hiç düşünmemiştim ama birlikte olduğumuz zamanlarda saklandığımız için annesiyle daha önce hiç tanışmamıştım.

Hayatımın aşkının annesiyle bir yalan olarak tanışıyordum. Ona yalan söylemek yeterince zordu, ama şimdi ailesine de başka biri gibi davranmak zorundaydım.

"Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum..." Durakladı, kendimi tanıtmamı bekledi.

"Olivia," diye onun yerine ben bitirdim.

"Tanıştığımıza memnun oldum Olivia," dedi sırtarak.

Maya'yı tekrar yere bıraktı ve omzumun üzerinden Theo'ya baktı, tamamen İspanyolca'ya geçerek ona eve yeni getirdiği güzel kızın kim olduğunu ve eve birini getirmesinin çok geciktiğini sordu.

Annesini selamlamak için yanımdan geçerken bir elini sırtımın küçük kısmına koydu ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Kollarını annesinin omuzlarına doladı, onu yandan kucakladı ve alnından öptü.

"Anne, o benim yeni müşterim. Ve seni anlayabiliyor." "Oh."

Başını sallayarak hafifçe kıkırdadı. "Evet, *oh*."

"Akşam yemeğine kalacak *mısın, mijo?*"

"Üzgünüm, yapamam. Geri dönmek zorundayız."

Maya onun bacaklarına sarılırken, "Hayır, Theo Amca," diye sızlandı. Suratını asarak ona baktı. "Kal lütfen."

Amca mı? Bekle, o onun kızı değildi.

"Yapamam, *mijita*. İşe dönmek zorundayım," diye isteksizce itiraf etti.

"Bak ne diyeceğim." Onun hizasına çömeldi ve çenesini kavrayarak ona bakardı. "Annen bu gece eve geldiğinde beni arasın ve sen uyuyana kadar en sevdiğin masalı okuyayım."

Başını salladı ve kollarını onun boynuna sıkıca doladı. "Tamam."

"Seni seviyorum," dedi ve alnına bir öpücük kondurdu.

Gülümsedi ve adamın yanağına yüksek sesle bir öpücük kondurdu. "Seni daha çok seviyorum."

Annesi arkasından geldi ve sırtını sıvazladı. "Çok uzun süre uzak kalma."

"Söz veriyorum," diye karşılık verdi ve kızın alnına bir öpücük daha kondurdu.

O kapıya yöneldi ve ben de annesiyle yeğeninin yemek pişirirken gülüşükleri mutfağa son bir kez baktım; annemin bana küçükken yemek yapmayı öğretmeye çalıştığı sayısız zamanı anımsadıkça yüreğim sıkışıyordu.

Arabaya biner binmez Theo'ya döndüm ve Maya ona amca dediğinden beri dilimi yakan soruyu ağzımdan kaçırardım. "O senin kızın değil mi?"

"Hayır, o benim küçük kız kardeşimin kızı. Camila acil servis hemşiresi ve meslektaşlarından biri son anda işten ayrıldı, bu yüzden yerine birini bulana kadar fazladan birkaç saat kalmak zorunda kaldı. Annem on yılı aşkın süredir araba kullanmıyor ve küçük kardeşim de üniversite için uzakta."

Bir duraklama oldu. "Ayrıca, bir sorun olduğunda ya da bir şey yapılması gerektiğinde ailemin aradığı ilk kişi genellikle benim."

Arabayı çalıştırdı ve garaj yolundan uzaklaştı.

"Kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Birlikte geçirdiğimiz bir yıl boyunca pek çok şey paylaşmıştık ama onun büro dışındaki hayatı hakkında pek konuşmamıştık.

Dikkatini bana çevirdi. "Evet. Ben en bykleriyim."

Gözleri tekrar yola kaydđ ve tam bir sessizlik içinde eve döndük, aklımda sadece tek bir düşünce vardı.

Belki de her şey kaybolmamıştır.

BÖLÜM 13

SOFYA

I Bütün gün ofisimde oturmuş, Victor'un geciken sevkiyattan sonra tedarikçilerle yapacağı geç toplantı için evden çıkmasını bekliyordum. Olay. Saat neredeyse gece on birdi ve Victor hala evden çıkmamıştı, bu da bana ertelendiğini düşündürdü.

Maybach'ının farları yatak odasının penceresinden süzülüp karşı duvarı beyazın tonlarına boyayarak gözden kaybolduğunda yatmak için hazırlanmayı neredeyse bitirmiştım.

Pencereye doğru yürüdüm ve Jaxon'ın sürücü koltuğunda oturduğu aracın garaj yolundan uzaklaşmasını izledim. Gecenin karanlığında uzaklaşırlarken kapılar hemen arkalarından kapandı, üç siyah cip de onları yakından takip ederek bizi en azından önümüzdeki bir saat boyunca güvenlikten yoksun bıraktı.

Hızlı hareket etmek zorundaydım. Bu, Theo'nun burada bulunmasının gerçek sebebini öğrenmek için tek fırsattı.

Günler geçtikçe, yüz ifadesinde belirsizlik anları yakaladım ve neden burada olduğunu, büro için çalışmak yerine bebek bakıcılığı yaptığını öğrenmem gerekiyordu. Arama kayıtlarına girmeyi denedim ama kullandığı sunucu her neyse, telefonuna sızma girişimlerimden kaçmaya devam etti.

Theo her an koşudan dönebilir ve her gece yaptığı gibi, saat gibi işleyen rutiniyle doğruca duşa girebilirdi.

Gecenin bu saatinde kim koşuya çıkar bilinmez ama şu anda bu durum benim lehime işliyor.

Telefonum kapıların tekrar açıldığını gösteren bir bildirimle çaldı. Theo'nun duşları genellikle on beş dakika sürerdi, bu yüzden soğuğa rağmen

Dışarıda, beni sadece yavaşlatacağı için bornoz almaktan vazgeçtim.

Ebeveyn yatak odasından çıkıp üst kattaki koridorun köşesini döndüğümde ev sessizdi. Koridorda ilerledim ve karanlıkta merdivenlerden aşağıya doğru parmak uçlarımla inerken nefes alışverişim yavaşladı, kalp atışlarım hızlandı.

Rosa yarın sabah erken kalkacağı için bu gece alt kattaki misafir odamızda kalacaktı. Çoktan uykuya daldığını biliyordum ama insan asla çok dikkatli olamazdı.

Mutfığa girdikten sonra sinsice ilerledim ve sürgülü cam kapıları hafifçe ittim. Kafamı dışarı uzatıp arka bahçeyi hızlıca taradım ve geride kimsenin kalmadığını teyit ettim.

Görünürde kimse yokken, duvara yakın durarak ve kameraların görüş alanından kaçarak dışarı çıktım. Görüntüleri daha sonra değiştirebilirdim ama tüm ekipmanım yanımda olmadığı için çok az değişiklik yapmak daha kolay olacaktı.

Havuz evini inceliyordum ki buz gibi bir esinti saçlarımı ve uyku önlüğümü sıyrıp geçti, havuzdaki dalgalar da buna karşı dalgalandı. Nefesimin altından küfrettim ve daha sıcak bir şeyler giymediğim için kendimi azarladım.

Bahçede koşmaya başlamadan önce duş sesinin havuz evinin hafif aralık penceresinden içeri süzülmesini bekledim.

Hala ana yaşam alanında olup olmadığını görmek için perdeli pencerelerden bakarken nefesim daha da yükseldi, kalp atışlarım kulaklarımda çarpmaya başladı. Sonra yavaşça kapının tokmağını çevirdim ve vücudumun sıkışabileceği kadar açtım.

İçeri girdikten sonra kapıyı yavaşça arkamdan kapattım, yumuşak bir klik sesi odada yankılandı. Dikkatimi evin arka tarafına, kapının altından süzülen yumuşak sarı renkteki banyonun olduğu yere çevirdim. Sessiz kaldım. İzliyordum. Dinledim.

Duş spreyi dışında başka bir ses gelmiyordu. Etrafımdaki boşluğa baktım. Parke zemin üzerinde loş bir ay ışığı havuzu akıyordu ama yine de yeterince karanlıktı, gözlerimin alışması birkaç dakika aldı.

Her şey olduğu gibiydi. Kişisel bir dokunuş yoktu. Komodinin üzerinde resim yoktu, etrafta kitap yoktu. Burada birinin yaşadığı zar zor anlaşılıyordu. *Theo*'nun burada kaldığı zar zor anlaşılıyordu. Dağınık bir insan olduğundan değil ama burası neredeyse klinik gibi görünüyordu.

Büyük kraliçe yatak hazırlanmıştı. Köşede düzgünce katlanmış bir yığın giysi duruyordu. Yatağa doğru yürüdüm ve diz çökerek yatağın altındaki çekmecelere baktım, her birini açtım.

Yatak takımları. Havlular. Giysiler.

Katmanları karıştırdım, herhangi bir klasör, bilgisayar ya da kullan-at telefon aradım. Hiçbir şey bulamadım. Yerden kalktım ve yaşam alanı olarak kullanılan geniş odanın sol tarafına, küçük mutfak alanına doğru ilerledim. Her bir çekmeceyi ve dolabı dikkatlice açtım, her birine baktım.

Yine bir şey yok. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çektim.

Düşün, Sofia. Theo'nun yerinde olsaydın, değerli bir şeyi nereye koyardın?

Ve tıkladı. Göz göre göre. Bana öğrettiği ilk şey.

Saklayacak bir şeyiniz varsa, bunu davetsiz misafirin bakmayı aklından bile geçirmeyeceği bir yerde yapın.

Odayı bir kez daha taradım ve girişteki masanın üzerinde, kapının yanında duran küçük çekmeceyi fark ettim. Yanına gittim ve çekip açmaya çalıştım ama yerinden oynamadı. Nefesimin altında bir küfür mırıldandım ve küçük bir gıcırta yankılanana kadar daha sert çektim.

İşte o zaman gördüm. Bir dizüstü bilgisayar ve üstünde duran bir telefon. Duş hala akıyordu ama ikisini de gözden geçirmek için yeterli zaman olmayacaktı, bu yüzden telefona yöneldim.

Tam elime alıyordum ki, bir boğaz temizleme sesi odadaki sessizliği bozdu.

Sikeyim.

BÖLÜM 14

THEO

I Nefesinin altından bir şeyler mırıldandığını duydu, saçları narin yüzünün etrafına dağılmıştı ve kaşları çatıktı. Dikkatlice kaydırmayı denedi çekmeceyi tekrar açtı, bu kez başardı, zafer yüz hatlarını aydınlattı.

Varlığımdan tamamen habersizdi, bu yüzden onu içeri alma fırsatını değerlendirdim. Yalınayaktı ve kalçalarını zar zor sıyıran ipek bir gecelik giymişti, kumaşı kıcının kabarıklığına dayanıyordu.

Tanrım. *Hay sikeyim.*

Dudaklarımı o yumuşak tene bastırmak, öpücüklerimi kalçalarında gezdirmek, sonunda istediğim yere varana kadar vücudunun dilimin altında canlandığını hissetmek istiyordum.

Bacaklarını ayırmak ve ona birinin mahremiyetini ihlal etme konusunda bir ders vermek istiyordum. Onun parçalanmasını izlerken ağzımın onun dölüyle dolmasını, bende yarattığı saplantının aynısına onu da sürüklemeyi istiyordum.

Başka bir kadına dokunma düşüncesi daha önce hiç aklımdan geçmemişti, peki onda beni daha fazlasını istemeye iten şey neydi? Sanki doğal olmayan bir güç beni uzak durmaktan alıkoyuyordu.

Düşüncelerimi silkeleyerek banyonun kapı çerçevesine yaslandım ve boğazımı temizledim, kollarım az önce aldığım duştan dolayı hâlâ kaygan olan çıplak göğsümde çapraz duruyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Morales?"

Sırtı kaskatı kesildi, keskin bir nefes nefese kaldı. Yavaşça bana doğru döndü, söylemek üzere olduğu sözler kısa kesildi.

Bakışları vücudumun her santimini tararken yüzü bir renk tonuna dönüştü, kızarıklık bronz tenine yayıldı. Gözleri vücudumda geziniyordu.

havlunun kalçalarımın etrafında durduğu yerde durdu, gözleri bir an orada kaldı.

"Olivia." Sesim gergindi, arzunun düşük uğultusu damarlarımda dolaşıyordu. Boğazımda oluşan yumruyu yuttum, oraya gitme ve onu ahşap yüzeyin üzerine eğme dürtüsünü bastırmaya çalıştım.

Bakışlarını kasıklarımdan çekip benimkilerle buluşmak için yukarı kaldırdı.

Dile getirilmemiş ihtiyaç aramızdaki boşluktan süzüldü, hava bir kalp atışı boyunca hareketsiz kaldı, onun incelemesi tenime sızan bir sıcaklık bıraktı.

Yutkundu ve ince boynunu aşağı yukarı salladı. Gözlerim göğsüne kaydı, göğüs uçlarının hatları elbisesinin kumaşında parlıyordu.

İfadesini yarım saniye kadar geç düzeltti ama ben yakaladım. Bana söyleyeceği yalana inanmayacaktım.

"Sen taşınmadan önce burada bıraktığım bir şeyi arıyordum," diye yalan söyleyerek çekmeceyi arkasından kapattı. "Ama burada değil, o yüzden geri döneceğim," diye devam etti kapıyı işaret ederek.

Ona doğru bir adım atmadan önce sııttım. Geri adım attı, sırtı ahşap mobilyaya çarptı, elleri kendini desteklemek için arkasına geldi.

Gitmek için hamle yaptı ama aramızda kalan mesafeyi kapattım ve onu ensesinden yakaladım, vücudu artık benimkine karşı kızarmıştı. "Tsk, tsk, tsk. O kadar hızlı değil."

Diğer elimi masada onunkinin yanına koydum ve kulağına doğru mırıldanmak için eğildim. Gözleri dalgalanarak kapandı.

"Sana inanmıyorum."

Bir süre daha kaldım, onun uyarılmışlığı hislerimi bastırıyordu. Geri çekildiğimde, sanki söylediklerimi yeni fark etmiş gibi gözleri ardına kadar açılarak benimkilerle buluştu.

"Affedersiniz?"

Burnumun ucu onunkini sıyrana kadar öne doğru eğildim, nefesim teninde titreşti. "Farklı bir cevap denemenizi öneririm Bayan Morales," diye fısıldadım, kelimelerim dudaklarında geziniyordu.

"Bence sınırlarınızı aşıyorsunuz Bay Alvarez," dedi, bakışlarında sessiz bir meydan okuma vardı.

"Vücudunuz bana farklı bir hikaye anlatıyor, Bayan Morales."

Her nefes alışında göğsü genişliyordu ve parmaklarım istemsizce boynundan aşağı kayıyordu, teni üzerinde süzülürken pürüzsüzdü. Başparmağım pijamasının askısının altına takıldı ve onunla oynadım, cesaret ettim.

Kumaş ipi omzundan düşerken ikimiz de bakakaldık, ince malzeme tenine doğru gevşekçe sarkıyor ve göğüslerinin silüetini daha fazla ortaya çıkarıyordu. İpek tenine değdiğinde dudakları sert bir nefesle aralandı ve benim nefesim kesildi.

Dokunuşuma verdiği tepkileri büyülenmiş bir şekilde izlerken, her nefeste göğüsleri yükselip alçalırken, dilim ağzımın damağına doğru kalınlaştı.

Tanrım, bu kadın büyüleyici, beni yörüngesine hapsediyor.

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, parmaklarım kendi isteğiyle daha da aşağı inmeye cesaret edince yüz hatlarını şaşkınlık kapladı.

Parmaklarım yavaşça göğsünde gezindi ve ben göğüslerinin kabarıklığını izlerken vücudunu bir ürperti sardı. Tüylerim diken diken oldu ve aşağı bakma dürtüsüne direnerek dişlerimi sıktığımda çeneme bir ağrı yayıldı.

"Siktir et" dürtüsüne direnerek, elbisesi ayaklarının dibine çökene kadar diğer tarafa da aynısını yapmak, bana onun benim isteğimle eğildiğini görmenin zevkini yaşattı.

Onu kucağımda, avuç içimi kışının kıvrımına dayamış bir halde, kendisine ait olmayan şeylere baktığı için tokatladığım görüntüler aklımdan geçti. Ama bu düşünceler tehlikeliydi.

Kıçındaki elim, parmaklarımın amına daha yakın olacağı anlamına geliyordu, onu sıırıslamak ve onunla işim bittiğinde onları daha da ıslatmaya hazır bulmak için dua ediyordum.

Bu kadının bende uyandırdığı tepkiler neredeyse içgüdüsel ve direnişi sadece onu boyun eğdirmek için becermek istememe neden oldu.

Vücudunun hatlarını keşfetmeye devam ettim, beni durdurmasını bekledim ama o sessiz kaldı. Parmaklarımı geceliğinin eteklerine koyarak, alay edercesine yan tarafını inceledim ama bir kez daha dokunuşumdan uzaklaşmadı.

Etrafımızda enerji vızıldıyor, kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor, midemin çukurunda bir ateş patlıyor ve daha fazlasını talep ediyordu.

Ama parmaklarımı daha fazla hareket ettirmeye cesaret edemedim. Teslim olmayı çok istiyordum ama o bir şey söyleyene kadar yapmayacaktım.

Başını eğdi, kalın kirpiklerinin altından dikkatle beni izliyor, devam etmem için beni yemliyordu. Kahverengi gözlerinde bir şey parladı ama ben onu çözmeden kayboldu.

Perdelerdeki bir aralıktan sızan ay ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Onu ilk kez makyajsız görüyordum. Her şeye rağmen güzeldi ama yüzünde daha önce görmediğim bir yumuşaklık vardı.

Ancak sert kabuğunu temizlediğimde, sakladığı başka bir gerçeği de gördüm.

Solan bir çürük izi.

Vücudum kaskatı kesildi, parmak uçlarım etek ucundaki kumaşı sıktı, daha önce hiç hissetmediğim bir öfke üzerime çökerken parmak eklemlerim onun kalçasını sıyırdı.

Titreyen elimi nazikçe yüzüne götürdüm, başparmağımın sert derisi neredeyse solmuş, morarmış etin üzerinde gezindi.

Sustu.

"Bunu sana kim yaptı?" Dişlerimi sıkarak sordum.

Dokunuşumdan irkildi ve bakışlarını benimkilerden ayırdı. "Bir şey almaya çalışırken masaya çarptım."

"Sen korkunç bir yalancısın." Başparmağım hafifçe yanağına yaslandı, işaret parmağım bana bakması için başını geriye yatırdı.

"Lütfen." Durakladım. Bakışlarımız sonunda tekrar kilitlenene kadar gözlerim tekrar onunkileri aradı. "Victor muydu?" diye sorarken kalbim küt küt atıyordu.

Şaşkınlık kaşlarını birbirine kenetledi, yüzünde kısa süreli bir endişe belirdi. Adını duyunca benden uzaklaşınca gergin hava birden dağıldı, neredeyse şiddetle aramıza mesafe koyarak bizi ayırırken elim ondan uzaklaştı.

"Böyle bir şey asla olmadı," diye uyardı ve hışımla kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Onun peşinden gitmedim.

Daha önce bastırdığı masanın üzerine kendimi dayadım ve hırıltılı nefeslerimi sakinleştirmeye çalıştım. Perdeleri kenara ittim, güvenli bir şekilde içeri girdiğini doğruladım ve birkaç dakika sonra, figürünün ana yatak odasındaki pencerenin önünden geçtiğini gördüm.

Eve girip Victor Morales'i öldürme isteğimi görmezden gelerek belimdeki havluyu çözdüm ve daha önce yatağında bıraktığım kıyafetlerimi giymeden önce kurulandım.

Yalanına inanmadım ama durumu onun için daha da kötöleştirmek de istemedim. Bana düşmezdi ama ihtiyacı olursa burada olurdum.

Giyindikten sonra yatağa uzandım, tavana baktım ve bu kadının, bu *evli* kadının bana ne yaptığını düşündüm.

Parmak uçlarımın altında ne kadar iyi hissettiğinin, teninin ne kadar tanıdık geldiğinin hissinden kurtulamıyordum.

Başparmağım alt dudağımın üzerinde geziniyor, teninin verdiği hissi diğer duyularımla anmaya çalışıyordum.

Ona dokunmak muhtemelen bir hataydı, ama Olivia'yla ilk tanıştığımdan beri düşündüğüm tek kişiye yakınlaşmamın tadını çıkarmama izin verdim.

Sofia.

BÖLÜM 15

“H çok ateşli," dedi masanın etrafındaki kadınlardan biri.

Kadınlar güldü, ben de ne olduğunu bilmediğim sıkı bir gülümseme takındım.

hangi adamdan bahsettiklerini, uzun zaman önce konuşmalarından uzaklaştıklarını söyledi.

Yerel golf kulübümüz Brownstone'daki bu dostane haftalık öğle yemekleri genellikle kısıydı, ancak bitene kadar her saniyeyi sayardım.

Bu kadınlar benim arkadaşım değildi ve doğrusu hiçbir zaman da olmayacaklardı. Onlar toplumun olmalarını dikte ettiği kişilerdi. Bu *arkadaşlıkları* şekillendiren şey statü ve zenginlikti. Bunlar *kocanın* arkadaş olmamı istediği insanlardı çünkü bu dünyada bağlantılar ve yansıttığınız imaj her şeydi.

Ve tıpkı sadık bir eş gibi, tam olarak ne istediye yaptım.
Ben.

"Mike'ımı aldatmayı düşünecek kadar cezbedici," bir diğeri eklendi. Daha fazla kahkaha patladı. Ben sadece başımı salladım, şampanya kadehimi yudumlayarak sohbete katılmak zorunda kalmamak için arada bir yudumladım.

Keşke bunu daha katlanılabilir kılacak daha güçlü bir şeyim olsaydı.

Mila elindeki kırmızı şarap kadehinin geri kalanını boşaltırken dikkatini bana yöneltti ve yanından geçmekte olan garsona bir kadeh daha uzatması için patron edasıyla elini kaldırdı.

Daha şimdiden üçüncüsündeydi ve bir saat bile olmamıştı. Mila hiçbir zaman benim büyük bir hayranım olmamıştı, ancak bunu hiçbir zaman açıkça söylememişti. Masanın etrafındaki hanımların hiçbirisi hiçbir konuda dürüst değildi; her biri kapalı kapılar ardında kendi sırlarını saklıyordu.

Konuşmalar sivri yorumlar ve ters iltifatlarla doluydu. Bir kişi arkasını döner dönmez, hemen ardından fısıldaşmalar başlıyordu.

Kocam onların kocalarından daha zengin, daha başarılıydı ve bu onları tehdit ediyordu.

Keşke onu bu kadar başarılı yapan şeyin ne olduğunu bilselerdi.

"Bir erkeğin bana böyle bakması için para verirdim," dedi Hailey, yan tarafımı dürterken ses tonu müstehcendi.

Masa sessizleşti, hepsi nefeslerini tutmuş bekliyordu, dikkatleri artık sadece bana odaklanmıştı.

"Özür dilerim, dalmışım," diye cevap verdim, önerisini görmezden gelmek için cahil numarası yaptım.

Hailey yüzünde sinsi bir sırıtişla devam etmeden önce, "Hadi, anlat bize," diye ısrar etti. "Bütün bu süre boyunca gözlerini senden ayırmadı."

"O bir koruma. Onun işi bu." Ona gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum ve flütümden bir yudum daha almayı tercih ettim.

"Ama seni *sadece* işiymiş gibi izlemiyor." Hızlıca ona baktı, sonra dikkatini bana geri verdi, gözleri kısılmıştı. "Seni izliyor-"

"O benim korumam," diye tekrarlayarak sözünü kestim.

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Her neyse." Hailey Mila'ya döndü ve mahallemize yeni taşınan aile ve onların nasıl uyumsuz oldukları hakkında bir konuşma başlattı.

Gerçekçi olmak gerekirse, kim yaptı?

Dikkatleri artık benim üzerimde olmadığı için rahatlayarak iç geçirdim ve gizlice Theo'ya bir göz atmaya çalıştım, ama o zaten beni yakından izliyordu, yüzünde o kendine özgü stoacı ifade vardı.

İki gece öncesinin anıları hâlâ zihnimi kurcalıyordu. Davranışları o kadar alışılmışın dışındaydı ki, beni hazırlıksız yakalamış ve olduğum yerde sabitlemişti. Cesareti beklediğimin tam tersiydi.

Mesafesini korumak yerine, odanın diğer ucuna doğru ilerledi ve daha da yaklaşarak bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı. Bir anda o kadar çok şey hissetmişim ki doğru düzgün düşünememiştim.

Cüssesi üzerimde belirdi. Zengin ve tanıdık kokusu beni sarıp sarmalıyor, mideme taklalar attırıyordu. Karnından aşağı kayan su damlacıkları, kaslı karnının her bir çukurundan süzülürken ağzımın kurumasına neden oldu.

Bana neredeyse hiç dokunmamıştı, tek bir kelime bile etmemişti ama aradan geçen onca yıla rağmen arzu hâlâ her zamanki gibi hissediliyordu.

Ama o benim kim olduğumun farkında değildi. Başka biriyle hayatına devam etme fikri kalbimi burktu. Maya onun kızı olmamasına rağmen, benden başka biriyle bunu yaşamasına ne engel olabilirdi ki?

Yedi yıl birini beklemek için uzun bir süreydi.

O geceden sonra yüzümdeki morluk hakkında beni daha fazla sorgulamadığında rahatlamışım. Tabağıma eklenecek başka bir soruna ihtiyacım yoktu.

Yüz ifadesi soru soran bir ifadeye dönüştüğünde bunca zamandır ona baktığımı fark ettim. Bakışlarımı hızla ondan uzaklaştırdım ve saatime baktım, kendimi bu maskaralıktan kibarca affettirene kadar dakikaları sayıyordum.

Toplantı devam etti ve ben de eğleniyormuş gibi yaparak yanımdaki birkaç hanımla sohbet etmeye çalıştım, arada bir saatime bakıyordum.

Üzerimde belirdiğini hissedene kadar yerinden kımıldadığını fark etmemiştim.

"Böldüğüm için üzgünüm Bayan Morales, ama gitmemiz gerekiyor," dedi başımın yanına eğilmeden önce.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. *Bir şey mi olmuştu?*

"Sıkılmış görünüyorsun. Gidelim," diye fısıldadı kulağıma, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

Ayağa kalktım ve çantamı aldım. "Görev çağırıyor." Dikkatleri tamamen Theo'nun üzerinde olan ve aç bakışları onun vücudunda gezinen kadınlara sıkıca gülümsedim.

Theo sandalyemi çekip çıkmam için yol açarken hep bir ağızdan "Haftaya görüşürüz," dediler. O da hemen arkasından geldi ve valenin arabayı getirmesini beklerken bir teşekkür mırıldandım.

"Eve mi?" diye sordu ikimiz de içeriye oturduktan sonra.

Başımı hafifçe salladım. "Beni bu adrese götürebilir misiniz?"

Soru sormadı, sadece arabayı harekete geçirdi ve gideceği yere doğru sürdü.

Victor'un yanına taşındıktan ve onun dünyasına entegre olduktan kısa bir süre sonra, bu toplum merkezine yatırım yaptım ve Victor'un ağır isteksizliğine rağmen burada elimden geldiğince sık bilgisayar programlama dersleri verdim.

Sevgili *kocam* gelmemi yasakladığından beri aylardır buraya gelmemiştim ama belli ki beni dinlememişler. Bugün buna ihtiyacım vardı.

Bu çocuklar bana kendimi hatırlatıyordu. Yarattığım, öfke ve intikamın diğer her şeyi boğduğu bu dünyada, kalan azıcık insanlığımı sabitleyecek bir şey bulmam gerekiyordu.

Tüm bunlar bittikten sonra ruhumun kayıp parçasının peşinden gitmek istiyorsam, Victor'un bunu benden almasına izin veremezdim.

Theo arabayı binanın önüne park etti ve ben de takım elbisemin ceketini çıkarıp arka koltuğa attım. Arkadaki zeminin altındaki küçük bölmeye uzanarak bir çift beyaz spor ayakkabı aldım ve siyah topuklu ayakkabılarımı onlarla değiştirdim.

Beni izlediğini hissettim ve dönüp ona baktım. "Ne?" diye sordum. Sinirlenerek sordum. İki elini de havaya kaldırdı, alçak sesle kıkırdadı. "Hiçbir şey."

"Güzel." Kapıyı açtım, arkamdan kapattım ve cam binaya girdim.

Çalışanlar uzun bir aradan sonra beni tekrar gördüklerine şaşırdılar ama hemen işe koyuldular. Her bir çocuğun merakında kayboldum, bilgisayarların yumuşak vızıltısı zihnimi ele geçirdi ve düşüncelerimi sakinleştirdi. Sadece birkaç saatliğine, bitmek tükenmek bilmeyen öfkenin yerini bir memnuniyet duygusu aldı.

Çocuklardan birinin, Amina'nın, onlara verdiğim ödevi çözmek için farklı kodlar deneyerek klavyesinde öfkeyle yazarken nefesini tuttuğunu duydum.

Ona doğru yürüdüm ve yanındaki sandalyeye çöktüm. "Neyin var?" Onu sorguladım.

"Hiçbir şey işe yaramıyor." Döndü, kaşları sert bir şekilde çatılmıştı. Başparmağım altında gezinerek onu yumuşattı.

Sonraki birkaç dakikayı ona rehberlik ederek geçirdim. Neredeyse başarmıştı ama kodlama sırasında sürekli bir duvara çarpıyordu. Sonunda çözdüğünde nefesimin altında kıkırdadım ve bir "gotcha" diye bağırdım.

İçeri girdiğimizden beri beni dikkatle izlediğini biliyordum, beni burada bu kadar rahat görünce yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştı. Sürekli bir rol oynamaktan bıkmıştım. Bu benim rolümdü. Sadece birkaç saatliğine Olivia Morales olmak istemiyordum.

Sofia'nın bir süreliğine dışarı çıkmasına izin vermek istedim, bu Theo'nun gerçek yüzünün küçük bir kısmını görmesine izin vermek anlamına gelse bile.

Bakışlarının yakıcılığı dayanılmaz hale gelmişti, ben de ona baktım. Bakışlarımız çarpıştı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Hailey yanılmamıştı. Theo'nun gözlerinde parıldayan *bir şey* vardı, bakışlarındaki yoğunluk beni korkutuyordu.

Çok yaklaştığını hissedebiliyordum, zırhımın yavaşça parçalandığını hissedebiliyordum.

Bu yüzden dikkat dağıtıcı bir şey yaratmam gerekiyordu.

BÖLÜM 16

THEO

W Çarşamba günü Morales'in bazı ortaklarının eşleriyle yaptığı haftalık toplantıdan onu kurtardığımda, eve dönmek isteyeceğini düşünmüştüm ya da günün geri kalanını alışveriş yaparak geçirebileceğimi düşünmüştüm ama o beklediğimin tam tersini yaparak beni hazırlıksız yakaladı.

Öğleden sonra bu çocuklara bilgisayar kullanmayı öğretmek için gönüllü olmak aklımdaki son şeydi.

Hepsi onu iyi tanıyormuş gibi görünmekle kalmıyor, onu ve derslerini özlemiş gibi görünüyorlardı.

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Memnun görünüyordu. Hatta mutluydu. Dudakları zahmetsiz bir gülümsemeyle yukarı kalkmış, gözlerinin kenarları kırışmıştı.

Yüz hatlarında beni büyüleyen bir hafiflik vardı.

Gördüğüm manzara karşısında kalbimin göğüs kafesimin içinde sıkıştığını hissettim. Bu sadece onun güzelliği değildi. Bu onda fazlasıyla vardı. Hayır, onunla ilgili bir şey vardı, onun kendi elementinde olmasıyla ilgili, kalbimi hızlandıran bir şey vardı.

Gülümsemesini izlemeye devam ederken, içimde bir şeyler değişti. Onda göstermek istediğinden daha fazlası vardı. Yüz hatları çok sakindi. Beni karşıladığı o sıkıntılı ve sürekli çatık kaşlı hali gitmişti.

Sanki gözlerimin önünde başka bir Olivia'nın ortaya çıkışını görüyormuşum gibi hissettim.

Saatlerce onlarla oturdu ve ben bakmaktan kendimi a l a m a d ı m .
Baktığımı bildiğini söyleyebilirdim ama dürüst olmak gerekirse, daha az umursayamazdım. Bu çocuklarla birlikteyken yaydığı ışıltının tadını çıkarmak istiyordum.

Onu bu şekilde, bu kadar mutlu ve kaygısız görmek için yanıp tutuşan bir ihtiyaç içimi kapladı. Bu saçma ihtiyaç göğsümün içinde çiçek açtı

benim yüzümden gülümsemesini istediğimi fark ettim.

Sonunda bana baktı, gözlerimiz sessiz bir alışverişe takıldı. İki gece önce onu eşyalarımı karıştırırken yakaladığımda aramızda bir şeyler değişmişti. O zamandan beri çoğunlukla mesafesini korudu, benimle daha az kavga etti ve kendimi bunu özlerken buldum, ileri geri gidişimizi özledim.

Bazen ne kadar sinir bozucu olsa da, meydan okumak istediğinde yaydığı ateşi hissetmeyi her zaman sevmişimdir. Bu da bana onu nasıl evcilleştirebileceğimi hayal etmek için daha fazla fırsat veriyordu.

Birkaç saat sonra sınıftan çıktı, bir grup öğrenci çıkışa doğru ilerlerken gevezelik ediyordu ama öğrencilerden biri, Maya ile aynı yaşlarda görünen bir kız geride kaldı ve Olivia'ya doğru tereddütlü bir adım attı.

Bulduğum yerden konuşmalarını tam olarak duyamıyordum ama Olivia onun hizasına kadar eğildi ve gevşek, koyu renk bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. Bir an geçti ve sonra kız kollarını onun boynuna doladı.

Olivia'nın yüzü şok içinde genişledi, ilk başta ne yapacağını bilemedi, ama sonunda kollarını kızın küçük gövdesine doladı ve onu sıkı bir kucaklamaya geçti. Kız ona bir beşlik çakıp çıkışa doğru koşmadan önce ona son bir şey söyledi ve Olivia'yı hala dizlerinin üzerinde bıraktı.

Bir an hareketsiz kaldı, sonra başını kaldırdı ve beni ona bakarken yakaladı. Gözlerini kaçırarak ayağa kalktı ve diğer gönüllülerin toplanıp sohbet ettiği odanın arka tarafına doğru çekildi.

Kalan personelle vedalaştıktan sonra yanımdan geçip aceleyle arabaya doğru yürüdü.

Ona sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki ama sormamaya karar verdim ve eve dönüş yolundaki sessizliği doldurmak için radyoyu açtım. Otuz dakika sonra garaja park ettim ve ikimiz de içeri girdik.

O ofisine doğru ilerlerken oturma odasının önünden geçtik, ben de mutfığa doğru yöneldim ki bir ses bizi aniden durdurdu.

"Evdesin," dedi Victor. Başka birine normal gelebilirdi ama ben bunun altında yatan gerginliği duyabiliyordum.

Daha önce etkileşimlerine hiç dikkat etmemiştim ama o gece yüzündeki izleri keşfettiğimden beri, onunla konuşma şekline, yakın olduğunda ona nasıl tepki verdiğine daha fazla dikkat etmeye başladım ve başından beri sorunun o olabileceğine dair herhangi bir işaret aradım.

Bu duvarların dışına çıktığımızda hep tetikte olurdum ama içine bakmayı hiç düşünmemiştim.

"Bay Alvarez, lütfen bize biraz izin verir misiniz?" diye sordu, daha çok emretti, sıkı bir gülümsemeyle. Gözleri Olivia'dan hiç ayrılmıyordu.

"Evet, efendim." Hiçbir yere gitmiyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu. Koridordan mutfığa doğru adım attım ama tekrar konuşmaya başladığını duyunca geri çekildim.

Bir duvarın arkasına saklanıp konuşmalarını izledim. Morales'in sırtı bana dönük olmasına rağmen Olivia'nın yan profilini net bir şekilde görebiliyordum.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve biz içeri girmeden önce topuklu ayakkabılarını giydiği için Victor'la göz hizasında, dimdik duruyordu. Gergindi, yumrukları iki yanında kenetlenmişti ve nefesinin altında İspanyolca küfürler mırıldanıyordu.

Adam Olivia'nın kendisine karşı ne kadar saygısızca davrandığını ve çocuklarla vakit geçirmek için sosyal toplantıyı terk ederek imajını nasıl sabote ettiğini anlatıp dururken Olivia olduğu yerde kaldı, bir milim bile kıpırdamadı.

Öylesine küçümseyerek konuşuyordu ki, üzerine yürüyüp onunla bu şekilde konuştuğu için haddini bildirmemek için kendimi zor tuttum. Ama bu sınırları aşmak olurdu ve bu benim işim değildi.

Onu dış tehditlerden korumak için buradaydım, evlilik çatışmalarını düzenlemek için değil. Ama en önemlisi, Victor gibi erkeklerin karısını savunmaya gelen birini gördüklerinde nasıl tepki vereceklerini biliyordum ve onun için herhangi bir sorun yaratmak istemiyordum.

Olivia özel bir insan olmasına rağmen, bana ihtiyacı olup olmadığını anlamak için ondan uzakta, sadece biz olduğumuzda onunla konuşmanın bir yolunu bulurdum.

Adam saçmalamayı bitirdiğinde, kadın onun yanından geçmek için bir hamle yaptı ama adam parmaklarını bileğine doladı, bileğini kavradı ve sertçe geri çekti. Bu hareket adamın yüzünü bir an için ortaya çıkardı ve ben kırmızıyı gördüm.

Sonunda maskesinin düştüğünü ve altındaki canavarı gösterdiğini gördüm.

Morales'in ona vurmaya hazır kolunu havaya kaldırışını izlerken Olivia kendi etrafında kıvrıldı ve darbeye hazırlandı.

Ama tam temas etmeden önce, elim bileğini kuvvetle kavradı ve geriye doğru itti.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedim sertçe, onu sıkıca kavradım.

Birkaç adım geriye doğru sendeledi, gözleri bana hançer gibi bakıyordu. Ben de onu aynı şiddetle karşıladım, bana meydan okumaya cüret ediyordu. Vücudum öldürücü bir öfkeyle titriyordu ve yumruklarımın onun şeklini bozmama iki saniye kalmıştı. Onu o anda ve orada öldürmediğim için kendini şanslı saymalıydı.

Maskesi tekrar yerine kaydı ve kolunu geri çekti. Ofisine doğru yürüdü ve yarı yolda dönüp bana ters ters baktı.

"Bunu bir daha asla yapmayın, Bay Alvarez," dedi, ses tonunu hoşnutsuzluk kaplamıştı, sonra ofisinin ahşap kapısını arkasından çarptı.

Adrenalin azalınca arkamı döndüğümde Olivia'nın çoktan gitmiş olduğunu gördüm.

Son birkaç gündür onu neredeyse hiç görmemiştim. Tam olarak beş.

Evet, saymıştım ama bu gerçeği çok fazla düşünmek istemiyordum.

O öğleden sonradan beri günlerinin çoğunu ofisinde kilitli geçiriyor, sadece yemek yemek için aşağı iniyor ve sonra kendini tekrar kilitliyordu.

Bugün ilk kez baş başa vakit geçiriyorduk.

Bu sabah erken saatlerde Victor beni ofisine çağırması ve bugün için bana ihtiyaç olduğunu bildirmişti. Şirketinden bazı yönetim kurulu üyeleriyle son dakika acil toplantısı için şehir merkezindeki bir brunch mekanına giderken hem ona hem de Olivia'ya eşlik etmekle görevlendirilmiştim.

Victor, Jaxon'la birlikte bir arabaya binmişti, ben ise Olivia'yla ayrı ayrı gidiyordum. Onunla olanlar hakkında konuşmak istiyordum ama ne zaman ağzımı açacak olsam bakışlarıyla beni susturuyor, Çarşamba günkü olayı tartışmak istemiyordu.

Küçük kafe sakin bir mahallede yer alıyordu. Jaxon ve ben buranın ön güvenlik izni gerektirmeyecek kadar özel olduğunu düşünsek de, ikimizin de burada olmasının daha iyi olacağını düşündük.

Bir süredir ortalık sessizdi. Otoparktan gelen hediyeden sonra başka bir hediye ya da not ortaya çıkmamıştı. Gönderenin izini sürmemize yardımcı olabilecek parmak izi ya da herhangi bir şey bulamamıştık. Ben göndermiştim.

Noah, ama hala ondan haber alamadım. Birkaç kez aramayı denedim ama sürekli telesekretere düşüyordu.

Ama sessizlik her zaman iyiye işaret değildi. Eğer bir şey varsa, tehditleri gönderen her kimse, daha büyük bir şeye hazırlanmak için radarın altında kalmış olabilir. Zamanımız azalmış olabilir.

Dikkatimi tekrar dükkânın ortasındaki yuvarlak masada oturmuş, hararetli bir sohbeta dalmış oldukları yere yönelttim.

Olivia benden uzağa bakıyordu, sırtını tahta bir sandalyeye yaslamıştı. Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı, birkaç tutamı yüzünü çerçeveliyordu. Lacivert ince çizgili etekli bir takım elbise giymişti, üzerinde büyük boy uyumlu bir blazer ceket vardı, beyaz dantel etek ucu görünüyordu.

Çok güzel görünüyordu. Her zaman güzeldi.

Dirseklerini masanın mermer yüzeyine dayadı ve adamlardan biri karşı karşıya oldukları krizi nasıl çözecekleri konusunda fikrini sorduktan sonra sohbeta katıldı.

Bu fırsatı dikkatimi ondan başka yöne çekmek ve gerçekten işimi yapmak, çevreyi değerlendirmek için kullandım.

İçinde bulunduğumuz oda iyi aydınlatılmıştı, çoğunlukla büyük cumbalı pencerelerden süzülen gün ışığıyla aydınlanıyordu. Yüksek ters gövde tavanından birkaç hafif ışık sarkıyordu, ahşap tekne kürekleri vantilatör kanadı olarak kullanılmıştı. En sağdaki barın arkasında eski görünümlü aynalar sıralanmıştı, önünü bitkiler ve kuru çiçekler süslüyordu.

Sahada geçirdiğim yıllar bana fark edilemeyişi fark etmeyi, vicdan azabının işaretlerini tanıyarak başkalarının göremediğini görmeyi öğretti. Bakışlarım bir adamdan diğerine sıçırıyor, belden çıkıntı yapan bir silahın, gergin bir el seğirmesinin, çıkışa doğru tekrarlanan bir bakışın belirtilerini arıyordu.

Garsonlardan biri oturduğum bankın yanından geçerken tepsisinde tek bir içki vardı. Bakışlarım kısa bir süreliğine içkinin yanında duran küçük beyaz bir kâğıdı fark etti, ama bunu bir kenara bırakıp dikkatimi tekrar Olivia'ya verdim, garson masalarına yaklaşıyordu.

Uğursuz bir his benimde gezinirken gözlerim hâlâ ondaydı.

İçgüdüsel olarak, her santimim alarm durumuna geçerken sırtım sertleşti.

Olivia garsona döndü ve ondan bir kâğıt parçası almadan önce söylediklerine başıyla onay verdi. Gözleri hızlıca içeriği taradı, sonra ayağa kalktı, odanın etrafına çılgınca bakarken gözleri genişledi.

Sonunda bana doğru döndü ve yeni pozisyonu yüzünü daha iyi görmemi sağladı, işte o zaman onu gördüm.

Kırmızı bir nokta tam alnına nişan almıştı, bir keskin nişancı noktası.

Beynim algılayamadan vücudum harekete geçti. Sandalyemden sıçradım ve ona doğru koştum.

"Olivia, yere yat," diye bağırdım çılgınca.

Kaos ortaya çıkmadan önce bir an tam bir sessizlik oldu. Onu yakalayıp döndürürken vücudum onunkine çarptı ve vücudunu kendiminkiyle korumak için yere yatırdım. Pencereden bir silah sesi patladı, seramik zeminde kırılan camların sesi panik içindeki odada yankılandı. Müşteriler bağırarak yerlerinden fırladı, bazıları korunmak için masaların altına çömelirken, diğerleri çıkışa doğru koşuşturdu.

Atış hızlıydı. Kurşun omzuma çarptı, gücü görüşümü bulanıklaştırdı.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında. Çarpmanın etkisiyle kemiklerim inledi ve gömleğimin altından sıcak bir sıvının aktığını hissettim.

Kolumdan aşağı inen acıyı ve kulaklarımdaki çınlamayı görmezden gelmeye çalışırken gözlerim kapandı. İlk kez vurulmuyordum ama yine de canım çok yanıyordu.

Bekledim, etrafımızdaki bağırışları susturdum, başka silah sesleri olup olmadığını anlamaya odaklanırken arka planda kaybolmalarına izin verdim. Hiçbiri gelmedi.

Tek bir kurşun. Ve tam ona nişan alınmıştı.

Hâlâ neler olduğunu, bir keskin nişancının neden onu hedef aldığını anlamaya çalışıyordum ki, bana doğru kıpırdadığını hissettim.

"Bırak beni," diye tısladı, altımdan yuvarlanmaya çalışıyordu.

Gözlerimi iki kez kırptım, sert ses tonu karşısında şaşırmışım. Omzuna bir kurşun saplanma ihtimali olan bendim ve o kaçmaya çalışıyordu, bu da beni daha fazla çileden çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ben onun hayatını kurtarmaya çalışırken bile hep benimle kavga etmek zorunda mıydı?

"Olivia Morales, inatçılığı bırak ve alçakta kal," diye yüzüne karşı homurdandım ve bir elimle ensesinden tutarak onu olduğu yerde sabitledim.

Kıvranmaya devam etti ama ben yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Kıpırdamayı kes dedim. Bana kendimi tekrar ettirme." Tutuşum daha da sıkılaştı, ona daha fazla kıpırdayacak yer bırakmadım.

Vücudumun her santimi onunkini kaplıyordu. Yakınlığımız karşısında gözleri büyüdü, nefesi kesildi ve her geçen saniye daha da sığlaştı.

Onun yakınlığının üzerimde yarattığı hızlı etkiyi görmezden geldim ve Jaxon'ı aradım. Onu birkaç metre ötedeki bir masanın arkasında buldum, elinde silah, Victor sırtına yapışmış, yüzüne hayalet görmüş gibi korku dolu bir ifade yayılmıştı.

"Keskin nişancı gitti mi?" Ona seslendim. Omuz silkti, emin değildi.

Kırılmış pencereden keskin nişancının hâlâ orada olduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye etrafı taradım. Muhtemelen hedeflerini ıskaladıkları anda geri çekilmişlerdi. Tahminimce yetkililer gelene kadar çoktan gitmiş olurlardı.

"Üç kadar sayacağım ve arka salona doğru koşacağız," dedim kulağına yakın bir şekilde ve başımı çevirerek restoranın arka tarafını işaret ettim.

Tartışmadan önce onu bir bakışla kıstırdım. Sözlerim sonunda bana karşı gelme ihtiyacının sınırlarını aştı. Rahatlayarak, anlayışla başını salladı.

Ortalık sakinleşince, belimdeki yan kılıftan silahımı çektim. Sonra kulağına "üç" diye fısıldadım, ayağa kalkarken onu çekiştirdim ve ikimiz de odanın arkasına doğru kaçtık, bedenim hala onunkini koruyordu.

Sol tarafta olduğunu bildiğim malzeme odasını bulup kolundan çekiştirerek bizi içeri çektim ve kapıyı arkamızdan kilitledim. Jaxon'ın Victor'u hemen eve götüreceğini biliyordum ve açıkçası ona ne olduğu pek de umurumda değildi.

Amacım sadece Olivia'yı güvenli bir yere götürmeye odaklanmıştı.

Kolum onun arkasına uzandı ve içeri girerken fark ettiğim sarkan ipi çekerek başımızın üzerindeki düşük watt'lı ampulü yaktı.

Odayı yumuşak bir kehribar rengiyle karartmadan önce titredi. Elim sırtının küçük kısmına yerleşmek için sürüklendi ve onu kendime çektim. Silahı arkamdaki bel kemerinin altından geçirdikten sonra ellerimin vücudunda dolaşmasına izin verdim ve yaralarını inceledim.

Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama ses çıkmadı. Dikkatini bana odakladığında gözleri kocaman açılmıştı. Hızla gözlerini kırıştırdı, sonra başını salladı ve arkamdaki kapıya doğru bir hamle yaptı.

Elini elime aldım, parmaklarım bileğini sıkıca kavradı. Onu kendime doğru çektim, yüzü artık benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Diğer elim

Elim hemen ensesine dolandı ve nefeslerimiz birbirine karışana kadar onu daha da yakınlaştırdı. "Ölmek mi istiyorsun?"

Çenesini yukarı kaldırdı, gözlerinde meydan okuma vardı ama tek kelime etmedi.

Vücudu benimkine karşı gerildi ve vücudumun onun yakınlığından ürpermemesi için irade gösterdim. Uzun zamandır başka birine karşı bu kadar güçlü bir tepki vermemiştim.

Muhtemelen yasak olanın cazibesiydi, ama vücudumun onun tarafından nasıl ele geçirildiğini, aşinalık duygusunu inkar edemezdim. Bana karşı mükemmel bir şekilde şekillenmesini. Gözlerindeki bakış.

Sikeyim.

İkimizin arasına olabildiğince mesafe koyarak ondan uzaklaştım. Takım elbisemin ceketini çıkarmak için hareket ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Cevap vermek yerine, sol tarafı kıpkırmızı olan gömleğimin düğmelerini açtım ve omzumdan silktim. Sonra yeleğimin kayışlarını çözdüm, yakıcı basınçtan irkildim.

Bir parmağımı ona doğru uzattım. "Buraya gel," diye emrettim.

"Theo..." diye devam etti, gözleri hâlâ kan sızdığına şüphe olmayan omzumdaydı.

İçimi çektim, aradaki mesafeyi kapattım ve yeleği başından geçirdim. Kayışları ona tam oturacak şekilde ayarlarken dikkatle beni izledi.

Eli çıplak omzuma uzandı, parmağı derimin üzerinde gezindi ve bu sırada kanı bulaştırdı. "Kanamam var," dedi nefes nefese, ses tonuna endişe karışmıştı.

Aşağıya doğru bir bakış attım ve koyu kahverengi gözlerinin ateşle parladığını gördüm. Kapalı bir alanda sadece ikimiz olduğumuzda her zaman olduğu gibi hava yoğunlaştı. Bu yabancı ama tanıdık enerji aramızda çatırdıyordu.

Dokunuşuna dayanamayarak elini omzumdan çektim ve yeleği bedenine sabitlemeyi bitirdim.

"İyi olacağım. Bunu üzerinde tut."

Uzaklaşmak için hamle yaptı ama işaret parmağımla çenesini kaldırarak onu kendime çektim.

Olivia bir şey söylemek için ağzını açtı ama çenesini tutarak sözünü kestim. "Dinle, şu anda ne düşündüğün umurumda değil. Tartışmadan talimatlara nasıl uyacağını öğrenmen gerekiyor. Biri seni öldürmeye çalıştı. Kurşun geçirmez yelek giy diyorsam, o lanet olası kurşun geçirmez yeleği giyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Nefesi kesildi ve kararına karşı çıkma ihtiyacının gözlerinde belirdiğini görebiliyordum ama sadece başını salladı.

Olivia Morales beni öldürebilir.

BÖLÜM 17

SOFYA

Everything had gitti göre için Plan. Her şey hariç
Theo'nun hayatıma *kastedilmesine* tepkisi.

Valentina'nın ateş edebilmesi için hafifçe yana doğru hareket etmeyi planladığımdan, kimsenin yaralanıp yaralanmadığını görmek için onun elinden kurtulmaya çalıştım. Amaç hiç kayıp vermemek ve mekâna en az zararı vermektir.

Ama tabii ki üzerime atlayarak bu planı da değiştirmek zorunda kaldı. Vücudunu benimkine kalkan olarak kullandı, benim için kurşun yemeye hazırды.

İronik bir şekilde öyle yaptı.

Bunun farkına ancak beni erzak dolabına çektiğinde vardım. Yarasının ne kadar derin olduğunu bilemiyordum ama umarım sadece sıyrıp geçmiştir.

Beni korumak için hayatını riske attığı düşüncesi kalbimi burktu, ama kendime bunu yapmak için işe alındığını, *beni*, Sofia Herrera'yı korumadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Olivia Morales'i korumak için atlamıştı.

Başımı içimden sallarken bu sözleri beynime kazımaya çalıştım ve kendimi son birkaç dakikadır içinde bulunduğumuz malzeme dolabına geri döndürdüm.

"Burada bekle," diye emretti ve kanlı gömleğini tekrar giymek için bana sırtını döndü.

Bakışlarımı onun kaslı sırtından ayırmak için kendimi zorladım. "Nereye gidiyorsun?"

"Bizim için güvenli olduğundan emin olmak için," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Ben de seninle geliyorum."

"Hayır, Olivia. Sen burada kal."

"Geliyorum," dedim kesin bir ifadeyle.

Pantolonunun arkasına uzanıp silahını almadan önce derin bir iç çekti.

Silahını çekti, dikkatlice kapıyı açtı ve ikimiz de sıvıştık. Yanımda silahım olmadığı için ben de onu yakından takip ettim. Gizlediği ikinci bir silahı olup olmadığını sorabilirdim ama bu şüphe uyandırabilirdi ve bu dikkat dağıtmanın tüm amacı şüphecililiğini başka bir yere yönlendirmekti.

Ana oda artık boştu. Burada bulunan herkes çoktan kaçmıştı. Hızlı bir tarama yaptı ve güvenli olduğuna karar verdikten sonra kafenin arka tarafındaki çıkışa doğru yöneldik. Terk edilmiş mutfaktan geçtik, aletler yere saçılmıştı ve arka kapıdan çıktık.

Dışarı çıktığımızda, bir eliyle beni beton duvara yapıştırdı ve arka sokağı incelerken beni bir çöp konteynerinin arkasına sakladı.

Dışarıda, restoranın arka kapısının yanında duran bir kapı durdurucusunu aldı ve uzun bir metal çubuk çıkarana kadar arka sokağı karıştırdı. Daha sonra doğruca yan tarafa park etmiş olan köhne siyah bir Ford Explorer'a yöneldi.

Arkasından gittim ve kapı stoperini kapının yan tarafına çarparken onu merakla izledim.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir arabaya girmeye çalışıyorum. Eğer izin verirseniz," dedi ve sırtı hâlâ bana dönük bir şekilde görevine devam etti.

Yüz ifadem şaşkınlığa dönüştü, kaşlarım çatıldı.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Hâlâ senin peşinde olabilirler. Buraya geldiğimiz arabayı takip edip tekrar peşine düşmelerini göze alamam."

Kapıyı açarak sürücü koltuğuna atladı ve arabanın kükremesi boş sokakta yankılanmadan önce bir süre başını direksiyonun altına eğdi.

Orada kıpırdamadan durdum. Camını indirdi ve bana baktı. "Geliyor musun?" diye sordu sabırsızca.

Arabanın etrafında döndüm ve yolcu tarafına yöneldim. Emniyet kemerimi daha yeni takmışım ki, vitesi birinci vitese taktı ve polis arabalarının sesi yaklaşırken ayağını gaz pedalına vurdu.

Adrenalini azaldığında araba yolculuğu gergindi, hayal kırıklığı vücudundan dalgalar halinde yayılıyordu. Arabayı dengesiz bir şekilde kullanıyor, çizgilerin üzerinden geçiyor ve limitin en az kırk mil üzerinde hız yapıyordu. Kenara çekilip çekilmememiz açıkça umurunda değildi.

Sonunda evin güvenlik kapısından geçtik ve uzun araba yolundan yukarı çıktık. Theo arabadan atlayıp kapısını ardına kadar açık bıraktığında henüz park etmiştik. Ben de peşinden dışarı fırladım.

Ön kapıdan içeri daldı ve doğruca güvenlik ekibinden birkaç adamın toplandığı oturma odasına girdi.

"Orada ne oldu öyle?" diye özellikle kimseye bağırmadı. "Bay Alvarez, hala ne olduğundan emin değiliz-" Maddox, bir başka Jaxon'ın adamları başladı.

Theo o kadar hızlı döndü ki, bir bulanıklık onun yolunu takip etti. Theo sağ ön kolunu Maddox'un boğazına dayayıp onu duvara yaslamadan önce Maddox cümlesini ancak tamamlayabilmişti.

Tehditkâr bir şekilde yaklaşarak, "Ölebilirdi," diye homurdandı.

Theo'yu hiç bu kadar sinirli, bu kadar *öfkeli* görmemiştim. Kabuslarıma neyin musallat olduğunu öğrendiğinden beri. Theo saldırgan bir adam değildi. Maddox sadece onun görüş alanına girmişti. Onu sakinleştirmek amacıyla ve bana zarar vermeyeceğini bildiğim için yanına gittim ve elimi kolunun üst kısmına koydum.

"Bay Alvarez," diye başladım, sesim yumuşaktı. "Theo, bana bak. Ben iyiyim.

Lütfen bırakın gitsin."

Kasları gerildi ve bana baktı. Gözleri öfkeliydi ama kim olduğunu anlayınca hemen yumuşadı.

Maddox'un boğazını sıkkan elini gevşetti, tam o sırada Victor gürültüyle oturma odasına daldı, Jaxon ve diğer adamları da peşinden geliyordu.

Herkesi çağırdı. Hay sikeyim.

"Bu nasıl oldu?" Victor odaya doğru havladı.

Maddox duvara yaslanıp dizlerinin üzerine çöktü, elini boğazına götürdü ve nefes alış verişini düzenlemeye çalışırken öksürmeye başladı.

Theo'nun iri gövdesinin arkasında durduğumu fark etmediğini bildiğimden, yüz hatlarımı endişeli bir ifadeye büründürerek boğazımı temizledim. "Victor?"

Hala mükemmel ütülenmiş üç parçalı takım elbisesiyle yanıma koştu ve beni göğsüne çekti, ellerini vücudumda gezdirdi ve tekrar tekrar iyi olup olmadığını sordu.

Paniklemiş görünmek için iyi bir iş yapıyor olmalıyım.

Kendimi geri çektim. "Ben iyiyim, aşkım. Neler oluyor?" Theo Victor'a, "Efendim, konuşmak istiyorum," dedi.

"Ne?" Victor tersledi. Kendisine hitap edenin Theo olduğunu fark edince çabucak kendini topladı ve Theo'yu devam etmeye teşvik ederek başını salladı.

"Özel olarak," diye ekledi Theo.

Victor sinirli bir şekilde elini yüzünde gezdirdikten sonra ofisine yöneldi. Theo onu takip ederek içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Mahremiyet gerektiren ne hakkında konuşuyor olabilirler ki?

Herkes sessiz kaldı. Birkaç dakika sonra tekrar dışarı çıktılar, Victor daha önce olduğundan daha sinirli görünüyordu.

Tartışmaya yer bırakmayacak şekilde, "Toplanman gerekiyor," dedi.

"Pardon?" Yanlış duymuş olmalıyım. Tekrar konuştuğunda az önce ne dediğini anlamaya çalışmakla meşguldüm. Bu sefer daha aceleciydi.

"Şimdi. Theo arabayı hazırlarken beş dakikanız var."

Gözlerimi ona diktim, dikkatimi Theo'ya yönelttiğimde şaşkınlık ve sabırsızlık karışımı bir duygu yüzeye çıktı.

Kaşlarımı çatarak kollarımı kavuşturdum. "Onunla hiçbir yere gitmiyorum." Victor gözlerini kapadı ve avucunu yüzüne doğru kuvvetlice ovuşturdu. "Olivia,

Şimdi başlama. Bu konu tartışmaya açık değil. Git eşyalarını topla yoksa hiçbir şey almadan gideceksin," dedi, bıkkınlığı sabrını sınıyordu.

Hiçbir şey almadan git.

Sanki umurumdaydı. Bu evi terk edemezdim. Hiçbir şeye erişimim olmazdı.

Ve onunla sıkışıp kalmak. Tek başına. Günlerce.

Ay, carajo.

Theo araya girdi: "Bir uzlaşma sağlandı Bayan Morales. Sizi güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor."

"Peki sana karar verme yetkisini kim verdi?" Ona ters ters bakarak ısırdım.

"Bu kadar yeter," diye tersledi Victor, ikimizi de susturarak. "Şimdi ikiniz de gitmeden önce dört dakikanız var."

Theo'ya döndü ve beni kovdu. "Bunun sözleşmenizin bir parçası olmadığını biliyorum ama onu güvende tutmanızı istiyorum."

Ben merdivenlerden yukarı çıkarken konuşmaları azaldı.

Kapıyı arkamdan kapatmadan önce Theo'nun "Onu güvende tutacağım, efendim," dediğini duydum.

Ben.

*Tamam, Sofia, piensa. Bunu nasıl devam ettireceksin?
tam erişiminiz yok mu?*

Odanın içinde sinsice ilerledim ve doğruca şifonyerime gittim. Eğildim ve altına bantlanmış, haftalardır orada sessiz ve tozlanmış bir şekilde duran, sıradan, siyah telefonu aldım. Açarak, içindeki tek numaraya hızlı bir mesaj gönderdim.

Vakit geldi.

Şimdi tek yapmam gereken, diğer uçtaki kişinin beni anlayacağını ve ben dönene kadar işi devralacağını ummaktı.

Dolabın arkasında bulduğum büyük çantaya sığdırabildiğim kadar çok şey sığdırmaya çalışarak ileri geri koştum. Kapı çalındığında ancak birkaç parça giysi sığdırabilmişim. Theo kapıyı açtığında kapı koluna uzandım ve alnımın ortasına vurdu.

Pendejo.

"Gidiyoruz," diye homurdandı.

Besbelli.

"Bu dört dakika değildi. Ben yapmıyorum-" Elimini alnıma götürerek baş ağrımı hafifletmeye çalıştım.

"Daha fazla vaktimiz yok," diyerek çantayı elimden kaptı ve ben itiraz etmeye fırsat bulamadan merdivenlerden aşağı indi. Peşinden yürüdüm ve *kocamın* beklediği merdivenlerin dibinde aniden durduğunda sırtına çarptım.

Bu iyi bir başlangıç oldu. Önce kapı, şimdi de bu.

"Bayan Morales, sizi arabada bekleyeceğim," dedi arkasına bile bakmadan ve beni Victor'la yalnız bırakarak dışarıda yeni bir cipe doğru yöneldi. Victor'un omzunun üzerinden, kendi kendine mırıldanarak çantaları arkaya atmasını izledim. Sonra sürücü tarafına geçti, yerleşti ve arabayı çalıştırdı.

"Bundan hoşlanmadığını biliyorum ama bu senin güvenliğin için," diye başladı. "Seni seviyorum," diye bitirdi, eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve geri çekilirken bir ürperti bastırdım.

"Bu ne kadar sürecek?"

Gözleri kısıldı. "Ne kadar sürerse sürsün."

"Tamam." Yanından geçip gittim ve onu olduğu yerde bıraktım.

Ben yolcu tarafına geçer geçmez Theo arabayı hızla geri vitese taktı ve tekerlekleri hızdan gıcırdayarak yolda hızla ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" Ona baktım ama gözleri yoldan ayrılmamıştı, bir eli direksiyonu kavıyor, diğer eli kalçasında duruyordu.

"Güvenli bir yerde," diye yanıtladı.

Daha fazla bilgi vermesini bekledim ama sadece sessizlikle karşılaştım.

Alnımı pencereye dayadım ve zaman akıp giderken dışarıya baktım. Ağaçlar uzadıkça otoyol uzuyor, öğleden sonra ışığını daha fazla kesiyordu. Arada bir dikkatini dikiz aynasına verip kimsenin bizi takip etmediğinden emin oluyordu.

Az önceki adrenalin yavaş yavaş üzerime çöktü ve ben farkına bile varmadan göz kapaklarım kapandı, dışarısı kayboldu.

BÖLÜM 18

SOFYA

A Asfalt otoyoldan toprak yola geçiş beni sarsarak uyandırdı, lastiklerin altında çıtırdayan çakılların sesi.

Theo sola dönüp dik, çakıllı bir araba yolundan yukarı tırmanırken gözlerimi açtım. Ön camdan, küçük bir açıklığın ortasına sıkışmış, karanlık dış cephesi çevresiyle uyum sağlayan yapıya baktım.

Orman sıktı ve pek bir şey göremiyordum ama hedefimize vardığımızı varsayıyordum.

"Geldik," diye duyurdu bir tür kulübenin önünde dururken. Ya da büyüklüğüne bakarak bir kulübe mi demeliydim? Öne doğru uzanıp arabayı kapattı ve anahtarları kontaktan çıkardı.

Başka bir şey söylemeden arka koltuktaki çantalarımıza uzandı, sonra arabadan çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Tam anlamıyla ıssız bir yerdeydik. Kullan at telefonumdan sinyal alabileceğimden şüpheliydim. Daha sonra kontrol edecektim ama umudum yüksek değildi.

Bu da boku yediğim anlamına geliyordu. Kelimenin tam anlamıyla.

Sadece burada, *tek başıma*, onunla sıkışıp kalmakla kalmayacak, Bemes'te hiçbir şeye uzaktan erişimim bile olmayacaktı.

Kapımı açmadan önce sadece bir dakika daha bekledim. Soğuk hava beni kırbaçladı ve ceketimi vücuduma daha sıkı sardım, soğuk çıplak bacaklarımı ısırdı.

Kim *gönüllü* olarak bu sıcaklıkta yaşayabilir ki?

Bir dondurucuya adım atmak gibiydi. Titredim, dişlerim takırdadı. Koltuğumdan kaydım ve kapıyı arkamdan kapattım, sonra arabanın önüne doğru adım attım.

Araba.

Çoğunu uyuyarak geçirdiğim için saatin kaç olduğunu tam olarak söyleyemiyordum.

Theo'dan sonra araba yolculuğu daireler çizerek devam etti. Bunun beni şaşırtmak için mi yoksa bizi takip edebilecek herhangi birini kaybetmek için mi yapıldığını bilmiyordum.

Güneş batıyor, dondurucu soğuk tenimi kavuruyordu. Gözlerimi sık ağaçların arasından süzülen güneş ışığının kalıntılarından korudum ve etrafı taradım.

Orman sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, içinde kalacağımız تنها kulübeden başka hiçbir şey yoktu. İçime çektim, toprak kokusu burnuma doldu, su kokusu havada asılı kaldı.

Akan suyun sesini dinlemek için gözlerimi kapattım ama hiçbir şey duymadım.

Tamamen sessizdi. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sessizdi ve sessizlikten nefret ederdim.

Burası neresi?

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü Theo'nun sesi parazitli sessizliği bozdu. "Tanıdığım birine ait. Seni kocana kadar takip edilemeyeceğin bir yere götürmenin en iyisi olacağını düşündük."

Gözlerimi manzaradan ayırıp Theo'ya baktım.

Çantalarımızı omzuna atıp bana baktı. Bakışlarını kaçırıp kulübe doğru ilerlemeden önce gözleri bir süre benimkileri tuttu. Bir nefes verdim, sonra birkaç adım arkasından küçük verandanın ahşap basamaklarını çıktım.

Küçük olsa da, kulübenin her tarafında herkesin içeriye bakmasına izin veren büyük cumbalı pencereler vardı. İçerisi bana eski stüdyomun düzenini hatırlattı, dağınıklık ve sayısız bilgisayar monitörü hariç.

Kapıyı iterek açtı ve yüzünü bana dönerek bekledi.

Siyah ince bir kazak giymişti, beyaz bir bandaj şeridi yakasından görünüyordu. Büyük ihtimalle buraya gelirken pansuman yaptırmış ve üstünü değiştirmişti çünkü en son hatırladığım kadarıyla evden çıktığımızda üzerinde hâlâ kanlı gömleği vardı.

Yanımdan geçip içeri girdim, o da peşinden gitti ve çantaları kapının yanına bırakıp kapıyı arkasından kapattı.

Hiçliğin ortasındaki eski, ıssız bir kulübenin nasıl kokmasını beklerseniz tam olarak öyle kokuyordu; küflü ahşap ve nemli is duyularımı işgal etti.

Ben etrafı incelerken o da etrafta dolaşıp pencereleri açtı. İçerisi beklediğimden biraz daha büyüktü ama her şey

yan tarafta dar bir koridor bulunan büyük bir oda gibi birbirine ermişti.

Oturma odasının ortasında rustik görünümlü deri bir kanepe, önünde yıpranmış küçük bir sehpa ve uzak köşede bir odun sobası duruyordu. Şöminenin ve kanepenin önünü kalın bir halı kaplıyordu ama geri kalanı çıplak geniş tahta kirişlerden oluşuyordu.

Mini mutfakta siyah bir ocak ve yanındaki tarlaya bakan bir lavabo vardı. Görünürde bulaşık makinesi yoktu, sadece lavabonun yanında bir kurutma rafı vardı. Buzdolabı en sağdaydı ve alanın ortasında kasap bloklu bir ada bulunuyordu.

Yatak odalarının ve banyonun muhtemelen koridor boyunca uzandığını tahmin ettim. Koridora doğru ilerlerken bir elimle enseme ovarak, arabada komik bir şekilde uyumaktan kaynaklanan kıvrımlara masaj yaparak en sağa doğru ilerledim. Koridor boyunca sıralanan kapıları teker teker açtım ve

Burada kaldığımız süre boyunca her birimizin uyuyacağı yer.

Bir dolap, bir banyo buldum ama görünürde hâlâ bir yatak odası yoktu. Son kapıya uzandım ve kilidini açtım, sonra içeri girdim.

Kaşılarımın arasında anında bir çizgi oluştu.

*Esto tiene que ser una
broma.* Tek kişilik bir yatak
karşıladı beni.

Bir yatak gibi. Tekil gibi. Sadece bir tane varmış gibi. Hem de dar bir tane. İki kişinin sığabilmesinin tek yolu, birinin diğerinin üstünde sarılıp uyumasıydı.

Odadan çıkmak için döndüğümde sert bir çerçeveye çarptım. Adımları o kadar sessizdi ki yaklaştığını zar zor duydum. Vücudunun sıcaklığıyla irkilerek bir adım geri attım, ancak sırtım kapı çerçevesine çarptı.

Ne kadar yakın olduğunu görünce tüylerim diken diken oldu, her nefes alışımında göğsüm ön tarafını sıyrıyordu.

Bakışlarımı sert göğsünde gezdirdim ve gözlerimiz çarpıştığında nefesim kesildi, içlerinde çözemediğim bir şey titreşiyordu. Karnım endişeyle gerildi, kim olduğumu anladığı an bu olabilirdi. Ağzından çıkacak bir sonraki şey *benim* adım, *gerçek adım* olacaktı. *Sofia*.

Bakışlarım dolu ağzına kaydı ve kalın bir şekilde yutkundum.

Sanki bana daha fazla dokunma düşüncesi fiziksel olarak acı vericiymiş gibi geri çekildi ve bakışları başımın üzerinden yatak odasına doğru kaydı.

"Yatağı alabilirsin," dedik aynı anda, birbirimizin bakışlarını karşılayarak.

Omzumun üzerinden arkasına bakarken çenesindeki bir kas esnedi ve sanki sihirli bir şekilde başka bir yatak ortaya çıkacakmış gibi dikkatle yatağa baktı. "Bayan Morales, siz yatağı alın. Ben kanepede uyuyabilirim."

"Bay Alvarez, ısrar ediyorum."

Bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"¿Te despiertas cada día pensando en maneras de fastidiarme?" diye homurdandı, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

"Ay, Bay Alvarez. Me voy a dormir pensando en eso también." Alay ettim.

Koridorun darlığı nedeniyle hiçbirimiz yatağı kimin alacağını tartışırken ikimizin de birbirimize yaklaştığımızı fark etmemiştik, ta ki onun sert nefesi yüzümde patlayana, iradelerimiz çarpışana ve duygularımız havada kaynayana kadar.

Bir adım geri atıp aramızda daha fazla mesafe yaratmadan önce uygun olandan daha uzun bir süre orada durduk.

Geri çekilenin o olmasına duyduğum kızgınlık damarlarımı yaladı. Bunun beni bu kadar rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordum ama neden her zaman ilk uzaklaşan o olmak zorundaydı?

Bir eliyle sakalını düzeltirken nefesinin altından küfretti. "Bayım. Alvarez benim babamdı. Theo gayet iyi Bayan Morales. I-"

İnleyerek, devam etmesine fırsat vermeden sözünü kestim. "Ve Morales benim kocam. Yine de bana Bayan Morales demekte ısrar ediyorsun." Onu ittim ve oturma odasına geri döndüm. "Sana yatağı almanı söyledim, al o zaman. Ayrıca, sen benim için çalışıyorsun, tersi değil, unuttun mu?"

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "*Olivia*, ben sadece düşünceli olmaya çalışıyordum."

Uydurma bir isim kullanmasından dolayı içimden homurdandım ve onun yerine başka bir isim kullanmasını diledim.

Durdum ve yüzümü ona döndüm. "Olma," diye tükürdüm. İfadem amaçladığımdan daha sert çıkmıştı ama önümüzdeki birkaç günü onun yakınında geçirmek zorunda kalacaksam net bir ayırım yaratmalıydım.

Kollarından birini kıvırdı ve dirseklerini geçecek şekilde yukarı iterek kollarının yontulmuş kaslarını ortaya çıkardı. Bu küçük hareket karşısında midem altüst oldu ve vücudumun bu kadar aşırı tepki vermesine sinirlenerek nefesimi tuttum.

Kendimi ele vermemek için elimden geleni yapmama rağmen.

Etrafımızı saran sessizliğin bakıyor olmamdan kaynaklandığını fark ettiğimde diğer koluyla uğraşmaya başladı. Kaşlarını çatarak beni transımdan çıkardı.

"Takip edilmediğimizden emin olmak için gidip çevreyi inceleyeceğim."

Açık pencereden rüzgâr esiyordu ve bu kez soğuktan titreyerek ceketimi kendime çektim. Odanın diğer tarafına geçerek pencereleri kapattı.

"Ayrıca şömineyi yakmak için biraz odun bulmaya çalışacağım," diye sözlerini bitirdi ve yanımdan geçip ön kapıya doğru yürüdü. Cevap beklemeden kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Gözden kaybolur kaybolmaz kapının yanındaki çantamı aldım ve kanepeye yerleşip çantayı masanın üzerine bıraktım. Geri gelmeyeceğinden emin olmak için bir süre bekledim ve çantanın fermuarını açıp iç cebine uzanarak küçük siyah telefonu aldım.

Bir önceki kısa mesajıma cevap var mı diye kontrol ettim, ancak telefonumun çekmediğini fark ettim.

Mierda.

Herhangi bir bağlantı başlatıp başlatmayacağını görmek için telefonu havada tutarak odanın içinde dolaştım, ama hiçbir şey olmadı. Telefonu yerine geri koydum ve üzerimi değiştirmek için bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört aldım.

En fazla birkaç gece kalacağımızı biliyordum ama yedi yılı aşkın bir süredir ilk kez aynı çatı altında olacaktık. Aramıza olabildiğince mesafe koymak zorundaydım, çünkü birbirimize yakın olma geçmişimize dayanarak, bu kaçamağın sorunsuz geçeceğine ikna olmamıştım.

Her ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, onun yanında kendime güvenemiyordum.

BÖLÜM 19

THEO

Tonunki bir hataydı.

Neden günlerce onunla tamamen yalnız kalmanın iyi bir fikir olabilir mi?

Ama vurulmadan önce aldığı notu okuduktan sonra, Victor'un rahmetli karısının başına gelenlerle birleşince beynim allak bullak oldu.

Bölgümlere ayırmaya alışkındım - davalar ve özel hayat genellikle her zaman ayrı tutulurdu. Yine de konu Olivia olunca, onu korumak için içgüdüsel bir ihtiyaç duydum.

Kendimi, gerekçemin yalnızca onu güvende tutmanın benim işim *olduğu* gerçeğine dayandığına ikna etmeye çalışıyordum, ancak sefil bir şekilde başarısız oluyordum çünkü içten içe kendime yalan söylediğimi biliyordum.

Ona her gün sınırsız erişimim başımı belaya sokabilir.

Buraya gelirken, ona dokunma isteğime yenik düşmemek için ellerimi direksiyona yapıştırmak zorunda kaldım. Yolculuğun büyük bölümünde uyumuştı ama her kıpırdanışında eteği daha da yukarı kalkıyor, pürüzsüz bacaklarını daha çok ortaya çıkarıyordu. Sonunda arka koltuktan ceketimi aldım ve üzerini örttüm.

O gece havuz evinde onu eşyalarını karıştırırken yakaladığımda bir şeyler değişti, asla yapmamam gereken bir çizgiyi aştım.

Ondan başka kimseyi istememe izin vermemiştim. Bunca yıl sonra bile düşünebildiğim tek şey Sofia'ydı. Başka birine bakmak, başka birini *istemek* bana ihanet gibi geliyordu.

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu ama elimde değildi.

Derime kazınmıştı, *hatta kelimenin tam anlamıyla* kazınmıştı ve ben hala bir gün onu tekrar bulma *gibi* aptalca bir özlem duyuyordum. Bana geri dönmesini. *Benim için.*

Olivia ve benim aramda olanlar farklıydı ama yine de çok benzerdi. Bana henüz açıklayamadığım *bir şey* hissettirdi. Merak mı? Baştan çıkarma mı? *Aşinalık* mı?

Neyse ki, yardım galasının planlaması onu çoğu gün meşgul ediyordu, bu da onu mekanları keşfetmeye götürmek, ayak işlerini yapmak veya gecelerimi gezilerimiz sırasında herhangi bir anormalliği incelemek için kamera görüntülerini tekrar oynatarak geçirdiğim bilgisayarımın ekranı dışında neredeyse hiç görmediğim anlamına geliyordu.

En azından, kendimi bunu saatlerce ona bakma şansı için değil, bu yüzden yaptığımı ikna ettim. Şimdi, bu küçük kulübede, *benim* küçük kulübemde kim bilir ne kadar süre onunla sıkışıp kalmıştım. Yıllardır kalmadığım kulübemde.

Arka cebimden yedek telefonu çıkarıp Noah'nın numarasını çevirmeden önce kimsenin bizi takip etmediğinden bir kez daha emin olmak için binayı dolaştım.

"Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?" diye sordu arka planda kapanan bir kapının sesi üzerine.

"Kurşunlardan kaçmakla biraz meşguldüm." "Duydum. Yaralanan var mı?"

"Kurşun omzumu sıyırdı ama Olivia iyi."

Nefesinin altında küfretti. "Neredesin şimdi? Restorandan ayrıldığından beri yerini tespit edemedim. Ayrıca, beni neden kullan-at telefonundan arıyorsun?"

"Sondaj sorularını bırakabilir miyiz? Güvenli bir yerdeyiz. Şimdilik bilmeniz gereken tek şey bu."

Arabaya geri döndüm ve bagajı açarak kapağı hafifçe araladım. Dosyaları alırken telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım.

"Dinle, notları gönderen her kimse izlerini nasıl örteceğini biliyor," dedim notu inceleyerek. "Notlarla ilgili her şey genel. Tanımlayıcı hiçbir işaret yok. Kaynağına kadar hiçbir şeyin izini süremedim. Elimdeki tek şey, kullandıkları kağıt ve kaligrafi aynı olduğu için aynı göndericiye ait oldukları."

Durakladım, bu bilgi üzerinde düşündüm. "Onun peşinde olan her kimse, üzerinde parmak izi bırakacak kadar dikkatsiz değildir."

Bana ismimle hitap etmeden önce bir dakika sessiz kaldı, bu nadiren yaptığı bir şeydi. "Theo-"

O devam etmeden önce, "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," diye geveledim. "İyilik mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Olivia Morales hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum."

Bir an için söylediklerimi düşündü. "Peki bunu neden yapayım?"

"Bu kişisel bir şey."

"Bir sivilin mahremiyetine gireceksem 'kişiseldir'den daha fazlasına ihtiyacım olacak," diye mırıldandı, ses tonundan sıkıntı damlıyordu.

"İçimde bir his var."

"Bir his mi?" Hayal kırıklığı telefonda bile hissediliyordu. "Bu gerçekten neyle ilgili?" Benden bir cevap alabileceğini ya da alamayacağını bilmesine rağmen zorladı. Noah sezgileri güçlü biriydi ve beni herkesten daha iyi tanıyordu.

"Eskiden *hislerime* güvenirdin. Şimdi bunu benim için yapabilir misin, yapamaz mısın?"

"Lütfen bana bunun onun Sofia olduğuna dair saçma teorinle ilgili olduğunu söyleme. Yedi yıl oldu, Alvarez. Bırak artık."

Asla. Onun gitmesine asla izin veremezdim.

Damarlarımda öfke dolaşıyordu. "Elinde ne varsa bana getir," dedim sıkılmış dişlerimin arasından ve telefonu kapattım. Telefonu keçeli platformun üzerine fırlattım, manila klasöründen dağılan içeriği düşündüm.

Daha fazlasını bilmek istedim. Daha fazlasını bilmem *gerekiyordu*.

Bir şeyler doğru gitmiyordu. Noah'ın beni bir milyarderin karısının koruması olarak atamasından, şimdi de birinin onu öldürmeye çalışmasına kadar.

Bu davayla ilgili daha fazla ayrıntı paylaşma konusundaki isteksizliğini tuhaf bulsam da, keskin nişancı kullanabilecek becerilere sahip birinin onun peşinde olduğunu bilmek beni bir şeylerin ters gittiğine ikna etti.

Kulübenin kenarından kalan birkaç kütüğü aldım ve içeri girdim, ormanın üzerine yoğun bir sis çökmüştü.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda vurulma anının güvenlik görüntülerini izliyordum. Evden ayrılmadan önce, Jaxon bana bir kopyasını gönderdi.

ne kadar görüntü toplayabildilerse. Herhangi bir ipucu bulmaya çalışarak sürekli izliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kanepenin etrafında dönüp benim oturduğum yerin karşı ucuna otururken yan gözle baktım. Eteğini ve blazer ceketini çıkarmış, gri bir eşofman takımı giymişti. Bacaklarını yukarı çekti ve kanepenin içine doğru kıvrıldı.

"Daha önceki görüntülerden bazılarını gözden geçiriyorum," dedim ve videoyu kapattım.

"Bir şey bulabildin mi?"

Gözlerimi kapatarak sinirli bir nefes verdim ve burnumun köprüsünü gözlüklerimin köprüsünün hemen altına sıkıştırdım. "Henüz değil," diye cevap verdim sıkıca, elimi yanıma bırakarak. "Restoranın içinde tek tük birkaç kamera vardı ama ateşin geldiğı sokakta hiç kamera yoktu."

Saatlerce tekrar tekrar izlediğim görüntüler yüzünden şiddetli bir baş ağrısı hissetmeye başlamıştım. Arkama yaslandım, gözlüklerimi başımın üstüne doğru ittim, sonra bir elimi yüzümde gezdirdim.

Güvenlik kayıtlarının her parçasını inceledim. Ana oda. Asansörler. Çıkış merdivenleri.

Hiçbir şey.

Esasen tek gösterdiği camın kırılmasıydı ve hala tam giriş noktasını ya da ateş eden kişinin ateş ettiği sırada hangi binada bulunduğunu belirleyememiştım.

Sokaktaki güvenlik kameralarına bile girdim ama hiçbirini binanın arkasındaki sokağı gösterecek kadar geniş bir alanı kapsamıyordu ve bulduklarımın çoğı da sadece durağan görüntülerden oluşan bir ekran gösteriyordu.

Öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak parmaklarımı birleştirdim. Başımı ona doğru çevirdim ve kararsız bir şekilde ona baktım.

"Bugün olanlar hakkında bir şey biliyor musun ya da neden birisi seni bu şekilde hedef alıyor?"

Bakışlarımın altında gergin bir şekilde kıpırdandı, sorduğum sorular karşısında çenesi hafifçe sıkıştı. Aşağıya baktığımda onu kanepenin kenarlarını tutarken buldum, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

Benden uzaklaşmadan önce bana ters ters baktı. "Ben nereden bileyim?" diye homurdandı sonunda.

Başımı eğdim ve onu yakından inceledim. Olivia Morales'i okuma konusunda hızla **u z m a n l a ş ı y o r d u m** ve onun sinirli sapması

Beni kandırıyorsun.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Tereddüt ettim. "Bu bir son dakika toplantısıydı. Birisi orada olduğumuzu nasıl bilebilir?" Ondan çok kendi kendime mırıldandım.

Sadece omuzlarını silkti. Ayağa kalktım ve odayı geçtim. Odun sobasının önüne çömelip ağzına bir kütük daha attım. Ateş büyüdü, yağmur pencerelere vururken alevlerin çıtırtısı odayı doldurdu.

Bir süre sessiz kaldık, ben ateşi ayarlamayı bitirirken, midesi ikimizi de irkiltecek kadar yüksek bir sesle homurdandı.

Hafifçe kıkırdadım, dikkatimi tekrar ona yönelttim ve kaşlarımı kaldırdım. "Aç mısın?" Tekrar ayağa kalkarak sordum.

"Ben iyiyim."

Tabii ki öyle.

Yanımdan geçip mutfağa doğru yürüdüm. "Olivia, sabahtan beri bir şey yemedin."

"Ben-" dedim.

"Bir kez daha iyi olduğunu söylersen yemin ederim. *Tanrım*, Olivia, neden her şey için benimle kavga etmek zorundasın?"

Buzdolabından birkaç malzeme aldım ve hızlıca ona bir şeyler hazırlamak için tezgâhın üzerine koydum. Buraya gelirken bir dükkânda durmuş, ihtiyacımız olan birkaç şeyi almak için bir çocuğa para vermişim.

Mutfağa doğru yürüdü ve dirseklerini adaya yasladı. "Bana bir bıçak ver," diye yumuşakça emrettim.

Bir çekmece açtı ve içinden bir tane çıkardı, sonra tek kelime etmeden bana uzattı.

Bu bir ilk.

Ekmek parçalarını dilimledim, sonra aynı işlemi domates ve marulla yaptım. Peynir ve hindiye alarak iki sandviç hazırladım, sadece bir şey eklemek isteyip istemediğini sormak için durakladım.

Dolaplardan birine uzanıp bir tabak indirdim, sonra sandviçleri tabağa yerleştirip ona uzattım.

Burnunu kırıştırdı. "Sorun nedir?"

"Hm, kabuğu kesebilir misin?" Durakladı. "Lütfen?"

Lütfen. Bir ilk daha.

Başımı salladım, Sofia'nın bana hep aynı şeyi sorduğunu hatırlayınca göğsümde küçük bir kıkırdama belirdi.

Sofia düşüncesini kafamdan atıp tabağı bu kez kabuksuz olarak Olivia'ya geri uzattım. Kanepeye geri döndüm ve o da beni takip ederek bu sefer bana daha yakın bir yere oturdu.

Bacaklarından birini altına katlayıp yarım ekmek aldı ve o yemeğini yerken ben de okuma gözlüklerimi tekrar takıp kasetleri incelemeye başladım.

Arada bir başımı kaldırıp ona bakıyor ve onun da bana baktığını fark ediyordum. Bakışları bu kez düşmanca değil, sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi değerlendiriciydi.

Kalçalarımızın birbirine ne kadar yakın olduğunu fark ettim, aramızda bir santim bile yoktu.

Bir şey söylemesini bekledim ama sessizlikten memnun görünüyordu. Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyordum, ben ekranları incelemeye devam ederken o yemek yiyor, yağmur yumuşak bir sükûnete bürünüyordu.

Akşamın bir noktasında ayağa kalktı ve mutfağı karıştırdığını duydum. Birkaç dakika sonra geri geldi ve bana doğru bir şey uzattı. Dizüstü bilgisayarımın gözümü ayırdığımda başka bir tabak hazırladığını fark ettim.

Bu sefer benim içindi.

Açıklanamaz bir şekilde kalbim küt küt atmaya başladı ve başımı kaldırıp ona baktım. Birbirimize baktık ve sonunda kendimi başka tarafa bakmaya zorladım ve bir teşekkür mırıldandım.

Muhtemelen hiçbir anlamı yoktu ama çok uzun zamandır kimse benimle ilgilenmemişti ve onun bu küçük jesti kalbimin tellerini titretti. Dikkatimi yeniden toplamaya ve Jaxon'ın bana verdiği görüntülerde bir şey, *herhangi bir* şey bulma görevine konsantre olmaya çalıştım, ama arada bir ona bakmaktan kendimi alamadım.

Uyku bilincimi ele geçirdiğinde saat gece yarısını geçmişti. Dikkatimi Olivia'ya yönelttiğimde onu çoktan uykuya dalmış buldum. Ateşin loş ışığında onu inceledim ve kanepenin köşesine yaslanmış görüntüsü solunum yollarımı daralttı, hava ciğerlerimi bir vınlamayla terk etti.

İçimi çektim, ellerimi saç tellerimin arasından geçirdim.

Tanrım, nefes kesici.

Bilgisayar ekranımı yavaşça kapattım ve koltuktan kalktım. Onu kucağıma alıp yatak odasına götürmek istedim, kanepede uyduğunu biliyordum.

ama o kadar huzurlu görünüyordu ki, ki bu çok nadir görülen bir şeydi, bunu bozacak bir şey yapmak istemedim.

Gözlerim yüzünü incelemeden önce onun formunda oyalandı ve daha önce fark etmediğim detayları fark ettim. Burnunun eğimi, yüksek elmacık kemiklerini saran kalın kirpikleri, burnunun üzerindeki açık kahverengi çillerin oluşturduğu silik takımyıldızı, gür dudağının kıvrımı.

Boku yedim.

Bakışlarımı kaçırdım ve düşüncelerimi dolduran istenmeyen görüntüler karşısında çenem sıkıştı. Onu bu şekilde düşünmemem gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum.

Sessiz horlaması beni düşüncelerimden kopardı ve yavaşça ayağa kalktım, onu uyandırmadan hareket ettiğimden emin oldum.

Dolaptan bir battaniye aldım ve vücudunun üzerine örttüm. Bukleleri başının üstünde gevşek bir topuz haline getirilmişti. Bir buklesi yüzüne düşmüştü ve ben de tek dizimin üzerine çöküp eğilerek ona uzandım ve kulağının arkasına sıkıştırdım.

Başparmağım elmacık kemiğinin üzerinde gezinirken o kıpırdandı ve huzurlu bir iç çekti. Tenim ona tekrar dokunmak için kaşınıyordu ve dokunmamam gerektiği halde başparmağımı yumuşak tenine bir kez daha sürttüm.

"Dios, eres asombrosa," diye fısıldadım.

Sonunda ayağa kalktım ve ön kapının yanında duran çantamı alıp yatak odama taşımadan önce ona son bir kez baktım. Kıyafetlerimden sıyrıldım, sadece boxer külotumu bıraktım ve beyaz bir gömlek aldım. Banyoda omzumdaki kirli bandajı değiştirdim ve yatak odasına döndüm, yatağa girmeden önce ışığı kapattım, başım sert yastığa hafifçe düştü.

Ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve göğsüme yerleşen acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Gözlerimi kapattım, uyumak için kendimi zorladım.

Sonunda onun anısıyla uykuya daldım.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar bir çığlık beni rüyalarımın çekip çıkardı.

Olivia.

"Hayır!" diye haykırdı, sesi dehşetle doluydu.

Yataktan fırladım, yastığın altından Glock'umu aldım ve silahım hazır bir şekilde oturma odasına koştum. Davetsiz misafiri teşhis etmek için etrafa bakındım ama odada başka kimseyi göremedim.

Ne oluyor be?

Gözlerim Olivia'nın bedenine takıldı, onu acı içinde kıvrılırken buldum, bir eli böğrüne yapışmıştı. Yüzünde renk kalmamıştı, gözleri zorla kapatılmıştı.

Sonraki sözleri boğuk bir sesle çıktığında kalbim sıkışmıştı.

"Anne! Beni terk etme."

BÖLÜM 20

C *Yala. Klik. Klik.*

Uzaktan bir ıgık duydum ve boğazım garip bir şekilde yandı. delici sesin nereden geldiğini söyleyemedi.

Bu sesi çıkaran ben miyim?

Annem yerdeydi ve ona seslenmeye çalışırken dudaklarım nefes nefese kaldı. Tekrar tekrar. Ama hiç ses çıkmıyordu.

Başını yana eğmiş, cansız gözleri bana bakıyordu. Ona uzanmaya çalıştım ama ellerim hareket etmiyordu. Bedenim hiçbir komuta cevap vermiyordu. Ne kadar umutsuzca hareket etmesini istesem de etmiyordu. Tamamen donmuştum.

Ortamımda yoğun bir baskı hissettim, içimin her zerresini delip geçiyordu ve yakıyordu. Bana ne olduğunu anlamak için aşağıya baktığımda korkunç bir manzarayla karşılaştım, ölüm kokusu odayı sarmıştı.

Kan. Gömleğimden çok fazla kan sızıyordu. Yan tarafımı tutarak akmasını engellemeye çalıştım ama hepsi boşunaydı.

O zamana kadar bir bedenin kaç litre kan içerdiği hiç aklıma gelmemişti. Elbette, okulda bize öğretilmişti, ancak basit bilgi, sizden dökülmesini ve altınızda birikmesini izlemekle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Göz kapaklarım açık kalamayacak kadar ağırlaştığında görüşüm yavaşça azaldı, bakışlarım odaklanamadı.

Etrafımı saran karanlık, bedenimin sarsıldığını hissettiğimde beni daha da derine çekti. Bir isim haykıran paniklemiş bir ses, beynimin yavaş yavaş altında kaldığı derin sisi delip geçti.

Ses bir kez daha sinsice bilincimi çekiştirdi, ama yumuşak bir sükûnet vücuduma yayıldı ve beni ele geçirmekle tehdit eden karanlığın içine daha da çekti.

Ağır bir şey kolumu tutmuş, beni yine kabaca itip kakıyordu. "Olivia, uyan," dedi ses bu kez daha ısrarla.

Vücuduma ağır bir şey düşerken göz kapaklarımın ardında hayaller dans ediyordu.

Bu Olivia'nın kim olduğunu merak ediyorum.

Ses defalarca onun adını haykırdı ve ben de karanlıktan sürünerek çıkmaya çalışırken bu yakarışa tutunmaya çalıştım.

Bu sesi tanıyorum, diye düşündüm kendi kendime.

Tanıdık ses tonu yükseldi ve beni bilinçsiz halimden uyandırdı. Bir kez daha sarsıldım, sert hareket sonunda beni uyandırdı.

Keskin bir nefesi içime çekerek ellerim ortama doğru uçu. Gözlerimi açtım ve kalbim göğüs kafesime doğru öfkeyle çarpıyordu, ailemin görüntüleri retinalarıma kazınmıştı.

O gece ona karşı koyamadım. Şimdi, kendimi yukarı itip onları kurtarmaya çalışarak tekmeledim ve çırpındım, ama üstümdeki kişi beni mindere doğru itti ve ellerimi başımın üzerinde sabitledi.

Bulanık görüntünün kavraması sıkılaştı, gözleri genişledi. Üstümde hareket ettiklerini, kalçalarını bana daha sıkı bastırdıklarını hissettim.

"Kavgayı bırak ve bana bak," diye yumuşak bir sesle emrettiler. Çenemi tutarak beni onlara bakmaya zorladılar. "Bak, sadece ben varım."

Gözlerimi hızla kırptırdım, gerçeklik nihayet etkisini göstermeye başlamıştı, uydurma hayatımın anıları bana geri dönerek bu kişinin aradığı Olivia'nın *ben* olduğumu hatırlattı. Midem düğümlendi, korku hala damarlarımda dolaşıyor ve tüm sinir uçlarımı panikle dolduruyordu.

Perdelerdeki küçük bir aralıktan sızan bir tutam ay ışığı üstümdeki adamı aydınlatıyordu. Bakışlarım yavaşça ona odaklandı, onu inceliyor, adem elmasının bir aşağı bir yukarı zıpladığı kalın, kordonlu boynuna bakıyordum.

Gözlerimi onun karanlık ve endişeli bakışlarıyla çarpışana kadar yukarı kaldırdım.

Çok iyi tanıdığım kara gözler.

Yıllarca bu anıları zihnimin derinliklerine gömdüm. Arada bir Victor'la karşılaştığımda yine oluyorlardı ama yavaş yavaş

bilinçaltım onları yaratan canavarla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalacağımı fark ettiğinde dağıldı.

Uzun zamandır bunun gibi canlı bir kâbus görmemiştim ve gerçekten de yok olduklarını sanmışım. Onları hallettiğimi sanıyordum ama sanırım daha önce yaşadığım vurulma olayı içimde bir şeyleri tetikledi ve kâbusların yüzeye çıkıp kaynamasına neden oldu.

Çılgın bakışları yumuşadı. "Olivia. ¿*Estás bien?*"

Ona cevap vermeye çalıştım ama ağzım kurumuştı, boğazım hâlâ rüyanın etkisiyle yanıyordu. Daha fazla istenmeyen görüntü gözümün önüne geldi. Parçalanmış kafataslarının ve kanın canlı görüntüleri, odayı boyadığı ve ölmekte olan bedenime hastalıklı bir şekilde yapıştığı için çok koyu ve kalındı.

Hayali acı vücuduma yayıldı, demir bir yumruk kalbimi *sertçe* sıktı. Konuşmak için ağzımı tekrar açtım ama hiçbir şey çıkmadı, beklenmedik gözyaşları birikti. Nefes almaya çalıştım ama boğazımdaki düğümü aşacak oksijen yoktu.

Gözlerimin önünde beliren siyah noktalar damarlarımda panik yarattı. Altında kıpırdandıkça göğsüm kabardı, istemeden de olsa daha sıkı bir uyum sağladık.

Ellerinden birini serbest bırakarak iki parmağıyla çenemi kavradı ve başımı geriye doğru çekti.

"*Angel, mírame y respira,*" diye yumuşak bir sesle konuştu. Bakışlarımız çarpıştı ve elini çenemden yüzümün yan tarafına götürüp başparmağını yanağımda gezdirerek rahatlatıcı daireler çizirken yüzü yumuşadı.

"*Estás bien, ángel mío. Estás bien. Ahora, respira para mí,*" dedi, sesi hâlâ yumuşak ama talepkârdı.

Gözlerim kapandı ve birkaç derin nefes aldım, komutuna uyarak nazik okşamasına odaklandım. Düzensiz nefes alış verişim yavaş yavaş düzene girdi, kalp atışlarım yavaşladı ve bedenimin kontrolünü yeniden kazanmaya başladım.

"*Bien.* Bana bir tane daha ver," deyip duruyordu.

Nefes alışım düzeldikten sonra gözlerimi açtım. Yüzü yaklaşmıştı, sıcak nefesi şimdi tenimde geziniyordu.

İşte o zaman üzerime çıktığını fark ettim, dizleri iki yanımdaydı, boxer'ının kumaşı açıkta kalan çıplak kalçalarıma sürtünüyordu.

Hay sikeyim. Eşofmanımı çıkardığımı bile hatırlamıyorum.

Kanım kulağımda kükredi ve bileğimi kavrayışı, altında kıpırdandığımda cezalandırıcı bir hal aldı. Gözlerimiz kilitlendi ve kükreyen

yoğunlaştı. Odadaki enerji değişti, aramızdaki havada sarmal bir gerilim çatırdıyordu.

Gözleri karardı, irislerinin altında kalan açlık, sıcaklığın doğrudan merkezime akmasına neden oldu. Kızarmış bedenlerimiz arasındaki sıcaklık vızıldayıp tüm vücuduma yayılırken atmosfer ağırlaştı, beni boğdu. Onun sıcaklığından zevk alıyordum, sızıyor ve beni kalan korkudan uzaklaştırıyordu.

Kalbimin ne kadar hızlı çarptığını hissedip hissetmediğini merak ettim.

Belime doğru büyüdüğünü hissettim ve yer değiştirdi, ama bu beni daha da sıkıştırdı. Bu yeni pozisyon, üzerimdeki büyük boy gömleği göğsümle aynı hizaya getirdi ve sertleşen meme uçlarımın ana hatlarının artık görüldüğüne ikna oldum.

Sanki bu düşünceyi kafasında canlandırmışım gibi, gözleri daldı ve bakışlarının vücudumda gezindiğini hissedebiliyordum.

Nefes alışım ağırlaştı, bir sonraki adımda ne yapacağını bekliyordum. Tek düşünebildiğim onu ne kadar yakınımda istediğim, ağzını üzerimde ne kadar çok istediğimdi.

Bir süre sonra gözlerini tekrar yukarı kaldırdı, ateşli bakışları tekrar benimkilere dolandı.

Bir homurtu duyuldu, ardından gelen yutkunması duyulabilirdi, duvarlarda yankılandı, ağır nefes alış verişlerimizin senfonisine katıldı. Bir an için üzerimden kalkıp yatak odasına döneceğine ikna oldum ama dönmedi.

Bunun yerine, sanki mıknaatıslanmış gibi, başparmağı yanağımdan aşağıya, meme ucumun kenarına değip şeklini test edene kadar işkence edici bir hızla süzüldü.

Nabzım düzensizdi ve dudaklarım tepki olarak yumuşak, duyulabilir bir nefesle ayrıldı. Gözleri sesi takip etti.

Yavaşça, gözleri benimkilere döndü, hiçbirimiz henüz başka bir kelime söylemeye cesaret edemiyorduk, bu her neyse bölmekten korkuyorduk. Belki Olivia olarak konumumuzdan utanmalıydım ama Sofia bu anın tadını çıkarmak istiyordu.

Bunu istedim. Daha fazlasını istedim.

Sanki kelimeleri yüksek sesle söylemişim gibi, bir santim daha öne eğildi ve derin, ahlaksız bir iç çekerek nefeslerimizi birbirine karıştırdı.

Nefesim kesildi, kalbim göğüs kafesime daha da sert çarpmaya başladı. Sıcaklık içime yayıldı, kalçalarımın arasında birikti ve ona doğru eğildim.

Zar zor.

Ama geri çekilmesi ve bileklerimdeki tutuşunu bırakması için tek gereken buydu. Gözlerimiz hala birbirine bağlıydı, gözleri kapüşonlu bakışlarından bana bakıyordu. Onu dikkatle izledim, görüntüyü hafızama kazıdım.

Daha önce göğüslerimin üzerinde duran başparmağını ayırdığı dudaklarına götürdü ve sanki birbirine karışan nefeslerimizin hayaletini hatırlıyormuş, beni üzerinde hissedişini damgalıyormuş gibi dikişin üzerinde gezdirdi.

Hiçbir açıklama yapmadan beni itti ve yanıma yerleşti. Beni yan çevirerek kendine çekti, göğsü sırtıma değiyordu. Ani yakınlık karşısında küçük bir nefes verdim, baş döndürücü, tanıdık kokusu beni boğuyordu.

Yer değiştirdi, kolunu altımdan geçirdi, başım göğsüme yerleşmeden önce şimdi onun pazusuna yaslanmıştı. Sonra boştaki koluyla battaniyeyi tekrar yukarı çekerek bizi battaniyenin altına sardı.

Tenimin birbirine değdiği her santimde farkındalıkla tüylerim diken diken oldu ve dokunuşunu protesto ederek hareket etmeye başladım ama göğsümdeki tutuşu sıkılaştı. "Benimle bu konuda kavga etme. Uyumaya devam et."

Bunun kötü bir fikir olduğunu bilmeme rağmen, özellikle az önce olanlardan sonra onun yakınlığını arzuluyordum. Genelde sonrasında yalnız kalmayı umursamazdım ama bir şekilde vücudumun ona ihtiyacı vardı.

Ona ihtiyacım vardı ve sanki o da kâbustan sonra ona ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Tabii ki yapardı. Her gece defalarca kâbus gördüğünde seni hep teselli ederdi.

Onun sıcaklığının tadını çıkarmak için duyduğum güçlü arzu, otoriter ses tonuyla birleşince kabul etmek zorunda kaldım.

"Tamam," diye fısıldadım usulca, buklelerimin arasında gezinen ve kulaklarımın arkasına doğru yumuşatan parmaklarına konsantre olmaya karar verdim.

Diğer kolu aşağı inerek karnımın üzerinde yayıldı, parmaklarıyla ince kumaşın üzerinde küçük daireler çizdi. Dokunuşuyla gözlerim kapandı, uzun zaman sonra elini üzerimde hissetmek omurgamda karıncalanmalara neden oldu.

Göğsümde farklı bir gerginlik filizlendi, bu kez kabustan arta kalan öncekinden farklıydı.

Onu *çok* özlemiştim. Onu terk eden ben olduğum için bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama hep merak ederdim, ya kalsaydım? Oraya gitmeye hakkım yoktu ama tüm bunlar sona erdiğinde beni affedeceğini

umuyordum.

Bana ikinci bir şans vereceğini.

Sanki zihnimin fazla mesai yaptığını duyuyormuş gibi, eli saçlarımdan ayrılıp battaniyenin altında benimkini buldu, kendi eliyle kavradı ve nazikçe sıktı. Kendimi onun bedeninin sıcaklığına bıraktım ve elini sıkarak karşılık verdim.

Nefes alış verişimin ağırlaştığını hissettim, göğsünün sırtıma sürtünerek inip kalkmasına odaklandığımda gözlerim ağırlaştı. Karşı koymaya çalıştım ama sonunda fısıltılı bir yankıyla karanlığa gömüldüm.

Bana ne yapıyorsun?

Theo

Az önce ne oldu öyle?

Kendimi ayarlamak için hareket ettim ve Olivia'nın yanımda kıpırdanmasına neden oldum. Kendini daha rahat hissetmeye çalışırken baş kolumun üzerinde kaydı.

Zihnim bunun iyi bir fikir olmadığını bilse de bedenim kendini ona daha da yaklaştırmak, ona daha da sokulmak istiyordu.

Bu duruma düştüğüm için zihinsel olarak kendimi lanetledim, sertçe yutkundum ve *siktir* etmeye karar verdim. Vücudumu daha yakına kaydardım, göğsümü sırtına bastırdım, vücudumuzun her parçası birbirine değiyordu.

Vücuduma sarıldığını hissettiğim anda içimdeki her şey duruldu ve üzerime bir sakinlik çöktü. Sadece bir kişinin üzerimde bıraktığı bir etkiydi bu.

İzinsiz giriş karşısında bir an için kaskatı kesildi ama aynı hızla gevşeyerek memnun bir iç çekti ve ağzından çıkan bu ses kulağa hoş gelmediyse ne olayım.

Belini geriye itip kıcını kasıklarına sürterek nefesimin kesilmesine neden olduğunda kirli düşünceler içeri süzüldü.

Tamamen boku yedim.

Elimi belinden kalçasına götürdüm, daha fazla hareket etmesini engellemeye çalıştım ama sanki bunu bir davet olarak algıladı ve kendini bana daha da sürttü.

"Olivia," diye inledim nefesimin altından, duyamayacağını bilmeme
Be rağmen.

n.

Onu bu kadar yakınımda tutmak daha fazlasını arzulamama neden
oluyordu ama durmak zorundaydım.

Kendimi. Onun bu kadar yakınımda olması bana böyle hissettirmemeliydi.

Onu korumaya odaklanmalıydım ve dikkatimin dağılmasını göze
alamazdım ama *ondan* beri böyle bir şey hissetmediğimi düşünmeden de
edemiyordum.

Sofya'dan beri.

Aklımın bir köşesinde bir anı çırpınıyor, benzer bir durumun parçaları
beynime hücum ediyordu. Hatıralarıma güvenip güvenemeyeceğimi
bilmiyordum ama onun bedeninin benimkine sarılmış olmasının verdiği
derin aşinalık, tüm ihtimallerimi kesinliğe dönüştürüyordu.

Kaşlarımı çatarak teorimi test etmeye karar verdim ve elini üç kez
nazikçe sıktım.

Başta bir şey olmadı ama sonra kıpırdadığını
hissettim. İki kez sıktım.

Nefesimi tutarak bekledim. Saniyeler geçti. Hiçbir şey
yoktu. Üçüncü kez sıkmamıştı.

Kollarıma sarılmış bir şekilde orada uzandım, eşit nefes alışının sesini
dinledim, aldığı her nefesi ve göğsünün avuçlarımın altında yükselip
alçalmasını saydım.

Umutsuzca haklı olmayı dilesem de, o değildi. Kaybettiğim kişinin o
olduğunu düşünerek bunu kendime yapmaya devam edemezdim.

Göz kapaklarım kapandı ve ben de uykuya daldım.

Ama sanki sessiz yalvarışımın irade edilmiş gibi, derin bir uykuya
dalmadan hemen önce *zar zor* üçüncü bir sıkışma hissettim.

BÖLÜM 21

SOFYA

I akan musluk sesi, birbirine yapışan bulaşıkların tıkırtısı ve odaya sinen taze kahve ve yumurta kokusuyla uyandım.

Hava. Sabah güneşi pencerelerden içeri süzülüyor, ışınları tenimi ısıtıyordu. Titredim, bedenim fiziksel olarak başka bir tür sıcaklığı özlüyordu.

Gözlerimi açtım, şimdi tam gözlerimin içinde parlayan ışınlara gözlerimi kısarak bakıyordum. Sırt üstü yuvarlandım, dün gecenin görüntüleri hala aklımı kurcalıyordu ama nasıl bittiğini hatırlayınca dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçtı.

Kendimi yavaşça oturur pozisyona ittim ve battaniyeyi çıplak kalçalarımın üzerine gönderdim. İçimden kendimi azarladım, dün gece büyük boy gömleğim dışında hemen hemen her şeyi çıkardığımı unutmuştum.

Dün gecedен bahsetmişken.

Dikkatimi sessizce küçük mutfığa çevirdim. Nabzım aniden durdu, önümdeki manzaraya bakarken boğazım şişti.

Theo'nun geniş omuzları, gri uzun kollu gömleğinin ince kumaşını geriyordu, kolları yarıya kadar kıvrılmıştı. Ön kolları, kahvaltıda kullandığını tahmin ettiğim bulaşıkları temizlerken esniyordu ve giydiği koyu renk pantolon kıcını nefis bir şekilde sarıyordu.

Onu ilk kez böyle görmüyordum ama o kadar uzun zaman önceydi ki, ona aval aval bakmaktan kendimi alamıyordum. Kıpırdamadan oturdum, omzunun eğimini ve boynunu saran, kavranmak için yalvaran bukleleri inceledim.

Sesi beni transımdan çıkardığında ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyordum.

"Sıra sende."

Bana doğru bakmasa da aşağıya baktım. Isı yüzümü haşladı, yavaşça boynumdan aşağıya doğru çiçek açtı.

Sıkıca yutkundum ve cevap vermeden önce boğazımı temizledim. "Öyleyim."

Ona tekrar baktığımda, şimdi tezgâha yaslanmıştı, elinde bir kahve fincanı vardı ve dudaklarının hemen altında duruyordu. Bir yudum aldı ve ben de bu fırsatı ona tekrar bakmak için kullandım. Üzerini çoktan değiştirdiğine ve ikimiz için yemek pişirecek zamanı olduğuna göre ne kadar zamandır uyanık olduğunu merak ettim.

Pantolonumu yere attığım yerden aldım ve odayı geçmeden önce üzerime geçirdim, kendim de bir fincan içmek istiyordum. Döndü, kalçasını lavabonun diğer tarafındaki tezgâha yasladı.

Beni yakından inceledi, gözleri vücudumun üzerinde geziniyordu. Bana doğru yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattığında ayaklarım durdu, göğüslerimizin birbirine değmesini engelleyen tek şey onun suratıydı.

Vücudunun farkına vardım, bakışları vücudumda gezindiğinde tüylerim diken diken oldu.

O eller dün gece üzerimdeydi, beni tutuyordu, güvende hissetmemi sağlıyordu.

Birkaç saat boyunca kendimi yeniden evimde hissetmemi sağladı.

Bakışlarım alt dudağına kaydı, göğsümde bir sızı oluştu.

Tanrım, keşke ısırabilseydim.

Bana fincanını uzatarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı, ben de *teşekkür* ederek fincanı ondan aldım.

Üstünden buhar yükseldi ve dudaklarının tam olarak bastırdığı yerden küçük bir yudum almadan önce üzerine hafifçe üfledim. Göz kapaklarım onun hafif tadıyla kapandı.

Bir iniltiyi bastırdığını, ardından bir baş dönmesi oluştuğunu, gerginliğin bizi boğduğunu duydum. Bir sonraki sorusu beni ürküttüğünde daha yeni hareket etmişim.

"Bu kabusları ne sıklıkla görüyorsun?"

Bakışlarından kaçınarak bir omzumu kaldırdım. "Artık o kadar sık değil," dedim bardağı tekrar dudaklarıma götürerek.

Bir yudum daha aldım, dumanı tüten sıvı boğazımı haşlayarak dikkatimi onunkinden uzaklaştırdı. Yutkunuşumu izlediğini *hissedebiliyordum*, bakışları boynumun eğimine sabitlenmişti.

Tekrar yukarı baktığımda kaşları birbirine çarptı. Daha fazla ayrıntı sormak üzereydi ki, onu susturan bir bakış attım.

İçini çekti ve soru sormaktan vazgeçmeye karar verdi. "Yemek fırında. Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağırman yeterli," dedi ve beni mutfakta

yalnız bıraktı.

Kendime bir tabak hazırladım ve kanepeye geri çekildim, sonra çantamdan bilgisayarımı aldım. Cep telefonumuz çekmiyordu, bu yüzden arama yapamıyordum ama Theo bize internet hizmeti vermek için harici bir modem getirmişti.

Mesajımı alıp almadığını öğrenmek için Valentina'ya tekrar mesaj atmayı çok istiyordum ama izimi kaybettirmek için ihtiyacım olan şeye sahip değildim. Bunun yerine ethernet kablosunu bilgisayarıma taktım ve doğrudan işe koyuldum.

Sabahı bilgisayarımın başında geçirdim, diğer her şeyden uzaklaşmak için kendimi işe verdim. Bir e-posta yazmanın ortasındaydım ki dışarıdan gelen tekrarlayan bir ses duydum.

Güm. Güm. Güm.

Devam etmeden önce bir süre durdu.

Güm. Güm. Güm.

Merakım beni yenerek koltuktan kalktım ve Theo'nun etrafta duran kazaklarından birini aldım. Üzerimdekinden daha fazla ısıtacağını bildiğim için başıma geçirdim.

Onu vücuduma sıkıca sararak arkadaki kapıyı açtım ve ahşap güverteye çıktım. Gün ortasıydı, önceki gecedен kalma bulutlar dağılmış, güneş açmıştı. Hava hâlâ soğuktu ama dün geldiğimizden daha sıcaktı.

Ağaçlar tepelerinde yükseliyordu ama güneş ışığı ağaçların arasından görülebilecek kadar içeri süzülüyor, ışınlar masmavi gölün yüzeyinde parılıyordu.

Bakışlarım yeniden başlayan sesleri takip etti, ancak Theo'yu yan tarafta, sırtı bana dönük halde buldum. Baltayı savurarak odun kütüğüne indirdi ve onu ikiye böldü. Eğilip başka bir parça aldı ve onu da ağaç kütüğünün üzerine yerleştirdi.

Hâlâ siyah pantolonunu giyiyordu ama süveterini çıkarmış, beyaz kolsuz bir atlet giymişti ve bandajlı omzu artık görünüyordu.

Kapı çerçevesine yaslandım ve kollarımı vücuduma doladım, her sallanışında kaslarının kumaşı zorlamasından büyülendim.

Birden omzunun üzerinden baktı ve beni hazırlıksız yakaladı. Bakışları kısa bir an için vücudumun üzerinde durdu, sonra tek kelime etmeden görevine odaklandı.

Bir an içeriye dönmem gerektiğini düşündüm ama olduğum yerde donup kaldım. Çok güzeldi ve geniş omuzlarını ve sivrilen belini gün boyu izleyebilirdim.

O güçlü omuzları ve kolları içimi okşarken üzerimde gerilirken, tırnaklarımın teninde izler bıraktığı görüntüler zihnimde filizlendi.

Bir hareket dikkatimi çektiğinde anılarımdan sıyrıldım. Theo'nun daha önce bulunduğu yere dönüp baktığımda onu göle doğru ilerlerken ve gölün kenarında dururken buldum.

Başının üzerinden uzanarak yavaşça gömleğini çıkardı, sırtı bu hareketten dolayı gerilmişti. Pantolonunu indirmeden önce kumaşı yanındaki kayaların üzerine fırlattı, kısa bir süre sonra ayakkabıları da onu takip etti.

Kıyafetlerini çıkarmasına o kadar konsantre olmuşum ki, şu anda üzerinde sadece iç çamaşırı olduğunu, siyah külotunun poposunu ve kalçalarını sıkıca sardığını fark edemedim.

Suyun içinde yavaşça ilerleyişini izlerken nefesim kesildi, daha da ileriye yüzerken dalgalar vücudunun etrafında dalgalanıyordu.

Vücudunun yarısını kapladıktan sonra suya daldı, birkaç saniye sonra tekrar çıkmadan önce kendini tamamen suya daldırdı, elini sıırılsıklam olmuş buklelerinin arasından geçirerek onları düzeltti.

Göbeğimin altında yavaş yavaş bir sızı oluştu. Ona katılma ve ellerimi üzerinde gezdirme arzusu parmaklarımın ucunu sızlattı.

Hareket etmediğimi fark ederek omzunun üzerinden bir kez daha baktı. Omuzları hafifçe kıkırdayarak sarsıldı, sonra başını arkaya eğecek kadar vücudunu eğdi. Kahkahası havada gümbürdeyerek kulaklarıma ulaşıyor, sesi kalbimi ısıtıyordu.

Onu bu kadar kaygısız görmeyi özlemiştim.

BÖLÜM 22

G Yemek yapmaktan nefret ederdim. Rosa da Victor'un evinde bizim için yemek yapardı ve Theo'yla yaşarken, her zaman yemek yapan kişi olmakta ısrar ederdi.

Çünkü bana öğretmeye çalıştığında talimatlarını dinlemekte pek iyi değildim.

Sadece ben olduğumda, sadece paket servisle hayatta kalabildim çünkü ya o ya da kendi kendime gıda zehirlenmesi geçiriyordum.

Theo ile sabahtan beri neredeyse hiç konuşmamıştık ve onu en son öğleden önceki küçük karşılaşmamız sırasında görmüştüm.

Kâbusumla ilgili sorularına cevap vermememden dolayı hayal kırıklığına uğrayarak kulübeden çıktı ve günün büyük bir kısmını dışarıda geçirdi. Öğleden sonra, küçük yüzme seansından sonra, elinde odun kütükleri, gömleğine yapışan su damlacıklarıyla içeri girdi.

Duş aldıktan sonra, günün geri kalanında kendini yatak odasına kilitledi ve kapıyı sıkıca kapattı.

Sonunda acıktım ve buzdolabındaki hiçbir şeyi çabucak yiyemedim. İşte burada, lavabonun yanındaki tezgahın başında durmuş, gelişigüzel sebze doğruyor ve nasıl yapılacağını bildiğim tek yemeği yapıyordum.

Sebzelerin bu şekilde kesilmemesi gerektiğinden oldukça emindim, düzensiz bölümler ve etrafa uçuşan parçalar, ama yine de kesiliyorlardı ve şu anda önemli olan da buydu.

"Sana hiç kimse bıçak kullanmayı öğretmedi mi?" dedi bir ses, önceki sessizlikle sesi daha da büyümüştü.

Sıçradım ve bıçağı ona doğru doğrulttum. Güçlü bir el bileğimi sıkıca kavradı ve gözlerim yıkıcı bir şekilde tanıdık gelen

bir çift karanlık göz. Theo bana bir kaşını kaldırdı ve onun davetsiz misafir olmadığını anladığımda bedenim hafifçe gevşedi.

Yine siyah bir pantolon giymişti, gri Henley gömleği gövdesini ikinci bir deri gibi sarıyordu. Saçları dağınıktı, sanki son bir saatini ellerini saçlarında gezdirerek geçirmiş gibiydi.

Neden sinir bozucu derecede güzel olmak zorundaydı ki?

"*Dámelo*," diye sordu, bakışları bıçağı tutan elime kaymadan önce başını yana eğdi, aklım sonunda bıçağımın ucunun göğsüne değdiğini fark etti. Elini benimkinin üzerine koydu ve ben de hemen elimi bıraktım.

Bıçağı tezgahın üstüne bıraktı ve tekrar bana döndü. Bir an sonra yüz hatlarında bir endişe belirdi.

Diğer bileğime uzandı ama kolumu geri çektim. Tekrar yakaladı, sıkıca göğsüne bastırdı ve beni kendine doğru çekti. Nefesi yüzümde gezindi ve nefes alışım durdu, bakışlarım sadece onun Adem elmasının sallanışına odaklandı.

Çenemi yukarı kaldırdığımda, daha yakından bakmak için elimi yüzüne götürdüğünü gördüm. Çenesi sıkıştı, burun delikleri açıldı. "Yaralanmışsın," dedi.

Elime baktığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kahretsin, bir yerimi kesmişim ve çok kanıyordu, yavaşça gömleğinin önünü ıslatıyor, birkaç damla ahşap zemine damlıyordu.

Tabii ki bu benim başıma gelecekti.

Elini çekiştirdim. "Ben iyiyim."

Başını iki yana salladı, derin bir iç çekti ve dudaklarının kenarına küçük bir sırtıma yerleşti. "Eminim öyledir."

Elimi hâlâ avucunun içinde tutarken temiz bir bez aldı ve beni kendine çekerek dar banyoya götürürken kesiğin üzerine baskı uyguladı. Görünüşe göre evin geri kalanı gibi kesinlikle iki kişi için yapılmamıştı. Beni tezgâha doğru itti, başımın arkasına uzanıp lavabonun üzerindeki dolabı açmak için üzerime çıktı. Sonra şeffaf bir plastik çıkardı. şişesine uzattım ve kolumu lavaboya götürerek elimi tam üzerine yerleştirdim.

Eğilip avucumun ortasındaki kesiğe soğuk bir solüsyon dökmeden önce, "Bu biraz acıtabilir," diye uyardı.

Rahatsız edici acıdan tısladım. İşte bu yüzden yemek yapmıyordum. Görünüşe göre, başkalarını yaralamak için bıçak tutabiliyordum ama lanet olası sebzeleri kesecek kadar becerikli değildim.

Bana dönüp bakmadan önce kendi kendine mırıldandı. "Düşündüğümde biraz daha derin. Dikiş atılması gerekecek," dedi.

"Hayır, ben-"

Düşüncelerimi yarıda keserek aniden ayağa kalktı. Ne yaptığını sormaya fırsat bulamadan elimi bir kez daha nazikçe lavabonun kenarına koydu ve odadan çıkarken kapıyı hafif aralık bıraktı.

Birkaç saniye sonra elinde küçük siyah bir çanta ve bir şişe viskiyle geri geldi. Kapıyı arkasından kapattı ve yanımdan geçerek tuvaletin kapağına uzandı. Üstüne oturmamı işaret etmeden önce kapağı kapattı.

Dikiş demek iğne demekti ve ben iğneden hiç hoşlanmazdım. "Bunun gereksiz olduğuna eminim," diye mırıldandım, sadece bir bandaj sarmasını ve günü bitirmesini umuyordum. Tüm bu dramatik olaylara gerek yoktu.

"Otur."

Emredici ses tonu ayaklarımı hareket etmeye ve itaat etmeye itti. Dizlerinin üzerine çöktü ve siyah çantayı açtı, malzemeleri çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. Sonra bir dizinin üzerine çöktü ve yaralı elimi kalçasına koydu.

Yakındı, *çok yakındı*, vücudu benimkine yaslanmıştı, nefeslerimiz kapalı alanda birbirine karışıyordu. Onun yakınlığından bunalmış bir halde gözlerimi kapattım. Bir paketin yırtılıp açılma sesi sessiz alanı doldurdu. Keskin bir nefes aldım ve beklentiyle geri çekildim.

Boğazımı kavuran yanma hissiyle nefes almaya çalışırken sessiz bir özür fısıldadı. Beynim onun özrünü daha yeni kaydetmişti ki hafif bir sızı hissettim, ardından acı avucumun ortasından koluma doğru yayıldı. Diğer elim otomatik olarak ona doğru gitti ve omzunu *sertçe* kavradı.

Gözlerimi açtığımda onun eğilmiş, küçük yarayı dikerek kapatmaya çalıştığını gördüm. Gözleri omzundaki elime takıldı, sonra dikkatini tekrar bana verdi ve dikkatle beni izlemeye başladı.

"*Angel, no te muevas*," dedi, sesi özür diler gibiydi. Sevgi sözcüğü o kadar doğal bir şekilde çıkmıştı ki, söylediğinin farkında olduğunu sanmıyordum. "İç şunu," diye emretti ve viski şişesini bana uzattı.

Kaldırdım

Elimi omzundan çektim, ondan aldım ve ağzını dudaklarıma götürdüm. Bir yudum aldım, tanıdık yanık beni geçici olarak acıdan uzaklaştırdı.

İnledim ve onun çalışmasını izlerken bakışlarımı yüzüne odakladım, derimi her dikişinde irkilmemek için kendimi zorladım.

Dakikalar saatler gibi geldi ve dikişine konsantre olmaya çalıştım ama yüzlerimiz her saniye daha da yakınlaşıyordu ve her nefes verişinde nefesinin tenimde gezindiğini hissedebiliyordum.

Deri katmanlarımda ilerleyen iğneye odaklanmam gerekirdi ama duyularımı saran tek şey dizinin dizime sürtünmesi, kalçasının elimin altında gerildiğini hissetmem, çıplak tenimizin birleştiği yerde teninin sıcaklığının beni sarmasıydı.

Yakınlığından sarhoş olan zihnim merak etmeye başladı, tenimizin her santiminin birbirine değmesinin nasıl bir his olacağını hayal ettim, güçlü kalçaları beni yere mıhlarken elleri beni işaretleriyle dağlıyordu.

Yer değiştirdim ve keskin bir şekilde içime çektim, onun sıcak ve baharatlı kokusu duyularımı çarpıtiyordu.

Ya basta, Sofia.

"Olivia," diye fısıldadı acı içinde, sanki derisine iğne batırılmış biri gibi. Düşüncelerimden sıyrılıp başımı kaldırdım, bakışlarımız kilitlendi.

"Benden bu kadar."

Elimi hemen bırakmadı, kalçasının üzerinde tutmaya devam etti. Bana bakmaya devam ederken diğer eli yüzümdeki gevşek saç teline uzandı ve onu kulağımın arkasına götürdü.

Nefes al, Sofia.

Ayağa kalkmaya başladı, beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı, vücutlarımız artık aynı hizadaydı, vücudunun sert düzlemleri benim yumuşak düzlemlerime dayanıyordu. Yaralı elim aramızda sıkışmıştı ve diğer elini belime dayanana kadar yavaşça aşağı indirdi, parmakları hafifçe kalçama batıyordu.

Baş döndürücü yakınlığından kendimi korumak için diğer elim bir kez daha omzunu buldu. Başını eğdi, alnı hafifçe benimkini sıyırdı. Ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan, yüz hatları taşa dönmüş bir halde geri çekilmesiyle o an aniden durdu. "Duş almalısın," dedi kanlı giysilerimi işaret ederek. Diz çökmek, Malzemeleri topladı, kirli malzemeleri attı. Ellerini temizleyişini izledim ve malzemeleri çantasına yerleştirmeden önce rulo halindeki gazlı bezden bir parça kesti.

Hâlâ mesafesini koruyarak, "İşin bittiğinde bunu eline sıkıca sar. Eğer yardıma ihtiyacın olursa, ben mutfakta temizlik yapıyor olacağım."

Bana bir kez daha baktı, topuklarının üzerinde dönmeden önce gözlerinde özlem dolu bir bakış vardı, banyo kapısını açtı ve beni terk etti.

Beni bıraktığı pozisyonda ne kadar kaldığımı bilmiyorum, sonunda kendimi silkeledim ve sıcak spreyn altına girmeden önce duşu açmak için hareket ettim.

BÖLÜM 23

THEO

W *Ne halt ediyorsun, Theo?* Kafamın içindeki ses kaşlarını çattı.

İç çekerek mutfağa geri döndüm. Mutfak musluğunu çevirdim. yüzüme soğuk su sıçrattı ve ıslak parmaklarımı saçlarımda gezdirdi.

Onunla her yalnız kaldığımda, mesafemi korumak gittikçe zorlaşıyordu. Tehlikeli bir çizgide ilerliyordum; yakınında olmamam gereken bir çizgide.

Evliydi ve kocası onu korumam için beni tutan kişiden başkası değildi. O çizgiyi geçmemeliydim, geçemezdim.

Ama...

Onunla birlikteyken Sofia'yı göremediğim anlar oluyordu, görüntüleri zihnimde birbirine karışmaya başlıyordu. Bunun yanlış olduğunu ve hiç kimsenin onun yerini dolduramayacağını biliyordum ama Olivia bu kaybı biraz daha katlanılabilir kılıyordu. Derimin altında sürünen sürekli acı, Olivia'yla birlikte olduğumda hafifliyordu.

Başımı sallayarak mutfağa baktım, Olivia'nın daha önce ne pişirdiğini anlamaya çalışıyordum.

İçinde nohut, otlar ve et olan kocaman güveç hemen kendini ele verdi. Küçük blenderi çıkardım ve domates sosunu tencereye süzmeden önce bitirdim. Dikkatimi yeniden onun kıymaya çalıştığı sebzelere verdim. Denemek anahtar kelime. Hayatımda hiç bu kadar kötü kesilmiş sebze görmemiştim.

Sofia'ya bunu nasıl yapacağını öğretmeye çalıştığımdan beri değil.

Bu düşüncüyü bir kenara iterek kesmeye devam ettim ve gerekenlerin geri kalanını tencereye ekledim. Kapağını sıkıca kapattım ve pişmeye bıraktım.

Adada dizüstü bilgisayarım açık bir şekilde durmuş, Noah'ın bu sabah bana gönderdiği yeni bilgileri gözden geçiriyordum.

Yaklaşık bir saat sonra bir kapının açılma sesi ve ardından yumuşak ayak sesleri kulübenin içinde yavaşça yaklaştı. Yazmaya ara verdim ve tam görüş alanıma girdiği anda onlara doğru döndüm.

Ağzım hemen kurudu. *Sik beni.*

Onu tanıdık gelen bir tişörtle görünce gözlerim açıldı, etek ucu kalçasının ortasını sıyrıyordu ve hayal gücümün altında ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Onu bu kadar az kıyafetle görmenin şoku, *benim* tişörtümü giydiğini fark etmemi sağlayacak kadar uzun sürdü.

Benim olan bir şeyi giydiğini görmek kalbimi titretti, ama bunun başka bir kadını içinde gördüğüm için duyduğum öfkeden mi yoksa bir süredir gizliden gizliye onu benim olan bir şeyin içinde görmek istediğimden mi kaynaklandığını anlayamadım.

"Ne giyiyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. Sorunun ne kadar aptalca olduğunu anladığımda yüzümü bir anda sıcaklık kapladı. Kulaklarımın ucunun yandığını hissettim, kızarıklık yavaşça boynumdan aşağı iniyordu.

Pislik. Bunu neden sordun?

Başını yana eğdi ve gözlerini bana dikerek ters ters baktı. "Nerede bir bardak bulabileceğimi biliyor musun?" diye sordu, önceki sorumu geçiştirerek.

En başta hiç sormamışım gibi davranarak takip ettim. Boğazımı temizledim ve onu işaret ettim. "Evet. En soldaki üst dolap."

Yalınayak mutfığa doğru yürüdü ve mutfığa doğru ilerlerken kolu sırtıma değdi. Bakışlarımı ondan ayırdım ama hala bilgisayar ekranımda görüntülenen bilgilere odaklanmış gibi davranarak çevremden onu izlemeye devam ettim.

Onu bu şekilde, tüm koruyucu katmanlarından sıyrılmış ve çıplak görmenin, gardının düştüğünü, savunmasının kalktığını hissedebildiğim bir yanı vardı. Bana Sofia'yı en çok hatırlattığı anlar bunlardı.

Rahat. Kaygısız. *Güzel.*

Hâlâ onu izliyordum, bu sefer daha açık bir şekilde, o benim uzun bakışlarımı yakaladığında, içinde bulunduğum büyüü bozdu. Kendimi düşüncelerimden sıyrarak dizüstü bilgisayarımı kapattım ve sobaya doğru yürüdüm, ellerimi bir şeyle meşgul etmem gerekiyordu, *herhangi bir şey*, ona doğru yürümemi ve gömleğimin altında ne giydiğini kendim keşfetmemi engellemek için.

Çorbayı karıştırmak için tahta kaşığa uzanıyordum ki onun sinirli bir şekilde iç çektiğini duydum. Sorunun ne olduğunu görmek için baktığımda onu parmak uçlarında durmuş, ihtiyacı olan şeye uzanmaya çalışırken buldum. Bu hareket gömleğinin yukarı kalkmasına, çıplak kalçasının daha fazla görünmesine, gri pamuklu şortunun görünmesine neden oldu ve aklım o uzun bacakların farklı koşullar altında zorlandığı fikrine sürüklendi.

Adaya doğru eğildi, ben onunla oynarken şu anki sinirli iç çekişinin yerini zevkli bir iç çekiş aldı.

O bir şey kıramadan aramızdaki mesafeyi kapattım, tam arkasına geçtim ve ona doğru uzandım. Uzun bardaklardan birini aldım ve tezgahın üzerine, onun yanına koydum.

Yakınlığım karşısında vücudu gerildi, parmakları tezgahın kenarına sıkıca sarıldı. Mantıken, bardağı yere bıraktıktan sonra geri çekilmem gerektiğini biliyordum ama hareketlerim uzun zamandır mantık tarafından yönetilmiyordu, özellikle de söz konusu o olduğunda.

Tamamen yabancı olan bu kişinin bana neden bu kadar çok şey hissettirdiğini bilmek isterdim. Öyle ki, daha sonra yaptığım şeyi neden yaptığımı size söyleyemeyecektim bile.

Uzaklaşmak yerine onu sıkıştırdım, ellerimi kalçalarının iki yanına koyarak onu tezgâha hapsedtim. Kalbim kaburgalarımın çarptı, bakışlarım ensesindeki saçlarının arasından görünen çıplak tenine odaklandı, tüylerim yavaşça diken diken oldu.

Bakışlarım izleri takip etti ve aşağıya bakarak göğüslerin hızla yükseldiğini gördüm.

Belki de ona karşı hissettiğim çekim gücüydü, daha iyi karar vermeme rağmen beni içine çekiyordu. Ya da belki de bana Sofia'yı hatırlatan herhangi bir şeye daha yakın hissetmek için çaresiz olduğum içindi.

Yumuşak bir gümbürtüyle topuklarının üzerine geri inerken nefes alış veriş ağırlaştı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce, başını öne eğerek.

Çenemi sıktım, aramızdaki mesafeyi silmek ve bedenimi onunkine daha fazla bastırmak yerine bedenimin yerinde kalmasını istedim.

Evli bir kadındı, beynim bunu açıkça biliyordu, ama ona sahip olma arzusu duygularımı sarmış, beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. Tüm çabalarımın rağmen ona karşı bir şeyler hissettiğimi inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Gözlerim kapalıydı, onun vücudunun benimkine sürtünmesinin rahatsız edici düşünceleri beni bunaltıyordu. Başımı onun başının yanına eğip titrek bir nefes alırken kollarım tezgâha yaslandı.

"Rica ederim," dedim nefes nefese kulağına doğru.

Yeni bir koku sürüyordu ve bu koku duyularıma çarpıyor, onları sarıyor ve içimde derinlere gömülmüş bir şeyi çekiştiriyordu. Genelde aynı baskın kokuyu sürerdi ama bu *farklıydı*.

Durakladım ve daha derin nefes aldım. Teninde bir şeylerin en zayıf ipucu vardı

Tanıdık.

Tam uzaklaşıp yemek yapmaya geri dönecektim ki, bir deja vu hissi aniden üzerime çöktü ve uzak bir anı gibi görünen şeyi dürttü.

Onun kokusu. Onun çok belirgin sıcak kokusu. Eskiden öpmek için en sevdiğim yer olan kulağının arkasındaki o yumuşak gizli yer.

Damarlarımda pompalanan kan durdu ve zaman yavaşlayarak beni felce sabitledi. Zar zor hareket edebiliyordum, kokunun zihnimin ön saflarına ittiği anılara takılıp kalmıştım, kokladığım, dokunduğum, *tattığım* tüm anların çarpık görsellerini yaratıyordu.

Tezgâha sıkıca tutunduğum için ellerim uyuştu.

Koku güçlü bir hafıza tetikleyicisiydi ve zihnim bu kokunun kime ait olduğuna dair anılarla yanıyordu.

Sofia Herrera.

BÖLÜM 24

SOFYA

I Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama elleri iki y a n ı m d a sıkıca durarak beni hapsetti. Onun sertliğini hissettiğimde nefesim ciğerlerimde yoğunlaştı.

Vücudum benimkine sürtünüyor, oksijen yukarı çıkarken boğazımda kalıyor. Benim kalp pompalanır Daha hızlı, ve kan içinde benim damarlar Mırıldanıyorum, Onun sarhoş edici varlığı beynim ve bedenim arasında karışık sinyaller gönderiyordu. Oluşan yumruya karşı sertçe yutkundum.

Onunla yüzleşmeden önce kendimi.

Döndüm, bu hareket aramıza hafif bir mesafe koydu ve bakışlarım onun yüzüne kaydı. İşte o zaman değişimi gördüm. Daha önceki bakışlarındaki mahcubiyet çoktan gitmiş, yerine tehlikeli bir durgunluk gelmişti.

Yüz ifadesi beni taşa çevirdi.

İlk başta ikimiz de konuşmadık ve gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Aramızdaki bağ bizi birbirimize bağlıyordu, tıpkı yıllar önce bir hastane odasında bakışlarımız ilk kez çarpıştığında olduğu gibi.

Dikkatini bana çok yakından odaklanmaktan uzaklaştırmak için başka tarafa bakmam gerekiyordu. Konuşmak için ağzımı açtım ama daha tek kelime bile edemeden sözümü kesti.

"Kimsin sen?" Sorusu basit ve soğuk bir tonda geldi, vücudunun öfkeyle nasıl titreştiğiyle tam bir tezat oluşturuyordu. Yüzümü dikkatle incelerken kafasının içindeki çarkların çılginca döndüğünü bile hissedebiliyordum.

Sözleri kanımı durdurdu, kalbim mideme inerken bedenim kaskatı kesildi. Yüz hatlarımı kızgınlığa dönüştürmeye çalışarak kaşlarımı çattım.

korkudan ziyade. "Sana ne oldu böyle?"

Daha da yaklaştı, öfkesi dalga dalga yayılıyordu. "Dedim ki, kimsin sen?" diye sordu, bu kez sesi daha sertti.

"Saçmalıyorsun. Kim olduğumu çok iyi biliyorsun," diye tersledim ve sorgusunu savuşturdum.

Tekrar hareket etmeye çalıştım ama aramızda kalan mesafeyi kapatarak ilerledi. Kalçasını öne doğru kaydırды ve beni tezgâha yaslayarak kaçacak yer bırakmadı.

Ellerinden biri yavaşça yanımdan yukarı kaydı ve göğsümün hemen altındaki belimi kavradı. Onun bu ani cesareti karşısında gözlerim büyüdü, zihnim bir düşünce oluşturmadı.

Nabzım düzensizleşti, kan dolaşımda çarpmaya başladı.

Beni bütünüyle yutmakla tehdit eden gerçek beni keşfetme korkusuna rağmen, meme uçlarım sıkılaştı. Beklentiyle karışan korku omurgamdan geçerek doğrudan merkezime bir elektrik şimşegi gönderdi.

Onun dokunuşuyla bacaklarımın arasında sıcaklık titreşti ve uyluklarımı birbirine sürtme arzusuyla savaştım. Kavrayışı sıkılaştı ve aklımda hemen ellerinin çıplak tenimde nasıl hissettireceğine dair görüntüler canlandı.

Pürüzsüzleştirici. Kavrama. *Şaplak atma.*

Ama bir sonraki sözleri hayal dünyamı yarıp geçti.

Gözleri yüzümü taradı, irislerinin ardında öfke alevlendi. "Sen Olivia Morales değilsin." Sert tonu kulaklarımda yankılandı, söyledikleri damarlarımda buz etkisi yarattı ve bunu bu kadar kesin bir şekilde söylediğini fark ettiğimde beni gerçekliğe geri çekti.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. *Şimdi.*

Alay ettim, ellerimi göğsüne bastırmak için uzattım, iki adım geriye sendelemesine neden olacak kadar sertti. "Hayal görüyorsun. Dedektif olmaman iyi bir şey çünkü tümdengelim becerilerin ciddi şekilde eksik. Korumalık becerilerinin daha iyi olduğundan değil."

Onu atlatıp kendimi kilitleyebileceğim kapalı bir alan bulmaya yöneldim. Kaçmamı engellemek için elini bileğime sıkıca doladığında koridora ancak girebilmişim.

İtiraz etmek için ağzımı açtım, tutuşuna karşı mücadele ettim, ama sonra hareket etti, beni duvara doğru itti, önüm sert yüzeye çarptı. Kendini tamamen sırtıma bastırды, kolumu büktü ve diğer bileğimi kavradı. Onları birbirine kilitledi ve kığımın üzerinde sabitledi.

Hareketin gücüyle nefesim ciğerlerimden fırladı, kalbim bunu telafi etmek için göğsüme doğru öfkeyle çarptı, çılgınca vuruşu göğüs kafesimde yankılandı.

Her bir sinir ucu aydınlandı. Sert nefesleri başımın yan tarafına saldırırken içimde derin bir panik dalgası oluştu.

"Bırak beni," diye sıkılmış dişlerimin arasından ısırarak söylemeyi başardım. Kaçmaya çalışarak altından kaydım ama bunun yerine yanlışlıkla kasıklarına sürtündüm. Tekrar ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bu sadece beni daha sıkı tutmasına neden oldu.

"Hayır." Boştaki elinin parmaklarını saçlarıma geçirdi ve köklerimi çekiştirdi. Boğuk bir nefes verdim, görüşüm onun tutuşunun şiddetinden bulanıklaşırken gözlerim yaşardı.

"Bu bir soru değildi," diye tısladım.

Başını eğdi, beni başımı omzuna yaslamaya zorlarken çenesini boynumun kıvrımına dayadı ve yanağını yanağıma yasladı.

"Kimsin sen?" diye ağzımın kenarına doğru homurdandı.

"Kim olduğumu biliyorsunuz Bay Alvarez. Şimdi, bırakın. Beni. Gideyim," dedim, her kelimeyi noktalayarak.

Kalçalarını bana doğru iterek kıkırdadı, nefesi artık boynumda geziniyordu. "Görünüşündeki değişiklikler oldukça ikna ediciydi. Sana bu kadarını söyleyebilirim." Parmakları saçlarımda sıkılaştı ve boynumu daha da geriye uzatarak çekti.

Sert bir acı, kafa derime yayıldı ve bacaklarımdan arasına şok edici bir zevk gönderdi. Dizlerim zayıfladı ve durduramadan önce küçük bir inilti benden kaçtı.

Çenemi sıktım, bedenim ona uzanma arzusu ile onu itmeme gerektiğini bilmek arasında savaşıyordu. Göğsüm sıkıştı ve sahip olduğum tüm gücü toplayarak ona karşı çırpındım.

"Siktir git," diye tısladım.

Sözlerim kayda geçer geçmez bileklerimi tutmayı bıraktı ve beni o kadar hızlı döndürdü ki nefesim kesildi. Sırtım duvara çarptı ve eli boğazımı sarmak için yukarı kalktı, nabzım o kadar şiddetli atıyordu ki bunu hissedebileceğinden emindim.

Vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirdi, boynumdaki eli beni esir aldı ve daha fazla hareket etmemi engelledi. Öne doğru eğildi

Göz hizasına gelene kadar gözlerim büyüdü, yaşadığım şok yüz hatlarımı dondurdu.

Yaptıklarından dolayı damarlarımda dolaşan korkuya rağmen, onun yakınlığıyla ilgili öylesine coşkulu bir şey vardı ki neredeyse başım dönüyordu. Vücudum ihtiyaçla karıncalandı ve ellerimi iki yanına doğru zorladım, yumruklarımı sıktım, böylece ona dokunmak gibi çizgiyi aşan bir şey yapmadım.

Çünkü bunu yaparsam kendimi durduramayacağımı biliyordum.

Yüzü benimkinden sadece birkaç santimetre uzakta, üzerime doğru gelirken çenesi titriyordu. Hararetli bir bakışla beni kıştırdı ve eli nefes borumu daha da sıktı ama nefes alamayacağım kadar değil.

"Sana bir soru sorduğumda, bir cevap bekliyorum." Suratıma kükredi. "İstediğimi alamadığımda neler olduğunu görmek istemezsin." Sesi alçaktı, o kadar alçaktı ki omurgamı bir ürperti sardı, dudaklarım sert bir nefesle ayrıldı.

Etrafımızda enerji vızıldıyordu, karanlık ve uğursuz tehdit beni hazırlıksız yakaladı. Hava güçlenmişti, sessiz uğultuyu dolduran ağır nefeslerimizin sesinden başka bir şey yoktu.

"Şimdi söyle bana. Kimsin sen?" diye tekrarladı, sıcak nefesi tenimde geziniyordu.

Başımı yana çevirerek dudaklarının tenime temas etmesini önlemeye çalıştım. Cevap vermemek için dişlerimi alt dudağıma geçirip çekiştirdim.

Diğer eliyle çenemi kavradı ve başımı ona doğru çevirdi. Başparmağı uzanıp alt dudağıma çekiştirdi ve istismara uğramış derimi serbest bıraktı. Dalgınca, dilim dışarı çıktı ve parmağının ucuna *çok* yaklaşarak, bir tat almak için çaresizce kaydırıldı.

Onun yakınlığı karşısında göğsüm kabardı, göğüslerim daha hızlı bir şekilde yükselip alçaldı. Alt yarımı yuvarladım, kıvrınarak uzaklaştım, nefes boruma karşı sahip olduğu tutuşu çıkarmaya çalıştım, ama çabam sadece daha sıkı bir uyum sağladı.

Sorusuna cevap vermek için kendimi toparlamaya çalışırken gerginlik bedenimi sardı, sınırlarımı düğümledi ve endişe göğsümde sinsice dolaştı.

"Olivia," diye fısıldadım sonunda, hırıltılı bir sesle.

Beni hâlâ duvara yaslamıştı ama boynumdaki baskı gevşemişti. Elini çenemden çekti, kalçama yerleşene kadar yan tarafımda gezinmesine izin verdi, nefesimin durmasına neden oldu, gömleğinin kumaşının altında tüylerim diken diken oldu.

Parmakları kalçamı kavradı ve derime saplandı ama canımı acıtacak kadar değil. Sanki daha çok kendini topraklamaya ihtiyacı varmış gibi hissettirdi. Ellerim yanlarımda seğirdi, onu olduğundan daha da yakına çekmek için çaresizdim, bedenlerimiz arasında kalan mesafeyi silmek için çaresizdim.

Parmakları ondan ödünç aldığım gömleğin eteğinin altından kaymadan önce eli bacağımın yan tarafına sürtünerek daha da aşağıya indi. Parmak uçları yukarıya, bu kez çıplak uyluğumun iç kısmına doğru kayarak yavaş ve *özenli* bir yol çizdi.

Vücudum o kadar gergindi ki ondan gelen her küçük temas, her küçük dokunuş beni daha da heyecanlandırıyordu. Dudakları kulağımın kabuğuna değene kadar eğildi, nefesi çıplak tenimin üzerinde gezinerek onu okşadı.

"Sana inanmıyorum," diye alay etti, iç uyluğumu kavrarken avuç içi sertleşti, parmakları tenime daha da battı.

Nefesim küçük nefesler halinde çıkıyordu, onun cezalandırıcı dokunuşu beni zevk ve acının karışımıyla dolduruyordu. *Çok* ıslanmıştım, utanç verici bir şekilde. Bu gerçeği bir kenara ittim, onu nasıl uzaklaştıracığımı bulmaya çalışırken oluşan acıdan bedenimi geri çekmeye çalıştım, çünkü tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu, rahat edemeyeceğim kadar yakındı.

Başım bir gümbürtüyle duvara yaslandı ve odağımı onun sert ellerinin tenimde bıraktığı his dışında başka bir şeye kaydırmaya çalıştım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Kendini topla, Sofia. Aptal ihanet eden beden, kes şunu. Hemen şimdi.

Parmak eklemlerinin arkası iç uyluğumda daha da ilerlerken, parmakları ona umutsuzca ihtiyaç duyduğum yere yaklaşırken omurgam boyunca bir ürperti geçti. Nefesimi tutmuş beklerken kalbim gümbür gümbür atıyordu ama o bunun yerine beklenmedik bir şekilde pamuklu uyku şortumun eteğiyle oynamaya ara verdi.

Parmaklarım arkamdaki duvara gömüldü, ona uzanma isteğimi bastıracağını umarak duvarı kuvvetle kavradım. Bu savaşın kontrolünü geri almalıydım, o çok fazla şeyi açığa çıkarmadan önce anlatıyı değiştirmeliydim.

Dikkatim tekrar Theo'ya yöneldi ve bakışlarını olabildiğince inançla karşıladım, rolleri değiştirip öfkeli eşi oynamadan önce ona duyduğum arzunun kontrolü ele geçirmesine izin verdim.

Yumruklarımı iki yana açıp parmaklarımı onunkilere doladığımda, eli iç uyluğumu sahiplenici bir şekilde kavramaya devam etti ve tam *orada* durana kadar iç uyluğum boyunca yavaşça kaydırdı. Tam da benim üzerimdeki etkisini görebileceği yerde.

Vücudu sertleşti ve tehlikeli bir şekilde yakınımnda durduğumda nefesi kesildi, parmak eklemleri çıplak amıma sürtündü. Kendi iradesiyle devam edeceğini umarak elimi gevşetirken gözlerim yüzünde bir tepki olup olmadığını ölçtü.

Yutkundu, boğazı bir sarsıntıyla dalgalandı. Elime bakarken göğsü tamamen hareketsizdi ve bir an için nefes alıp almadığını bile merak ettim.

Gözleri benimkilerle çarpışmadan önce alçak bakışları dudaklarımda duraksadı, içlerindeki o çok iyi bildiğim ateş ruhumu tutuşturdu. Bir süre öylece birbirimize baktık ve ben istesem de nefes alamadım, göz kapaklarım titriyordu.

Sonunda bir ciğer dolusu hava emdim, kalçalarımı kaldırdım ve açıkta kalan merkezimi eline yaklaştırdım. Eli hızla boğazımdan yukarı doğru hareket etti, çenemi o kadar sıkı kavradı ki dişlerim yanağımı kesti ve daha da yaklaştı.

Çenesi gergindi, delici bakışları beni olduğum yere kilitlerken, yüz ifadesini çerçeveleyen bir uyarı "*sakın beni kışkırtma*" der gibiydi.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, *Mentirosilla*." diye uyardı.

Ama onu baştan çıkarmak sırrımı korumamın tek yoluydu.

Hareket etmediğini fark ettiğimde, elim omzuna geldi, parmaklarım ensesine doğru ilerledi ve saçlarının arasından geçti. Parmaklarım saçlarına gömülmeden önce tırnaklarım kafa derisini kazıyarak onu daha da yaklaşmaya zorladı.

Kalbim adrenalınle çarpıyor, kanım ısınıyor ve tüm vücuduma ılık bir kızarıklık gönderiyordu. Kalçalarımı daha fazla eğdim ve daha fazla dokunuşunu ararken göğüslerimin göğsüne sürtünmesine neden oldum.

Vücudunun kararsızlık içinde uğuldadığını hissettim, zorlanan iradesi şehvet ve cevap istemek arasında savaşıyordu.

İnledi, sonunda dokunuşuma doğru eğildi ve kendi kendime *onu yakaladığımı* düşündüm, ta ki eğilip dudaklarıma fısıldayana kadar. "Sana inanmıyorum," diye mırıldandı, alaycı bir gülümseme arkasında kaldı, eli parmakları biraz daha aşağıya inene kadar geri çekildi.

Endişe derimin altına işledi. "Bana güvenmiyorsun," diye itiraf ettim usulca, sempatisini kazanmaya çalışarak.

Geri çekilerek başını yana eğdi ve kısık bir kahkaha attı. "Hayır, gülmiyorum. Bana bunun için bir sebep vermedin."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama başparmağı uyluğumun iç kısmını tembel bir okşayışla hafifçe okşadığında, dokunuşu tenime sıcak bir şekilde değdiğinde sözlerim yarıda kaldı. Kendimi dik tutmaya çalışırken boynuna sarılışım morarmaya başladı.

Bacaklarım dalgınca açıldı, onu davet ediyor, ona daha iyi erişim sağlamak istiyordum. Dizini açılan bacaklarımın arasına sokarak sırtımı duvara yasladı. Kukum zonklıyor, titreyen nabız onun kalçasına çarpıyor, ıslaklığım üzerimdeki dayanıksız şortun küçük bariyerinden sızıyordu.

Sikeyim.

Sıcaklığı hissedebileceğini düşünerek biraz utansam da ayak parmaklarımı yukarı bastırdım, burunlarımız birbirine sürtündü. Bu kadar yakın olduğumuz için midem bulandı ama bunu bir kenara ittim. "Umurumda değil," diye fısıldadım. "Senin işin bana inanmak değil. Sana söyleneni yapmak."

Parmakları yüzümde kıpırdanırken ağzı aralandı, oniks gözleri fırtına gibi öfkeleniyordu. Sonunda beni bırakacağını düşündüm ama beni bırakmak yerine tenimin üzerinde küçük daireler çizmeye devam etti.

Topuklarımın üzerine geri çöktüm, parmaklarım onu durdurmak için kısa kıvrılmış saç tellerini çekiştiriyordu çünkü onu uzaklaştırma kararlılığım yavaş yavaş azalıyordu ve ona daha ne kadar direnebileceğimi bilmiyordum.

Kalçasını bacaklarımın arasına sürterek lezzetli bir sürtünme yarattı ve kaçmakla tehdit eden iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım. Eli çenemden ayrıldı, parmakları boynumdan ve omzumdan aşağı kayarak elini çekti. Başını benimkinin hemen yanındaki duvara yaslamadan önce avucunu başımın üstündeki duvara dayadı.

Sonra başını hafifçe içeri doğru çevirdi, sıcak nefesi yanağımda ve kulağımda gezindi. Dudakları kulak mememi sıyrarak tüm vücudumu titretti. Alnımda boncuk boncuk ter vardı ama meydan okumasından geri adım atmayı reddettim.

Başparmağını bacağımın iç kısmına doğru ilerletti ve kalçasının göbeğimle buluştuğu, uyarılmamın şortumdan pantolonuna sızdığı yere geldi.

Aynı parmağını dudaklarıma götürmeden önce kumaşın üzerine sürdü, uyarılmamın keskin kokusu duyularımı bulandırdı. Alnını başımın yan tarafına yasladı, ta ki benimkine dayanana kadar. Bakışları benimkileri aradı, nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Ona benziyorsun," diye homurdandı.

İfadesi bir fısıltının ötesine geçmiyordu ama yüklü kelimeler nefesimi kesmeye yetti. Artık gerçekten uzaklaşmalıydım. Düşüncelerine devam etmesine izin vermenin hiçbir yararı olmayacaktı ama havayı boğan sarhoş edici koku beni trans halinde dondurmuş, hareket edemez hale getirmişti.

Eli sırtımın etrafında kıvrıldı, omurgam boyunca süzüldü, bedenim onun iradesine boyun eğdi. Avuç içi omzuma dolandı ve beyaz pamuklu gömleğimin, *onun* beyaz pamuklu gömleğinin yakasını parmaklamak için durakladı.

Elini göğsüme, sol köprücük kemiğimin altına, tam kalbimin attığı yere koyarken aşağıya baktı.

"Onun gibi *hissediyorsun*."

Ayrılan dudaklarımdan boğuk bir nefes kaçtı ve bakışlarımız çarpıştı. Sesindeki sakinlik sinir bozucuydu, göğsünden yayılan sıcaklıkla ve bana doğru bastıran sert boyuyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Elini göğsümün kabarıklığı üzerinde tuttuktan sonra burnunu yüzümün yanından geçirdi ve başını boynumun kıvrımına gömdükten sonra derin bir nefes alarak beni içine çekti.

Mırıldandı. "Onun gibi *kokuyorsun*," diye hırladı tenime karşı.

Başımı sallayarak keskin bir nefes aldım. "I-"

Boynumda gezinen yumuşak dudakları beni durdurdu. Dili dışarı çıktı, boynumun yanından kulağımın arkasındaki yumuşak noktaya doğru uzun bir yalama yapmadan önce cildime doğru düzleşti, dili sonunda yukarı doğru fiske vurdu.

Göğsünden alçak bir inilti koptu ve onu tenime gömdü. "Ve senin *tadın* da onunki gibi."

Sinir uçlarımda bir şehvet dalgası yayıldı ve dişlerim alt dudağımın üzerinde yuvarlandı, dudaklarımdan kaçmak isteyen iniltiyi bastırmak için ısırdım.

Ağzını üzerimde hissetmeyi arzulamak, boyun eğmek ve sonunda teslim olmak arasında bir yerde sıkışıp kalmıştım, aynı zamanda Olivia'yı oynama maskaralığını sürdürmem gerekiyordu çünkü çizgiyi bir kez geçtikten sonra geri dönüş olmadığını biliyordum.

Aramızdaki ilişki hep böyleydi. Bu yüzden ikimizin de sonunda arzularımıza teslim olmamız ve o unutulmaz geceyi hissetmemize izin vermemiz aylar sürdü.

Ensemden kavradı ve dudaklarımız birbirine değene kadar beni kendine çekti. Fısıldamadan önce dişleriyle dudağımı nazıkçe çekip kurtardı

Dudaklarıma uzun zamandır duymadığım bir kelime dokundu. "*¿Mi alma?*" diye sordu, fısıltısı acılıydı.

Takma adımı kullanması, kış uykusundaki kalbimin tanıma duygusuyla kıvılcımlanmasına neden oldu. Dudaklarından ağır bir nefesle çıktığını duymak omurgamda bir ürperti yarattı, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Artık saklayamıyordum. Nerede hata yaptığımı bulmaya çalıştım, onu uyarmak için ne yaptığımı düşündüm. Her bir hareketimde *çok* dikkatli davranmıştım.

Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu.

O biliyor.

Beni kendine çekip dudakları dudaklarıma yapışmadan önce başımı sallayarak karşılık verdiğimi hissettiğimde neler olduğunu anlamaya ancak zamanım oldu.

BÖLÜM 25

I Bir saniye kadar tereddüt ettim, dudaklarımı kapalı tuttum, sonunda pes ettim, ağzım bir iniltiyle açıldı ve içeri girmesine izin verdim.

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve parmaklarım saçlarına dolanarak köklerini çekiştirirken, o yüzümü sahiplenerek kavradı, mümkün olduğunca yakınlaşmaya çalıştı, her birimiz hakimiyet için savaştık.

Dili benimkine doğru kayarken göz kapaklarım titreyerek kapandı, elleri öpücüğü derinleştirmek için başımı eğdi ve içimden bir inilti çıkardı. Kendimi onun içinde kaybolmaya bıraktım, bedenim onun kollarında uysallaştı, bacaklarımın arasındaki dizi beni ayakta tutan tek şeydi.

Öpüşmemiz saldırganlık ve şehvetle çatırdadı, kaybedilen tüm yıllar bu tek eylemde kendilerini rahatlattı. Sanki bu ilk ve son öpüşmemizmiş gibi öptü. Beni tüketmek istiyormuş gibi öptü. Sanki çok uzun zamandır yoksun kalmış ve benim tadım onun tek ilacıymış gibi.

Birden durduğunda, damgalayıcı dokunuşuna doğru eğildim. Gözlerimi açtığımda gözlerimin içine bakmak için çekildiğini gördüm, sıcak avuç içleri hâlâ yüzümü kavıyordu. Derin bir nefes aldı, bakışlarında çelişkiler dolaşıyordu.

"Beni neden terk ettin?" diye mırıldandı, başparmağı tembelce yanağımı okşuyordu.

Kısmi bir doğruya karar vermeden önce bakışlarımın yüzünde gezinmesine izin verdim. "Yapmak zorundaydım."

İtirafım üzerine başparmağı ileri geri hareketine ara verdi.

Bazen en iyi yalanlar, bir gerçek çekirdeği etrafına sarılır.

Onu Olivia Morales olduğuma ikna edememiş olmama rağmen, onu bu işe bulaştıramazdım. Yıllar önce onu terk etmedim.

Çapraz ateşin ortasında kalırım. Kendi kan davam yüzünden onu öldürtmüş olsaydım kendimi asla affedemezdim.

Bir an elleri üzerimdeydi ve bir an sonra koridorun karşısında parmaklarını buklelerinin arasında gezdiriyordu. Sıcaklığını aniden kaybedince içimi hafif bir korku kapladı.

"Zorunda mıydın? Bu da ne demek oluyor?" Alay etti, başını sallarken sesi hafifçe sertleşti, zoraki bir kahkaha attı.

Bir duraklama oldu ve ben sessiz kaldığımda çenesi seğirdi.

"Beni *terk ettin* Sofia."

Göğsümde bir duygu dalgası kabardı. Onu kaybetmek ödemeye razı olduğum bir bedeldi ama artık bunun doğru seçim olduğundan o kadar da emin değildim. Onu bu kadar üzgün görmeyi hiç beklemiyordum.

"Benim yüzümden mi? O gece olanlar yüzünden mi?"

"Hayır," dedim hemen, bizden pişmanlık duyduğumu düşünmesine dayanamayarak.

Başımı salladım. "Beni unutman gerekiyordu. Hayatına devam etmen gerekiyordu..."

"Seninle ilgili bir şeyi nasıl unutabilirim *ki, mi alma*?" diye mırıldandı, yüz hatları acı dolu bir ifadeye bürünmüştü.

Hareket etmeye başladı, benden ve konuşmadan uzaklaşıyordu ama ben gitmesine izin vermiyordum. Daha önce bir kez yapmışım ama bu gece tekrar yapmayacaktım. Yedi yıl önce onu terk etmenin nelere yol açtığına tanık olduktan sonra, yaptıklarımın onu ne kadar etkilediğini bildiğim halde.

Savunmamı indirdim ve kolundan tutarak peşinden gittim. "*Mi cielito*," diye fısıldadım ve kaskatı kesilerek olduğu yerde durdu.

Döndü ve ona doğru uzandım, yüzünü kavrarken boynumu büktüm, kirli sakalları avuçlarımı çiziyordu. Kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyordu, hızla çarpan kalbim bir uçurumun kenarında sallanıyordu, dokunuşumu reddetmek üzere olmasından korkuyordum.

İrkildi ama beni itmedi. Küçük bir rahatlama nefesi üfledim. "Sakın gitmemin senin hatan olduğunu düşünme. Sen benim Kalmak istememin tek sebebi buydu ama gitmek zorundaydım. Bunu yapmak zorundaydım. Kendim için." "Neden sen..." Parmaklarımı çenesinden yukarı kaydırduğımda sustu, boynunun arkasındaki bukleleri çekiştiriyor.

Alnı benimkine değene kadar onu aşağı doğru sürüklerken ayak parmaklarımın ucunda yükseldim. "Asla senin *yüzünden* gitmedim. Senin *için* ayrıldım."

Nefes alıp vermesi ağırlaştı ve gözleri uzun, yavaş bir kırpışla kapandı. Tek kelime daha edemedi, ayrık dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Kollarımda titredi ve gözleri hala kapalıyken, beynimin aşırı düşünen kısmını bir kenara ittim ve dudaklarını nazikçe dudaklarımla yakaladım, kendime hissetmek için izin verdim.

Sadece bırakıp *hissetmek* için.

Henüz karşılık vermemişti, bu yüzden ağzımı daha sert bir şekilde onunkine bastırdım ve vücudumu onunkine yasladım. Öpücüğüm çekingen bir şekilde başladı, kan dolaşımda kükreyn nabzım çarpıyordu.

Theo bir süre kıpırdamadan durdu, ama avucu yanağıma hafifçe dayanmadan ve ağzı yanağımda gezinmeye başlamadan önce verdiği tek tereddüt buydu.

Yavaş başladı, sanki tadıma yeniden alışmak için acele etmek istiyormuş gibi, ama bu tempo hızla umutsuz bir tempoya dönüştü. Diğer eliyle boynumun arkasını kavradı, öpücüğü derinleştirmeden önce başımı kendi istediği şekilde eğdi, dilini içeri soktu ve ustalıkla benimkine sürttü.

Kendimizi öpücüğün içine bıraktık. Dillerimizin ve dişlerimizin çarpışması sahiplenici ve sertti.

Unapologetic.

Bir eliyle beni hâlâ boynumdan tutarken, diğer elini kalçama soktu ve sırtım tekrar duvara çarpına kadar beni itti, kasıkları şimdi benimkilerle kızarmıştı.

Eli gömleğimin etek ucunun altından kayarak yan tarafıma doğru ilerledi ve tam göğsümün altından geçti. İçime sütyen giymediğimi fark ettiğinde nefesi kesildi, dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu.

"Ellerimde hissettiklerini hep sevmişimdir," diye mırıldandı ağzıma karşı.

İlgisini hafif tuttu, göğüslerim onun dokunuşuyla ağırlaşıyordu. Bana doğru bastırıldığı hissini altında kıvrıldım, parmaklarım saçlarında kıvrıldı, birini kabaca kavradı, meme ucumu parmağı ve başparmağıyla hapsetti, sonra yavaşça büktü.

"Ve *bana* hissettirdiklerini her zaman sevmişimdir," diye nefes verdim.

Meme ucumu büktü, bu sefer daha sertti, acı verici olmanın sınırında bir his. Parmak uçlarımda yükseldim ve onun dokunuşuna doğru eğildim. Yoğunlaşan yakıcı acı doğrudan merkezime vurdu, baş döndürücü bir şehvet damarlarıma yayıldı ve görüşümü bulanıklaştırdı.

Çene çizgim boyunca sert, aç öpücükler bıraktı, kirli sakalları yol boyunca kazındı ve dikkatini dudaklarıma geri vermeden önce arkalarında yanan izler bıraktı.

Ağzımın içinde homurdanarak içime doğru sallandı, ereksiyonunun kalın boyu göbeğime baskı yapıyordu. Kalçalarımı onunkilere doğru yuvarladım, pantolonunun çıplak bacaklarıma sürtünmesi kıvılcımlar çıkarıyordu.

Tanrım, bu iyi hissettiriyor.

Kendimi onun içinde boğulmaya bıraktım, onun lezzetli ama duygusuz ellerinin tadını çıkardım.

Uzun zamandır istediğim bir şeyin tadını çıkarmama izin verdim.

Onu.

Eli gömleğimden çıktı ve önümde ilerleyerek diğer eliyle yakamda buluştu.

"Seni görmem *gerek*."

Boğazından derin, gırtlaktan gelen bir sesle sertçe çektiğinde sözleri ancak kayda geçmişti. Kumaş ellerinde parçalandı, gücü altında yırtıldı. Tam ortadan yırtıldı, dolgun ve ağır göğüslerimi ortaya çıkardı ve gömleğin önü tamamen mahvolana kadar durmadı.

"*Becer beni*," diye ısırdı, bakışları takdirle önümde geziniyordu.

Nefesim kesildi, vücudum titriyordu. Serin hava çıplak tenime değdi ve tüylerim diken diken oldu. Kendimi örtmek için ellerimi aşağıya attım ama o onaylamaz bir şekilde homurdandı.

Yumrukları kumaşın etrafında sıkıştı ve bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. Doğrudan bana bakıyordu, sert nefesler alıyordu ve şehvet kara gözlerini büyütüyordu.

"Ellerinizi indirin, yoksa onları bağlayacağım," diye buyurdu.

Hemen itaat etmedim, bağlanma fikrini düşündüm ve tereddütüm üzerine kaşlarını kaldırdı. Bir elini kemerine götürdü, sonunda dediğini yapana kadar uyarıda bulunarak yaklaştı ve onları yanlarıma indirdi.

Yırtık kumaş kollarımdan aşağıya ve yere düştü, üzerimde dayanıksız pamuklu şorttan başka bir şey kalmadı. İtaatim karşısında dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve sadece bu gülümseme bile bacaklarımin arasında daha fazla ıslaklık birikmesine neden oldu.

"Güzel, *mi alma*," diye fısıldadı.

Elini kemerinden çektiğinde içimi garip bir hayal kırıklığı kapladı, onu daha fazla zorlamadığım için duyduğum pişmanlık içimi doldurdu. Bakışları göğsüme kaydı ve bir elini kaldırıp parmak uçlarını göğüslerimin üzerinde gezdirerek bu geçici düşünceyi uzaklaştırdı.

"Bunlar nefis görünüyor."

Bakışlarının sıcak parıltısı altında göğsüm kabardı. Uzaklaşmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve ağzını boynuma götürdü, dişleri derimi kemirip emdi.

Beni işaretlemesi, vücudumun sahibi olduğunu iddia etmesi düşüncesi orta yerime sıcak bir mızrak gönderdi. Sırtım tepki olarak kamburlaştı, daha fazlasını *istiyor ve ağrıyordu*.

Theo'nun ılık nefesi göğsümün üzerinde gezindi ve ellerimin arasında göğüslerimi kabaca kavrarken kapüşonlu gözlerle ona baktım. Ağzını büzülmüş bir meme ucuna dolamak için eğildi ve şiddetle emdi. Dişleri ısırmadan önce dili etrafında dönüyordu.

Sert.

Bir nefesi içime çektim, ayrılmış dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Amım sıkıca kenetlendi ve ellerim saçlarını tutmak için havalandı, onu uzaklaştırmak için köklerini çekiştirdi, aşırı hassas meme uçlarıma yaptığı saldırı başa çıkılamayacak kadar fazla olmaya başladı.

Göğüs ucumu bir patlamayla serbest bıraktı ve bana bakmak için başını kaldırdı, yüzündeki bakış omurgamdan aşağı bir heyecan gönderdi.

"Sakin beni durdurmaya kalkma. Şimdi ellerini tekrar indir," diye emretti.

İtaat ettim ve aynı nefis işkenceyi diğerine de tekrarlamadan önce saldırısına devam etti.

Yavaş yavaş bu hisse alışmaya başlamıştım ki diğer eli yan tarafımdan aşağıya, sıkılmış kalçalarımın arasına doğru ilerledi.

"Bacaklarını benim için daha geniş aç," diye emretti göğsümün istismar edilmiş etine karşı, sıcak nefesi tenimi gıdıkladı ve ürperdim.

"Sofia, bana kendimi tekrar ettirme," diye ekledi, vücudumda neden olduğu uyarıma çok odaklandığım için uymayı unuttuğumda.

Kalbim hızlandı, emredici sesini duyunca nefes alışım biraz daha hızlandı. Hakimiyet gösterisi içimdeki derin bir parçayı harekete geçirdi. Kendimi bildim bileli kendi kararlarımı kendim vermek zorundaydım, bu yüzden onun emirlerine uymak bir erteleme gibi geldi.

Ama meydan okuma doğamın derinliklerine işlemişti. "Ya istemezsem?"

Sızıyı fark etmeden önce sesi duydum. Nefesim kesildi ve kalçalarım titredi. Aşağıya baktığımda şortumun ince kumaşı üzerinden bana tokat *attığını* fark ettim.

"Size daha önce de söyledim, kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum."

Bir tokat daha attı ve göğüs ucumu sertçe ısırırken beni yine hazırlıksız yakaladı. Bir çığlık attım ve dudaklarımdan boğuk bir ses çıktı, bacaklarım kendiliğinden açıldı.

"İşte bu, *mi alma*. Ne kadar da itaatkâr bir kız olmuşsun."

Alnını benimkine yasladı ve parmakları küçük uyku şortumun önünden içeri kayarak amımı çıplak ve onun için hazır bulduğunda bakışlarımız çarpıştı.

Avuçladı, sonra sessiz bir iniltiyle beni kavradı. "*Sikeyim beni*. Külot da yok... Beni öldürecek," diye mırıldandı kendi kendine.

Ve sonra bana dokunuyor, kıvrımlarımın arasında çıldırtıcı derecede yavaş bir yol açıyor, uyarılmışlığımı tüm amıma yayıyordu. Etrafımızdaki her şey kayboldu, dikkatim sadece onun dokunuşuna odaklandı, bakışlarım artık gizleyemediğim çaresizliğimi yansıtıyordu.

Girişimi okşarken bir inilti çıkardı.

"Benim için çok ıslaksın," dedi, şakağımdan kulağıma doğru yavaş öpücükler kondurarak.

Parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirmeye devam etti ama asla yeterince uzun sürmedi, daha fazlası için çaresizlik içinde kıvranmama neden oldu. Protesto etmek üzereydim, beklenti çok fazla olmaya başlamıştı, ama sonunda klitorisime bastırıldığında kelimeler dilimde öldü.

Hareket etmediğinde hayal kırıklığı içinde "Tanrım," diye inledim. Ona ihtiyacım vardı, ona ihtiyacım vardı. *Şimdi*.

"Evet, *mi alma*?" Sesi eğlence doluydu.

Cevap dilimin ucundaydı ama ona benden her şeyi talep edebilme tatminini yaşatmak istemedim. Ayrıca, onu öfkeli görmeyi tercih ederdim.

İtaatsizlik edersem ne yapacağını görme merakı beni ele geçirdi. Aşağı uzandım ve pantolonunun üzerinden onu sertçe kavradım, avucum ona sürtündü.

"Lanet olsun," diye tısladı.

"Bu oyunu iki kişi de oynayabilir Bay Alvarez," diye alay ettim onunla.

"O zaman kim kazanacak görelim." Ellerimi tuttu ve başımın hemen üzerindeki duvara sabitledi.

Eğildi ve kulağıma doğru konuştu.

"Seni öyle bir sikeceğim ki adını bile hatırlamayacaksın. O kadar sert sikeceğim ki gelecek hafta boyunca beni düşünmeden hareket edemeyeceksin. O daracık amcığını doldurmaya devam edeceğim.

taşacak. Sonra seni o küçük kocana geri göndereceğim, kullanılmış ve istismar edilmiş olarak, dölleriim hala kalçalarından aşağı damlarken."

Sadece benim için çizdiği müstehcen resim yüzünden nefes nefese kalmıştım.

"Ama önce..." Sıcak, kalın bir parmağını yalvaran amıma kolayca sokarken boynumu sertçe emdi, bir tane daha eklemeyden önce alay etti.

Vay anasını.

"Theo," diye inledim, alnım omzuna yaslanırken parmaklarına doğru geri itildim.

"Adımı *böyle* söylemeye devam edersen sana daha fazlasını verebilirim."

Acı verici bir yavaşlıkla parmaklarını tekrar içeri sokmadan önce hafifçe dışarı çıkardı. Elinin üzerine tamamen oturduğumda, parmaklarını içimde kıvırdı ve amımın kenetlenmesini sağlayan lezzetli bir noktaya çarptı.

Vücudumu benden çok daha iyi tanıyor gibi görüldüğü için gözlerim kapandı. Daha önce hiç böyle olmamıştı, ne kendi ellerimle ne de ondan başka biri tarafından.

Çekirdeğimin içinde gerilim sarmalları oluştu ve parmaklarını tekrar içeri sokmadan önce sonuna kadar çekti, bu sefer öncekinden daha da derine ulaştı. Oluşan basınç karşısında kıvrılarak haykırdım.

"Hissettin *mi, mi alma*? Benim için ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun?" Kulağımın dibine kadar sokuldu. Parmaklarıyla beni becermeye devam ederken kulak mememi dişledi. Avucunun topuğu şişmiş klitorisime sürtündü.

Çok yaklaştım.

"Kukun parmaklarımı içine çekerek harika bir iş çıkarıyor. Seni tamamen alıştırmak için daha çok çalışmam gerekecek, değil mi?"

Theo parmaklarını geri çekip bir iç çekiş bıraktığında, tam *orada*, uçurumun kenarından yuvarlanmak üzereydim.

Ne oluyor lan?

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dudaklarının kenarlarına yayılmış sapkın bir sırıtışı izleyerek gözlerimle onunkileri buluşturdum.

"Üzücü olan şu ki, itaatsiz kızlar gelemiyor, *mi alma*. Cezalandırılıyorlar."

Dudaklarıma nemli bir şey sürdüğünde itiraz etmek için ağzımı açtım. Bakışlarıımı aşağı kaydırđıđımda içimde olan parmakların alt dudağıma dayandığını gördüm.

"Bahanelerini kendine sakla," diye homurdandı, parmaklarını dudaklarımin şimdi kendi uyarılmam olduğunu fark ettiğim şeyle kaplanmış dikişine bastırarak.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "En azından amın yalan söylemiyor. Şimdi em. Parmaklarımın temiz olmasını istiyorum."

Sözleri karşısında nefesim kesildi ve parmaklarını boğumlarına kadar ayırdığım dudaklarımın arasından geçirerek dilime bastırdı. İnledim, kendimi onun teninden emerken dilim parmaklarının etrafına dolandı.

"İşte benim kızım. Benim için çok iyi oluyorsun."

Parmaklarını yavaş yavaş ağzımdan çekerken yüzü vahşileşti.

Parmağını bol uyku şortunun lastiğinin altına soktu ve çekiştirdi.

Ayaklarımın dibinde biriktiklerinde içinden çıktım.

O hâlâ tamamen giyinikken ben onun önünde çırlıçıplaktım ama umurumda değildi. Tek yapabildiğim bana sıkıca sabitlenmiş koyu kahverengi gözlere derin derin bakmaktı.

Sonra amımı avuçladı, iki parmağını zahmetsizce tekrar soktu, ne kadar sırlıklam olduğumun utanç verici sesi, sözlerinin bana ne yaptığına tanıklık ediyordu.

"Theo..."

"Evet, Sofia?" Parmaklarını tekrar çekerken bileğimdeki tutuşu gevşedi. Gözleri yarı kapalı bir şekilde bakışlarımı tuttu ve parmaklarını ağzına soktuğunu, dilini ıslaklığımla kaplarken gür dudaklarının parmaklarımın etrafını sardığını görünce bir inilti çıkardım.

"Hmm. Ne kadar da iyisin."

Ve sonra, benim için boşaldı. Dilini ağzıma soktu ve ben de *sertçe* emdim, uyarılmışlığım ağzımın içini tekrar kapladı, bu sefer tadı daha da güzeldi.

İniltisi gırtlaktan geliyordu.

Ben de onu aynı şiddetle öptüm ve o da başımın üzerindeki ellerini boynuna dolamak için aşağıya çekti. Yumruklarını saçlarıma gömdü ve ben de ona daha sıkı sarılarak vücudunu kendiminkiyle aynı hizaya getirdim.

Emmeden önce alt dudağımı ısırды ve bir patlamayla bıraktı. Gözleri üzerimdeydi ve benim hissettiğim kadar ahlaksız görünüyordu.

"Tadını *alabiliyor musun, mi alma?*" diye fısıldadı öpücükler arasında. "Bu amcığın ve bu dudakların benim olduğunu? Benim olduğunu? Parmağındaki yüzüğün kimin olduğu umurumda değil çünkü sen her zaman benim olacaksın."

Bedenlerimiz arasına küçük bir mesafe koydu ve bileğimden tutarak beni öne doğru çekti. Elimi göğsüne koydu, sonra avucumu vücudunun üst kısmından aşağıya, gergin pantolonunun üzerine gelene kadar kaydırды.

"Kemerimi çöz," dedi alçak bir sesle, düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

Çakıllı ses tonu ile yumuşak jesti arasındaki tezat tüylerimi diken diken etti.

Söyleneni yaptım, bakışlarım hâlâ onunkileri tutuyordu. Ben kemeri gevşetirken kemerin açılma sesi havada dalgalandı, pantolonu artık kalçalarına doğru sarkıyordu.

Gözlerinin çıplak vücudumun her yerinde dolaştığını hissettim ve yaklaştığında irkildim, geri adım attım, sırtım duvara dayandı.

"Seni yedi yıl beklemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" diye sordu, sesi şimdi daha derin ve sertti.

Başımı hafifçe salladım, gözlerim bir sonraki adımda ne yapacağını merakla bekliyordu.

"Büronun aramayı bırakmamı söylemesine rağmen her yerde seni aradım. Seni bırakmadığım için neredeyse kovuluyordum. Kendimi işime verdim, seni aklımdan çıkaramadığım için kendimi deliliğe sürükledim. Acım hiç dinmedi, her gün neden gittiğini merak ettim." Durakladı. "Yıllar sonra seni başka bir adamla evli bulmak için."

Sözleri içime işledi, pişmanlık üzerime çöktü. Koyu renk gözleri benimkileri aradı ve ses tonunun sertliğine rağmen, tek görebildiğim öfkenin ötesinde gizlediği acıya kadar her şeydi.

Hızlı hızlı nefes alarak bana baktı. "Seni bekledim, seni *özledim*," diye fısıldadı usulca, yorgunluk ve teslimiyet sesini kaplamıştı.

Onu *fena* halde incitmişim ve yapabileceğim tek bir şey vardı: özür dilemek. "Özür dilerim," dedim gözlerimi kaçırarak.

Bir süre sessiz kaldı ve ben yukarı baktım, sert kahverengi gözleri çoktan bana dikilmişti. Bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken çenesi sıkıştı, içinde bir irade savaşı vardı.

Sonunda tısladı, kemeri ilmeklerinden çekip çıkardı ve bir eliyle ikiye katladı, bir sonraki sözleriyle vücuduma endişe çöktü.

"Özürlerini duymaya ihtiyacım yok. Bana göstermeni istiyorum."

Ona kaşlarımı çattım ve o da kenara çekilip yatak odasına doğru başını salladı. Theo'dan korkmuyordum. Ona güveniyordum ve sadece bir geceliğine bile olsa onu geri kazanmak için her şeyi yapardım.

Yanımdan geçip odaya yöneldim, omzumun üzerinden bakınca elinde kemeriyle arkamdan geldiğini gördüm. Ben içeri girdiğimde ve o kapıyı arkasından kapattığında, aramızdaki gergin sessizlik katlanarak arttığında içimi bir tedirginlik kapladı.

Theo avucundaki deriyi şaklatırken gözleri vücudumda gezindi, ses duvarlarda yankılandı ve daha yakına yürüdü, artık aramızda sadece küçük bir boşluk vardı.

Ağzım açıldı ve başparmağı ağzımın kenarlarında gezindi. "Arkanı dön ve yüzüstü uzan," diye emretti, sesi alçaktı ve boğuk, uyarıcı bir tonda.

Bakışlarımı yukarı çektim, pantolonunun altından süzülen sert çıkıntıda durakladım ve gözleriyle buluşmak için yukarı çıktım. Kafamda uçuşan milyonlarca soruyu susturdum ve söyleneni yaptım, yüzüstü yatağın kenarına uzandım, avuç içlerimi başımın yanındaki yorgana bastırdım.

"Benim için damlayan amıma bak," diye övdü ve ben de iniltimi bastırmak için yüzümü yorgana gömdüm.

Eğilmiştim ve onun merhametine kalmıştım, teoride bu korkutucu olmalıydı çünkü birinin kontrolü altında olmaktan nefret ederdim ama durmasını istemiyordum.

Hatta tam tersi oldu.

Daha fazlasını istiyorum.

Yanıyordum, bakışlarının yoğunluğu altında kıvranıyordum. Sessizliğin yükü altında başımı kaldırdım ve ona bakmak için arkamı dönecektim ki avucu enseme dolandı ve yüzümü yatağa bastırdı.

"Ben söylemedikçe kımıldama."

Eli boynumdan ayrılırken vücudum ihtiyaçtan sızladı. Bir parmağını omurgamın uzunluğundan, kıkımın kıvrımından aşağıya doğru kaydırды ve amıma tüy gibi bir dokunuş yaptı.

Alay ederken çok titiz davranıyor, bana küçük zevk parçaları veriyor ama patlamadan hemen önce duruyordu.

"Theo, *lütfen*," diye yalvardım, o lezzetli işkencesine devam ederken, yolundan geri dönüyor, nefesinin altında İspanyolca bir şeyler mırıldanıyordu, içinde bulunduğum şehvetli pus altında çözemedim.

Göbeğimdeki gerginlik sıkılaştı, vücudumdaki her sinir ucu serbest kalmak için yalvarıyordu. Açıklığının etrafında dönen parmağının ucunu itmeye çalıştım, sadece vücudumun arzuladığı şeyi kovalamak istiyordum, o sırada yatak odasında bir çatlak yankılandı.

Sikeyim.

Üst baldırlarımın arkasından keskin bir sızı yayıldı. "Theo," diye haykırdım şaşkınlık ve acı içinde, yüzümü yüzüme gömerken sırtım kamburlaştı

inleyerek yatağa uzandı.

"İşte bu, *mi alma*, bırak da adımları haykırdığını duyayım."

Avuç içi az önce vurduğu yeri yumuşattı ve ben kendimi toparlamaya çalışırken, aynı noktaya bir tokat daha attı ve hemen ardından zaten hassas olan deriyi ovaladı.

Ağlamamı pelüş yorganın içine bastırdım, vücudum bir sonraki darbeyi bekleyerek gerildi.

"Üzerindeki işaretlerimle enfes görünüyorsun, *canım*," diye övdü.

Bekledim ama bana bir daha şaplak atmadı, hayal kırıklığı şaşırtıcı bir şekilde beni ele geçirdi.

Dizlerinin üzerine çöktüğünü hissetmeden önce bir duraklama oldu.

Ne yaptığını sormak istedim ama elleriyle kıcımları kavrayıp parmaklarını içeri sokarak beni daha da açtığına her şey anlaşıldı. *Bu kadar* açıkta olduğum için ne kadar utandığımı titrek bir nefesle içime çektim.

Dişlerim dudaklarıma çarptı ve bakırın tadı ağzıma doldu. Sanki ne yapacağımı görmek için bekliyormuş gibi eğildi ve havada asılı kaldı.

Ben kıpırdamayınca bana daha da yaklaştı ve hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Derin bir nefes aldı.

"Çok duyarlısın," diye mırıldandı ıslak amıma karşı. "Sana daha yeni dokundum ve amın titriyor."

O kadar sert nefes aldım ki, basınçtaki ani değişim yüzünden ciğerlerim neredeyse çöküyordu. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, ağzı klitorisime kenetlendi ve dilini klitorisimin üzerinde düzleştirdi.

Yalama. Emme. Flicking.

Dili üzerimde çalışıyor, mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş her yalamada beni ağzına karşı çılgına çeviriyordu. Elleri kalçamın iç kısmını kavradı ve beni yüzüne doğru bastırdı.

Ondan bir hırıltı kaçtı ve ben de ona karşı koydum. Dişleri uyarı amacıyla klitorisimi ısırdı ama umurumda değildi.

"The-" Omurgam eğildi, ağzım boşuk bir nefesle açıldı.

Dilini zorla içime soktu ve ben nefes nefese kaldım, kalbim küt küt atıyordu.

Beni onunla becermeye devam ederken "*Lütfen*," diye boğuldum.

O kadar ıslanmıştım ki uyarılmamın kalçalarımın arasında biriktiğini hissedebiliyordum. Orgazmın kıyısında sallanıyordum ama daha derine dalmak yerine her şey aniden durdu.

"İlk kez benim sikime boşalacaksın. Sonra ağzımı sürerken boğazımdan aşağı boşalabilirsin."

BÖLÜM 26

THEO

“**P** Kirala," diye haykırdı, yalvarışının sesi kulaklarıma melodik bir ahenk gibi geliyordu.

Sofia'm. Daha fazlası için yalvarıyor.

Gözlerimi kapattığımda, avuç içim acıyla sertleşmiş sikime sürtündü ve şimdi ona yapabileceğim her şeyi hayal ettim. Hâlâ onun burada olmasını aklım almıyordu. Önümde. Çıplak ve istediğim gibi davranmak istiyordu.

Yıllarca onu aradım ve o gece onu olması gerekenden daha fazla istediğim için çok ileri gittiğimi düşünmek beni deliliğin eşğine getirdi.

Onu korumak için işe alındım, ona aşık olmak için değil.

Ama onu gördüğüm an benim olmuştu. Yedi yıl sonra bile hala öyleydi. Başka biriyle evli olsa bile.

Yıllar önce kalbimi kırmıştı ve onu tekrar kollarıma almak kalbimi parça parça onarıyordu.

Ve daha fazlasını istiyordum.

Bundan daha fazla. Bizden daha çok. *Ondan* daha çok.

Sonunda onu kesintisiz olarak görebildiğimde nefes almakta zorlanıyordum. Gözlerimi vücudunda gezdirdim, onun tadını çıkarmak için planlar yaptım. O pürüzsüz bronz ten. O dolgun göğüsler, emilmek için yanıp tutuşan koyu renk meme uçları. O kıvrımlar ve ziyafet çekmek için yalvaran o dolgun, çıplak am.

Çok güzeldi. Ve *lanet* olsun, o koku.

Sarhoş ediciydi. *O* sarhoş ediciydi. Kendimi zor tutuyordum.

Sadece damlayan amına batma düşüncesi bile sikimin seğirmesine ve taşaklarımın daha da gerilmesine neden oldu.

Yavaşça ayağa kalktım, ellerim kızarmış tenini okşayarak bölgeyi yumuşattı. Bir kolumu yumuşak karnına doladım, boştaki elim parmaklarım kıvrılmış saç tellerine dolanana kadar omurgasında gezindi ve saçlarını yumrukladı.

Tutuşumu sıkılaştırarak saç tellerini çektim, onu yukarı kaldırırken sırtı eğildi, önüm sırtıyla aynı hizaya geldi. Aletim fermuarımın dikişine sertçe dayanmış, çaresizce serbest kalmayı ve eve girmeyi bekliyordu.

Çenemi boynunun kıvrımına dayadım ve onu omzuma yaslanmaya zorladım.

"Te ves tan jodidamente hermosa cuando me suplicas," dedim, karnındaki elimi aşağı indirdim, yüzük parmağım amının dikişi boyunca kayıyor, biraz içeri dalıyor, deliğini tekrar kızdırıyordu.

"Lütfen Theo, gelmeme izin ver," diye inledi, parmağımı itti, üç mürekkepli nokta titreyen bacaklarının arasında kayboldu.

Yakında onu işaretlemenin bir yolunu bulacağım.

Parmağımı çekmeden önce bir anlığına ucunu içine soktum. Elleri arkasına geldi, parmakları kalçalarımın yanlarını kavradı ve beni agresif bir şekilde içine çekti.

"Theo, eğer yapmazsan yemin ederim-"

Daha fazla bekleyemezdim. Onun içinde olmalıydım.

Vücudu açlıkla gümbürdüyordu, onu döndürmek için saçlarındaki tutuşu gevşeterek uyarısını kestim. Ellerim onu kaldırmak için kalçalarının arkasından aşağı kaydı ve bacakları içgüdüsel olarak belime dolandı, kalçalarını sık bir itişle bana doğru salladı.

Onu yatağa kaldırıp sırt üstü yatırdım, onu keşfetmek istiyordum. Parmaklarım kalçalarına gömüldü ve ona bakabilmek için olabildiğince açmaya zorladı.

Gözlerim önce nereye bakacağını bilemedi. Bakışlarım vücudunun şeklini izleyerek aşağı doğru indi. Sol tarafındaki silik yara izi onun benim Sofia'm olduğunu doğruluyordu. Ellerim beline doğru kaydı ve avuçlarımın altında ne kadar iyi hissettiğinin tadını çıkardım.

"Kahretsin, mükemmelsin. Şu parlayan amcığının benim için nasıl ağladığına bak." Sikim pantolonumun dikişine o kadar sert bastırıyordu ki kendimi kaybetmek üzereydim.

Nefes alış verişı hızlandı ve bakışlarım altında kıvrandı. "Bana güveniyor musun?" Ona sordum.

"Evet."

Anında verdiği yanıt, kalbime doğru bir elektrik atışı oldu ve göğüs kafesimin altında çiçek açarak daha güçlü pompalamasını sağladı.

Daha önce yatağın üzerine bıraktığım kemere uzanmadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Eller," diye emrettim ve o da bana doğru kaldırarak emre uydu.

Ellerini ağzıma götürdüm, yaralı eline narin bir öpücük kondurdum ve sarılmış gazlı bezin sabitlendiğinden emin oldum. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim ve fikrini değiştirmiş olma ihtimaline karşı bir süre bekledim. Sonra deriyi bileklerine sarmaya başladım.

Kendimi beni durdurması için hazırladım ama yapmadı. Sadece bana bakmaya devam etti, hareketlerimi dikkatle inceledi, kemeri sıkıca çekmemi izledi - onu kelepçeliyordum.

Güvenliğı sağladıktan sonra bir adım geri çekildim ve üzerimdeki tişörtü başımın üzerinden çekiştirip kenara fırlattım. Ben pantolonumu, hemen ardından da boxer'ımı çıkarırken bakışları vücudumda oyalandı.

Sikim serbest kalınca gözleri büyüdü, delici bakışları sikime kilitlendi. Ağzını araladı, dili dudaklarının üzerinden dışarı fırladı ve hayal gücüm beni bunların sikimin etrafına sarılmış ne kadar güzel görüneceğine dair görüntülerle oyaladı.

"Gözler burada, Sofia."

Ona doğru yürüdüğümde bana iğneleyici bir yorum yapmak üzereydi, her adımda nefes alış verişı hızlanıyordu.

Yatağa tırmanarak üzerine oturdum, kalçalarım onunkileri iki yandan kavradı. Bağlı ellerini başının üzerine getirdim ve dudaklarımı kulağına doğru eğdim. Kulağının bir lobunu ağzıma alıp emdim.

"Onları orada tut," diye fısıldadım kulağına çekmeden önce. Kaba deri derisine battığında hafifçe irkildi.

Kaşlarını çattı. "Şimdi beni becerecek misin?"

Kıkırdadım ve ayaklarımın topuklarının üzerine oturmak için hareket ettim. "Sabırlı ol, Sofia."

"Oh, siktir git, Theo." Ofladı ve altımda kıvrandı.

"Kıpırdamadan yat, Sofia. Yakında seni becereceğim."

Parmaklarımı daha önce dişlerimin göğüslerinde bıraktığı yumuşak çürüklerin üzerinde gezdirdim, artık kime ait olduğunun kanıtı açıktı.

"Bak, tenin izlerimi ne kadar kolay alıyor. Sen bana aitsin, Sofia. Ve benim olanı geri alacağım."

Meme uçlarını çekiştirdim, baş ve işaret parmaklarımın arasında döndürdüm. Başını geriye atıp nefes alarak elimden kurtulmaya çalıştı.

"Anladın mı?"

Dudağını ısırarak başını salladı. Meme uçlarını daha sert sıkarken dudaklarımın köşesi kıvrıldı, sikim karnına doğru zıpladı.

"Sert oynamamdan hoşlanıyor musun, *mi alma*?" Karnımın üzerine çöküp yüzüm tam kalçalarının arasında olacak şekilde kendimi konumlandırırken ellerimi yanlarından aşağı doğru sıyırdım.

"Evet Theo, *lütfe* bana işkence etmeyi bırak..." diye tısladı burnumu kalçasının iç kısmında gezdirirken.

Nefesim klitorisinin üzerinde gezinirken ona baktım. Gözleri kapandı ve dilimin ucunu dikiş yerinin üzerinde gezdirdiğimde inledi. Bacaklarını başımın üzerine kapatarak dönmeye çalıştı ama ben onları daha da açmaya zorladım.

Bacaklarını omuzlarımın üzerine çektim, kıcını kaldırdım ve eğildim. Bir süre büzülmüş deliğiyle alay ettikten sonra, dilimle girişine girmeden önce bir iz yaladım.

Saldırıma devam ederken iç kalçalarını sıktım ve yüzüme doğru eğildi, bacaklarını başıma o kadar sıkı bastırdı ki, neredeyse beni boğuyordu. Ama şikâyet etmeyecektim. Onu yerken ölmek bir merhamet olurdu.

"İşte bu, *mi alma*, ağzıma gir. Yüzümü ıslatmanı istiyorum ki herkes benim bacaklarının arasına ait olduğumu bilsin."

Kalçalarını indirdim ve bir elimle onu yatağa doğru iterken dudaklarımı klitorisinin etrafına sardım, boştaki elimle parmaklarımı içine soktum.

Altımda kıvranıyor, kalçalarını yüzüme doğru yuvarlıyordu, amcığı benim tek besin kaynağımdı, dilim onun uyarılmışlığını yalayıp geçerken.

"Bunu duyuyor musun, *mi alma*?" Dedim, iki parmağımı araya sokarak hava almaya çıktım.

Parmaklarımın onun amcığı tarafından yutulması odadaki tek sestti. Islak emiş beni vahşi bir duruma itti ve son yemeğine aç kalmış, onun tadına doyamayan bir adam gibi tekrar içine daldım.

Şişmiş klitorisini ısırırken parmaklarımı içinde kıvırdım. Sırtını dikleştirdi, topukları kürek kemiklerime saplandı.

"Geliyorum. Oh Tanrım, Theo, geliyorum..."

"İşte bu, Sofia. Ver onu bana." Çabalarımı iki katına çıkardım, ta ki onun bir çığlıkla boğazımdan aşağı indiğini, amını ağzıma daha sert soktuğunu, parmaklarımın etrafında kasıldığını hissedene kadar.

Onun amına karşı mırıldandım, tadı tat tomurcuklarımı sular altında bıraktı, duyularım onun tatlılığı tarafından tüketildi. Parmaklarım ve dilim, onun yüzüme doğru yığıldığını hissedene kadar devam ediyordu.

"Amının tadı hatırladığımdan bile daha güzel." İnledim.

Ona baktım, ağzım ve sakalım onun ıslaklığıyla kaplıydı. Beni karşılayan bakış, mideme inen bir yumruk gibiydi. Bana bakıyordu, yüzü neredeyse benimki kadar vahşiydi, nefes alması zordu, göz bebekleri şehvetle büyümüştü.

"Öp beni."

Kendimi yukarı çektim, vücut ağırlığım onun üzerine düştü ve başının arkasından tutarak ağzımı onunkine yapıştırdım. O da beni aynı şiddetle öptü, dilimi emerek göğsümde yankılanan bir hırıltı gönderdi.

Kollarını başımın üzerinde sürükleyerek boynumun etrafında bir zincir oluşturdum. Beni sıkıca tutarken, vücudunu benimkine bastırırken, sikim amına yaslanırken ağzına doğru uzun ve derin bir inilti çıkardım.

İnledi, uzunluğuna karşı sürtündü, beni okşadı, sanki amcılığıyla beni mastürbasyon yapmaya çalışıyormuş gibi. Hafifçe geri çekilerek alnını benimkine yasladı, ağır nefesleri dudaklarımı kapladı.

"Amımın tadı senin ağzında daha da güzel," diye fısıldadı ağzıma karşı.

Vay anasını. Neredeyse o anda boşalıyordum.

Dudaklarımı onunkilerin üzerine eğdim, dilimi ağzının içine sokmak için kendime daha fazla yer açtım, onu daha derin ve daha sert öptüm. O da okşayışının ritmine uyarak emmeye başladı.

"Becer beni," diye nefes aldı, klitorisini sikime daha hızlı sürtüyordu. Nefes alışım hızlandı, ellerim vücudunda bulabildiğim her santimi avuçluyordu.

Kıçını tuttum, sonra kalçalarını tuttum, onu horozuma karşı ileri geri hareket ettirdim, açıklığının ve klitorisinin uzunluğumda kaymasını sağladım.

"Theo, lütfen. Beni becermeni istiyorum," diye fısıldadı.

Onu tekrar sırt üstü yatırdım ve tam şikâyet edecekti ki başımın arkasına uzandım, kollarını çözdüm ve bağlarını çözmek için hareket ettim.

"Sikimi istediğini biliyorum. İnan bana, ben de senin içinde olmayı çok istiyorum. Ama seni becerirken ellerini üzerimde hissetmek istiyorum."

Serbest kaldıktan sonra deriyi yatağın yanında yere attım ve kızarmış bileklerini dudaklarıma götürerek üzerlerine hafif bir öpücük kondurdum.

"Acıyor mu?" Başparmaklarımı derinin derisini yıprattığı kırmızı izlerin üzerinde gezdirerek sordum.

Başını salladı ve alt dudağını ısırdı. Çenesinden çekiştirerek dudağını dişlerinden kurtardım. "Hayır, *mi alma*, senin sözlerin."

"Ben *iyiyim*. Şimdi soru sormayı bırakıp beni siker misin?" dedi meydan okurcasına, kırımını avuçladı ve tırnaklarını etime geçirerek beni daha da yaklaştırdı.

Kıkırdadım ve bedenine doğru eğilip alnımı onunkine yasladım, bakışlarımız buluştu.

"Hâlâ orada olduğunu gördüğüme sevindim."

Yüzündeki ifade karşısında ciğerlerim sıkışmıştı ve dudakları benimkilere doğru aralandı. Elini tuttum ve birleşen ellerimizi sikime sardım, dikişini aşağı yukarı ovuşturdum, ıslaklığını topladım, sonra tekrar aşağı sürükledim ve kendimi girişiyle aynı hizaya getirdim, başını hafifçe içeri ittim.

Keskin bir nefes aldı ve ikimiz de aşağı baktık, bunca yıldan sonra ilk kez içine kayışımı izliyorduk, ta ki ben yarı yolda durana kadar.

"Bak, amın sikimin etrafına ne kadar güzel sarılmış," dedim boğuk bir inilti çıkararak. İkimiz de şaftımın onun uyarılmasıyla parladığını izledik, ben çekilirken amcığı sikimin üzerinde kayıyordu, ucu hala içeride duruyordu.

"Kukunun sikimi emmesini izlemeye bayılıyorum." İnledim, bu sefer biraz daha ileri ittim.

Ateşin bedenimi sarmasının nasıl bir his olduğunu tamamen unutmuşum ve onun beni tüketmesine izin vermekten çok mutluydum.

Boynuna bastırdım, dişlerimi pürüzsüz tenine geçirdim, beni sıkıldığını hissettiğimde üflememek için içimdeki tüm gücü topladım. Sırılsıklam amcığı sikimin etrafında enfes bir his uyandırıyor.

Bir elim kalçasına kenetlenmişken, başını çıkardım ve kavradım, şişmiş klitorisinin etrafında daireler çizmek için kullandım, sonra geri çekip tekrar içine daldım, bu sefer neredeyse sonuna kadar.

Dudaklarımız çarpıştı ve ağzımın içine doğru soludu, amcığı etrafında ayarlandı. Elleri benim müdahalemle yatağa çarptı. Parmakları

Çarşafı sıkıca kavradı ve amcığı bu hareketi taklit ederek beni sıkıştırdı, vücut ısıımı ateş gibi bir hale getirdi.

Dişlerimin arasından hava emerek tısladım ve çenemi tavana doğru çevirdim, kontrolüm pamuk ipliğine bağlıydı. "Ah, Sofia, beni öldürüyorsun."

"Neden?"

Kalçalarımı içine doğru yuvarlarken ellerim yanlarında daireler çiziyordu. "Bebeğim, cennet gibi hissediyorsun ve... ve..." Nefes nefese kalmıştım. Sesim

bu noktada sadece bir soluktu. "Tanrım, Sofia, ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun? Beni boğuyorsun."

Çok sıkıydı ve dışarı sızan ıslaklığı beni rahatlattı. Öne doğru sallandı, ama bir elimi karnına bastırarak daha fazla hareket etmesini engelledim.

"Sofia, kıpırdamadan dur, yoksa seni dizlerimin üzerine yatırır ve söz dinlemeyi öğrenene kadar kıpkırmızı bir şaplak atarım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Nefes nefese bir inilti çıkarırken tüyleri diken diken oldu. "*Siktir...*"

Etrafımda tekrar kenetlendiğinde keskin bir uyarılma karnımı okşadı ve horozum yanıt olarak seğirdi. Başparmağımı klitorisine inene kadar kalçasından aşağı sürükledim ve daire çizdim.

Dudaklarından yüksek sesli bir iç çekiş çıktı ve dudaklarımı onunkilere bastırarak yuttum.

Başparmağım hızlandıkça amının sikimin etrafında titrediğini hissettim ve kalçalarımı ona doğru yuvarlamaya devam ettim, kalçaları bana uymak için kıpırdandı.

"Daha fazla," diye yalvardı, parmakları saçlarımin arasından geçerek ağzımı tekrar onunkine götürdü. "Daha fazla, Theo, *lütfe*."

"Senin için her şeyi yaparım." Homurdandım, kalçalarımı geri çektim ve tamamen içine oturana kadar onun istekli amına çarptım, pelvisim kasıklarına yaslandı.

Sırtını dikleştirdi, göğsü benimkiyle buluşmak için yükselirken ayrık dudaklarından bir inilti kaçtı. Etrafıma o kadar mükemmel oturmuştu ki. "Beni çok iyi alıyorsun, *mi alma. Hecha solo para mí.*"

Sonuna kadar çektim, sonra uzun, sert bir vuruşla tekrar içine daldım. Yavaşça çekerken gözleri kapandı, böylece çıplak uzunluğumun her santimini hissedebiliyordu, sadece başımın tepesinin girişini alay ettiğini hissedebilecek kadar çekiyordu.

"Theo," diye haykırdı, dudaklarından dökülen adım kulaklarımin uzun zamandır duyduğu en tatlı melodiydi.

"*Mi alma*, bana bak," diye fısıldadım, nefes nefese dudaklarına yapışarak.

Bakışlarımız sarhoş edici bir bakışla kilitlendi ve bu geceden sonra onu asla bırakamayacağımı pekiştirdi. Zaten bırakmadım da.

Gözlerim ondan hiç ayrılmadan, tehlikeli bir şekilde yavaşça ona geri bastırdım, inlemelerimiz birbirine karıştı. Parmaklarını omzuma doğru sürüklerken kalçaları benimkilerle buluştu, tırnakları derimi kazıyor ve deliyordu.

"Sofia..." Tenine karşı inledim.

Her iki elini de tutup başının üzerine bastırdım ve parmaklarını benimkilerle birleştirdim. Yavaşça içeri girip daha derin bir yakınlık seviyesine ulaşırken gözlerimizi açık tuttuk. Vücutlarımız birbirine kilitlendi ve ikimiz de nefes aldık, kalbim tuttuğumuz nefeslerle kaburgalarımın çarpıyordu.

"Söyle," diye nefes verdi.

Onu sevdiğimi söylemek istesem de henüz yapamazdım. Tamamen benim olduğundan emin olmalıydım. Bu yüzden gerçeğe en yakın şeyle yetindim.

"Seni hayatımda hiç kimseyi özlemediğim kadar özledim," dedim sonunda. "Senin sıran."

Ben onun içine yuvarlanırken dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. "Ben de seni özledim," diye itiraf etti.

Ona bakarken kalbim tekledi, onun içinde kayboldum. "Tekrar söyle."

"Seni çok özledim"

Kontrolüm kırıldı ve vuruşlarım cezalandırıcı bir hal aldı, ona daha sert, daha *hızlı* girdim.

"Sofia, seni etrafımda hissetmek istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin bebeğim?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle.

Eğilerek alt dudağını ağzıma aldım, kalçalarım içine girip çıkarken her vuruşta klitorisine çarpıyordu. Amcığı sikimin etrafında sıkılaşıp keder kadar bana binmeye başladı ve bizi sarhoş edici bir mutluluk seviyesine sardı.

İç bacakları titriyor, altımda titriyordu. "Theo," diye bağırdı. Orgazmı onu ele geçirirken gözlerimiz çarpıştı. Nefes alış veriş boğuklaştı, vücudu benimkinin altında gerildi. Boşalırken mırıldandığı bir çığlık odayı doldurdu.

"Beni sıırıslıkam ediyorsun," dedim dişlerimi sıkarak.

Ritmimi yavaşlattım, vücudunun gevşediğini hissedene kadar zevkini çektim. Ellerimizi çözdüm ve bir parmağımı hassas klitorisinin üzerinde kaydurdum, ovuşturdum

Hâlâ tamamen içine oturmuşken sert vuruşlar yapıyordum. "Theo, yapamam-" diye yalvararak nefes nefese kaldı.

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Kukusuna kısa bir tokat atmadan hemen önce alçak sesle ve derinden kıkırdadım.

Haykırdı, çekilmeye çalışırken vücudu sarsıldı.

"Dinlemek hakkında ne demiştin, *mi alma*?" Tekrar amına dokunarak uyardım.

Kalçalarını kabaca kavrayarak, sert bir hamleyle onu içine sokmadan önce neredeyse tamamen çıkardım. Parmaklarımı kalçalarına gömdüm, tırnaklarım derisini çizdi, kalçalarım hızlandı, sikimi içeri ve dışarı sürdüm ve tekrar boşalması uzun sürmedi.

Onu bana bakmaya zorladım, gözleri içimde kükreyen ateş kadar sıcaktı. Bir dizi inilti çıkardı ve omurgama elektrik gönderdi.

Eğildim, sesim dudaklarında boğuklaştı. "Seni parçalanırken izlemeyi seviyorum."

Sırt kaslarım sertleştikçe itişlerim yavaşladı ve durgunlaştı, saliverilmem kaçmak için çaresizdi. Burnum onunkine sürtündü ve ağzım aradaki mesafeyi hiç kapatmadan dudaklarının üzerinde gezindi.

Kalçalarım sarsıldı ve boğazımdan boğuk bir ses çıkarken mide kaslarım sıkıştı, saliverilmem çözüldü. Boşalırken parlayan sikimi yavaşça dışarı çektiğimde ikimiz de aşağı baktık, ince beyaz bir sıvı çizgisi takip etti.

Nefesimin altında küfrederek, uzunluğumu kavradım ve zonklayan başımı merkezine doğru bastırdım, orgazmımın geri kalanı onun amına boşaldı, onu Mona Lisa'mmış gibi boyadım.

Bacaklarım ağırlığımı zar zor taşıyabiliyordu, nefesim sığlaşmıştı. Yedi yıldır bir kadının içine boşalmamıştım ve kesinlikle otuz yedi yıldır hiç bu kadar sert boşalmamıştım.

İçinden ılık döllerin sızdığını hissettim ve dizlerimin üzerine oturarak kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim. Uyluklarının iç kısmını yumuşatarak dizlerinin altından tuttum ve göğsüne doğru kaldırdım.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu, bakışlarımı takip ederek içinden sızan sıvıları izledi. Yanakları utançtan kızardı ve benim tutuşuma karşı koymaya çalıştı, ayrılmış uyluklarını kapatmak için hareket etti, ama ben daha sert kavradım, onları açık tuttum.

"Dur. Senden damlamasını izlemek istiyorum." Mükemmel şekilde şişmiş amcığından dölleri damlarken kalçasına doğru inledim. "Seni ne kadar kirlettiğimi görmek hoşuma gidiyor," dedim ona, inleyene kadar yumuşak etinin içini ısırdım.

Kasık kemiğinin üzerine bir öpücük kondurarak karnımın üzerine uzandım. "Ayrıca, yaptığım pislikleri temizlemek benim işim."

Dilimi bacağına iç tarafında düzleştirerek, ondan damlayan ıslaklığı yaladım ve yatağa yığıldı, gözleri çırpınarak kapandı.

"Daha önce benim için çok tatlı bir şekilde boşaldın, o güzel amını yediğimde ağzımı ıslattın. Benim güzel kızım bunu tekrar yapabileceğini düşünüyor mu?" Sızan amına karşı mırıldandım.

Aklımda yankılanan tek bir kelimeyle tekrar dalmadan önce son bir kez dölleri ve birbirine karışmış sularına baktım.

Benimkini.

BÖLÜM 27

M Bacaklarımın arasında kaybolduğunda vücudum hala uğulduyordu, dizlerim hala göğsüme bastırılmıştı. Dilini bacaklarımın içinde gezdirdi.

ve yatağa yığıldım, damlayan amımdan *bizi* temizleyeceği düşüncesiyle kollarımı yüzüme kapattım.

"Daha önce benim için çok tatlı boşalmıştın, o güzel amını yediğimde ağzımı ıslatmıştın. Benim güzel kızım bunu tekrar yapabileceğini düşünüyor mu?" diye sordu, kelimeleri bana karşı mırıldandı, sıcak nefesi hassas tenimde gezindi.

"Evet," diye yalvardım nefes nefese.

Ve sonra üzerimdeydi, ağzı diliyle salınımlarımızı yakalayıp tekrar içeri iterken açgözlüydü. Zevkle haykırdım.

Ellerim saçlarını kavramak için aşağıya indi, başını olabildiğince sıkı bir şekilde seksime doğru çekerken, o zaten şişmiş klitorisimi yaladı, emdi ve kemirdi, kalçalarımı ona doğru yuvarlarken kirli sakalı hissi arttırdı.

"Sana doyamıyorum," diye mırıldanarak klitorisimi dişlerinin arasından kurtardı. "Ama yalvardığında tadın daha da tatlı oluyor."

Tekrar içeri daldı ve ben *yine* boşalıyordum, başka bir orgazm vücudumda patlıyordu, ayak parmaklarım kıvrılıyor, amım dilinin etrafında kenetleniyor ve görüşümü siyah kaplıyordu. Göğsümden bir çığlık koptu, ses dalgaları havaya nüfuz etti.

"Oh, Theo..." Nefes nefese kaldım.

Bu adam bana ne yapıyor? Hiç böyle açlık hissetmemiştim.

"Aç, *mi alma*, birlikte ne kadar iyi olduğumuzun tadına bak."

Onun emriyle kafam karıştı, mutluluk veren sisi seyreltti ve gözlerimi açtığımda onu üzerimde belirmiş buldum.

Çenemi parmaklayarak dudaklarımı araladı. Ona baktım, bekliyordum. Dilimin arkasını hissedene kadar başparmağını ağzımın içine bastırdı. Öğürme isteğimle savaşırken gözlerimden yaşlar boşandı.

Öne doğru eğildi, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaştı, hınzır bir gülümseme dudaklarını süsledi. Gözleri parlıyordu ve bir şey söylemesini bekledim ama sessiz kaldı.

Onun yerine ağzını açtı ve benimkine ılık bir sıvı tükürdü. Tatlı, keskin bir tat duyularımı sardığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı, o çekilirken damlayan ince bir iplik ağzımızı birleştirdi.

Gözlerimiz çarpıştı, karanlık bir açlık irislerini sarmıştı. "Yut," diye homurdanarak ağzımı yavaşça kapattı. Sesini zar zor tanıyabildim. Daha derindi, daha boğuktu, şehvet içinde boğuluyordu.

İnledim ve bana söyleneni yaptım. İlk kez onun tadına bakıyordum ve bu tüm vücuduma bir zevk ürpertisi gönderdi, yutkunurken içimde bir uyarılma dalgası birikti. Eli boynumda duruyordu, başparmağı boynumu okşayarak sallanıyordu.

"Ne kadar itaatkâr bir melek," diye övdü ve ben bir başka iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım.

Daha yakına eğildi ve dişlerini kullanarak onu benimkinden ayırdı, karşılığında ısırdı. Sonra beni öptü, öylesine hararetle *yuttu* ki, yumuşak bir iç çekişle onun içinde eridim, kollarım boynuna dolandı ve onu daha yakına çekti.

Boynumun arkasını tuttu ve ben de öpücüğüne karşılık verdim, dilimi ağzına soktum, emdim ve okşadım.

Bu öpücük farklıydı. Etrafımızı sarmış, kelimelere dökemediğimiz her şeyi ona dökmemize izin vermişti.

Theo yanıma yerleşti ve beni kendine çekti, uzuvlarımız birbirine dolandı. Hafifçe geri çekildi, yumuşak parmakları omurgamda aşağı yukarı gezinirken nefeslerimizi tuttuk, kalplerimizin gümbürtüsü birlikte atıyordu.

Bana baktı, koyu renk gözleri beni yumuşaklıkla içine aldı. Çok huzurlu görünüyordu ve ona her şeyi anlatmadığımı bilmek kalbimin bir telini çekti.

Bu düşünceyi bir kenara iterek, tembel okşamalarını hissedince iç çektim ve ona tembelce gülümsedim, gözlerim ağırlaşmış ve bedenim doymuştu.

"Böyle devam edersen beni uyutacaksın." Ona daha da sokuldum, başımı göğsüne yasladım, çenesi saçlarımın üstünde duruyordu.

Gözlerim ağırlaşırken, eli sırtımda yavaş daireler çizerken cevabını zar zor duydum. Hatırladığım son şey üzerimize ağır bir şeyin örtüldüğünü hissettiğimdi ve ne kadar karşı koymaya çalışsam da uyku sonunda beni tüketti, "Seni seviyorum" fısıltıları beni bilinçsizliğe sürükledi.

Yavaşça kendime geldiğimde onun sıcaklığının tenime sızdığını hissettim. Dudaklarımı sıyıran memnun bir gülümsemeyle uyandım ve dün gecenin uzun zamandır uyuduğum en iyi uyku olduğunu fark ettim.

Gözlerimi kırıştırarak açtım ve benimkinden sadece iki santim ötedeki yüze baktım. Theo hâlâ mışıl mışıl uyuyor, usulca horluyordu.

Yüzüstü uyuyordu, başı kolunun üzerindeydi, diğer kolu ise ortama yayılmıştı. O kadar huzurlu görünüyordu ki elimde olmadan ona uzandım, başparmağım yanağına değdi. Hafifçe kıpırdandı, kolu etrafımda sıkılaştı ve beni daha yakına çekti.

Kahverengi bukleleri dün gece durmadan çekiştirdiğim için dağınıktı. Buklelerinden biri alnına düştü ve elim onu geriye doğru taramak için hareket etti, başparmağım alnında oluşan hafif kırıxıklığı düzeltti.

O kadar güzeldi ki.

Bunu yapma fırsatını hiç bulamamıştım, sadece yanına uzanıp onu seyretmek. Bunun mümkün olduğu tek seferde, gecenin bir yarısı veda etmeden ayrılmıştım.

Ama şimdi, onun yanında uyanmak, onun uyumasını izlemek, hayatımın geri kalanında yapmak istediğim tek şeydi.

Henüz zamanı değil, Sofia. Ve sadece her şeyden sonra seni affederse.

Gözlerimi kapattım ve titrek bir nefes alarak birkaç dakika daha bu huzurun tadını çıkardım.

Göğsümde kendimi ondan uzaklaştırdığım için benden nefret eden acıyı görmezden gelerek derin bir nefes aldım ve yataktan kalkmadan önce kolunu nazikçe üzerimden çektim.

Bakışlarım yatağa kaydı ve temiz uyuduğum yeri bulunca kaşlarımı çattım. Kalçalarımın arasına dokundum ama dün gecedен hiçbir iz bulamadım. Birden aklıma dün gece ben uyuduktan sonra beni temizlediği geldi.

Mi cielito.

Parmak uçlarımla odanın karşısına geçtim ve gömleğini dün gece attığı yerden alıp üzerime geçirdim. Yatak odasından çıkmadan hemen önce ona son bir kez baktım. Az önce huzurlu olan yüz ifadesi şimdi çatıktı, dudaklarının köşesi aşağı doğru kıvrılmıştı ve bencilce bu kalbimi ısıttı.

Koridorun karşısındaki banyoya sessizce ilerledim, kapıyı açık bıraktım ve duşu açıp ısınmasını bekledim. Gömleğinin dikişinden çekıştirdim ve başımın üzerine çektim.

Aynada kendime baktım ve bir şeylerin değiştiğini fark ettim. Eskiden olduğum kızın izleri bana geri bakıyordu. Vücudum dün gecedен beri ağrıyor olmasına rağmen, kalbim uzun zamandır ilk kez bu kadar rahatı.

Buhar banyoyu doldurdu ve küçük aynayı buğulandırdı. Spreyin altına girdim ve ısıtılmış su tenimi karıncalandırırken gözlerimi kapattım.

Düşüncelerim dün gece olan her şeye sürüklendi. Aklımın bir köşesinde, geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Onu itmeli ve bir anlık dikkatsizlikle korumasını öpen kızgın sadık eş rolünü oynamalıydım.

Ama içimizde dolaşan tutku düşünceleri silip süpürdü ve bana onun ilk sevgilisi olduğumu hatırlattı. Aslına bakarsanız, ben hep onun olmuştum.

Onun olmaktan hiç vazgeçmedim. Onun benim olmaktan vazgeçmediği kadar.

Bir şey bu kadar iyi hissettirmeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden bu beni ne kadar bencil yaparsa yapsın, yapabiliyorken bu geçici erteleme nin tadını çıkaracaktım.

Hararetli anlarımız etrafımdaki boşluğu doldurdu ve kendimi durduramadan elim tenimin üzerinde gezindi, bir meme ucunun üzerinde hayalet gibi dolaştı. Bu his karşısında keskin bir nefes aldım ve teslim oldum, zihnimin dolaşmasına izin verdim, elim yavaşça vücudumun ön kısmına doğru ilerledi.

Banyoya adımını attığı anda onu hissettim. Cam kapı kayarak açıldı ve omzumun üzerinden baktım, bedenim hafifçe yana yatmıştı, elim aşağıya doğru inmeyi durdurdu.

Onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Her yerime dokunan gözlerinin sıcaklığını hissettim. Dudaklarıma. Çeneme. Göğüslerimin üzerinde. Parmaklarımla amımın üstünden kayarak klitorisimi hafifçe sıyırdığı yere kadar vücudumun üzerinden akan suyu dikkatle takip etti.

Tüylerim diken diken oldu ve bakışları tekrar benimkini bulduğu anda nefes nefese kaldım.

Göğsünü sırtıma bastırana kadar suyun altına girdi. Basınç uyguladığımda içimde bir karıncalanma oldu. Kollarını omzuma doladı ve ben de ona doğru yaslandım, başım göğsünün üzerine düştü. Başımın yan tarafına hafif bir öpücük kondurdu.

"Günaydın, anneciğim," diye fısıldadı tenime karşı.

Diğer kalın ön kolunu belime dolayarak beni büyüyen ereksiyonuna karşı hapsetti. Parmaklarımla daha hızlı hareket ettirdiğimde eli göğsümü avuçlamak için yukarı doğru kıvrıldı ve içimdeki ısıyı alevlendirdi.

Düşük bir inilti çıkardı. "İşte bu, benim için amımla oynar."

Meme uçlarımdan birini çekiştirirken hafif bir inilti duydum, dişleri kulak mememi ısıırıyordu. Kaslarım kasıldı ve gerildi, kendimle oynarken elinin vücudumdaki çarpışmasıyla vücudum titreşti.

Sonra uçuşumun kenarından düşüyordum, orgazmım içime çöküyordu, Theo'nun adı titrek bir nefesle dudaklarımdan dökülüyordu.

Yüzümü ona döndüğümde dudakları şakağıma küçük bir öpücük daha kondurdu. Dizlerimin üzerine çökerken dilimi ısırarak ereksiyonuna baktım ama o beni durdurdu.

Kaşlarımla çattım ama parmağını çenemin altından geçirerek gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. "Bu sabah ihtiyacım olan tek şey senin benim için çözülmesini görmektir," dedi ve beni kendisine yaslanmam için geri çevirdi.

Başımın bir kez daha geriye düşmesine izin verdim, huzur bedenimi sarıyordu.

Eline bir topak şampuan sıktı ve saç diplerime masaj yaparak saçlarımı yıkamaya başladı. Onun bakımıyla derin bir inilti çıkardım, tırnakları kafa derim boyunca daireler çizmeye devam etmeden önce bir an için kazdı.

Hatırlıyor.

Kazadan sonraki ilk birkaç ay en zor dönemdi. Bırakın duş almayı, yataktan bile zar zor kalkabiliyordum. Ailemin ve bir zamanlar bildiğim hayatın yasını tutarken hep yorgunluktan bitap düşüyordum.

Theo sonunda devreye girdi ve işinin gerektirdiğinin ötesinde benimle ilgilenmeye yardımcı oldu. Beni beslemeye, yataktan kaldırmaya ve

Duş. Hatta doğrudan bana sormak istemediği için internette saatler geçirmiş, buklelerimi nasıl düzgün yıkayacağıma dair eğitimleri izlemişti.

Başımı kaldırıp ona baktım, şimdiki zamanın tadını çıkarmak için anılarımı bir kenara bıraktım. Ellerini başımın iki yanında gezdirirken bakışlarına karşılık verdim, parmaklarının enseme değmesi omurgamda bir ürperti yarattı.

Saçlarımı duruladı ve vücudumun geri kalanını temizlerken saç kremini buklelerime yedirdi. Bana öylesine incelikle dokundu ve öylesine özveriyle ilgilendi ki duygularımın dışarı taşmasını engellemek zorunda kaldım.

Bu doğru hissettirdi. Her zaman öyleydi.

Ve işi bittiğinde, ben de aynısını onun için yaptım.

"Bunu özledim, *bizi* özledim," dedi boğuk bir sesle, yüzümü avuçlarının arasına alarak. Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu ve yumuşak bir iç çekişle ayrıldılar.

Ben de bizi özledim.

Her şeyi yıkadıktan sonra duşu kapattı ve iki havlu aldı, birine beni sardı ve diğerini beline doladı. Kollarını vücuduma doladı ve hareketsiz kaldı, başı benimkinin üstündeydi, ikimiz de birbirimizi hissetmekten zevk alırken gözleri kapalıydı.

Aynadaki görüntümüze baktım, ta ki benimkinin üstündeki elime odaklanana kadar, yüzük parmağında onu son gördüğümde olmayan bir şey fark ettim.

Dövmesi olduğunu hatırlamıyorum.

"Theo," dedim sessizce. Mırıldanarak aynada bakışlarımla buluştu.

Parmağımı mürekkebin üzerinde gezdirdim ve dokunduğumda tüyleri diken diken oldu.

"Bu da ne?"

Arkamda gerildi. "Daha yakından bak."

Ben de kabul ettim. Eşit uzaklıkta üç siyah noktadan oluşan bir dövme idi ve arkasında bir sarmaşık vardı. Neye benzediğini görmek için avucunu çevirdim, ancak yanında SA harflerini buldum.

Bekle.

Sonunda bunun ne anlama geldiğini anladım. Kucağında döndüm ve onunla yüzleştim.

"Theo," dedim usulca.

Bir an için gözlerini kapattı, omuzları çöktü. "Her zaman sendin. Sadece sen vardın."

Beni derisine kazımıştı. Üç sıkma el işaretimiz. Adımın baş harfi onun soyadıyla birleşti.

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Parmağını çenemin altına soktu ve başparmağıyla yanağıma dokunarak gözyaşımı sildi. Üzerimde yükselirken gözleri benimkileri aradı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

"Biliyorum," dedi usulca.

Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve dudaklarımı onunkilere belli belirsiz değdirdim. Bana doğru açıldı ve ben de elimi boynuna dolayarak onu öne doğru çektim.

Hiç tereddüt etmeden kollarını bana doladı, beni ayaklarımdan çekti ve göğsüne sabitledi. Dili ağzıma girdi ve etrafımızdaki her şey yok oldu.

Beni banyo tezgahının üzerine yerleştirirken bacaklarım beline dolandı. İkimiz de nefessiz kalana kadar öpüştük.

Öpüşmeyi kesip beni yatak odasına geri götürdü ve nazikçe yatağa yatırdı. Şifonyere doğru yürüdü ve ikimiz için de kıyafetler aldı.

"Bunlar benim giysilerim değil," dedim kıkırdayarak.

Sırtarak bana doğru yürüdü. "Benimkinin içinde daha iyi görünüyorsun," dedi ve vücuduma sarılı havluyu çıkarıp beni kuruladı. Sonra gömleklerinden birini daha indirdi ve bir çift boksörünü giymeme yardım etti.

"Nasıl oluyor da bu kadar çok eşyan var?" Ben zaman kısıtlamasıyla ancak birkaç şey getirebilmişken, onun bu kadar çok eşyayı nasıl toplayabildiğini merak ederek sordum.

"Burası benim evim," diye itiraf etti. "Oh."

Devam etmeden önce gözleri yüzümde gezinerek beni inceledi. "Sen gittikten sonra buraya çok geldim."

Titrek bir nefes aldım, itirafı kalbime bir mızrak gibi saplandı, aramıza bu kadar mesafe koyduğum için, böyle anlardan mahrum kaldığım için pişmanlık duydum.

Ama umarım tüm bunlar sona erdiğinde kendimi affettirebilirim.

Havlusunu bıraktı ve benimkine benzer bir kıyafet giydi. Saç ürünlerim ve düz siyah bir tişörtle geri gelmeden önce bir anlığına ortadan kayboldu. Daha sonra yatakta hemen yanıma oturdu ve

elini onunkine koydum. Başımı omzuna koydum ve o da ıslak saçlarıma bir öpücük kondurdu.

"Yere otur," diye yumuşak bir sesle emretti.

Yataktan bir yastık aldı ve üzerine oturmam için yere bıraktı. Ürünleri buklelerime masaj yaparak sürmeye başladı ve ben de inleyerek onun dokunuşuna doğru eğildim.

Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. Bunu özlemişim. Bizi özledim. *Onu* özledim. Bu sadece doğru hissettirdi. Doğru hissettirdi. Her zaman öyleydi.

Dün gece kendimi özgür hissetmişim ama er ya da geç onu tekrar kendimden uzaklaştırmam gerekecekti. Victor'la ilgili planlarım henüz bitmemişti.

Ama onunla geçirdiğim bu küçük anlarda, başka hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Ne benim intikam ihtiyacım, ne yalanlarım, ne koşullarımız, hatta ne de olası sonumuz. Şiddetli bir fırtınanın ortasında olmak gibiydi. Etrafımda dönen ve beni tüketmekle tehdit eden her şeye rağmen, Theo'nun yanında güvendeydim.

Kendimi düşüncelerimden çekip çıkardığımda, dün gece hiç korunmadığımızı hatırladım.

"Dün gece hakkında," diye başladım, "doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Tarağı aldı ve buklelerimi açarak fırçalamaya başladı. "Biliyorum."

Açıklamadan önce durakladı, "Ve başka kimseyle birlikte olmadım." Başımı çevirdim ve yukarı baktım. "Ne?" Başımı tuttu ve tekrar öne çevirdi.

Fırçalamaya devam etti. "Beni duyduğun, Sofia. Senden sonra başka kimseyle birlikte olmadım, *mi alma*."

Dizlerimi yukarı kaldırıp göğsüme doğru çektim. Her ne kadar çok fazla migrenim tutmuş ya da Victor'un programını onu çoğu gece uzakta tutacak kadar meşgul etmeyi başarmış olsam da, onunla yatmak kaçınılmaz olmuştu. Kalbim ya da bedenim hiç istemese de başka biriyle birlikte olmamayı dilemişim.

"Neden?" Yumuşakça sordum.

Saçlarımı tişörtün içine sarıp üstüne saten bir bone takarak sabitlerken cevabını bekledim. İşini bitirdiğinde ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm.

Bacaklarının arasına girdim ve kollarımı boynuna doladım. Elleri bacaklarımda ilerledi, beni kendine çekerken uyluklarımdan arkasına yerleşti ve başını karnıma yaslamak için indirdi.

"Her zaman sadece sen vardın," diye mırıldandı gömleğime karşı.

İtirafının kesinliği göğüs kafesime kadar ulaştı, uyuyan kalbime battı, onu dağladı ve canlandırdı.

Kahretsin, bu adamı seviyorum.

Onu uzun zamandır seviyordum ama bunu ona henüz söyleyemezdım. Bu haksızlık olurdu, özellikle de ondan hâlâ bu kadar çok şey saklıyorken. Bir gün, onun için her şeyi ortaya dökecek ve ona ne kadar değer verdiğimi her gün hatırlatmaktan asla vazgeçmeyecektim.

Onun da beni sevdiğini biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Ama kendini tutuyordu, o değerli üç kelimeyle beni kendinden uzaklaştırmaktan korkuyordu.

Çenesini kavrayıp bana bakmaya zorlamadan önce bir elimle yüzünün yan tarafını okşadım. Eğildim ve çenesinin kenarına bir öpücük kondurdum. Parmaklarım saçlarına gömülürken öpücüklerimi çenesine serpiştirdim.

Ağzımı onunkine daha sıkı bastırmadan önce dudaklarına şefkatli bir öpücük kondururken ellerim çekiştirdi, dilim dikiş yerlerinde gezinerek içeri girmeyi talep etti.

Ağzımı açıp dilini benimkiyle çarpıştırmadan önce ağzıma karşı inledi. Ellerini kıcıımı sıkmak için yukarı kaldırdı, sonra beni kucağına aldı, kollarını etrafıma sardı ve vücutlarımızı birbirine yaklaştırdı.

"Seni kıyafetlerimin içinde görmeye bayılıyorum," diye mırıldandı dudaklarına karşı, boğazımdan aşağı inmeden önce. Yüzünü boynuma gömdü. "Seni onları giyerken gördüğümde kalbim, tüm vücudum *benim diye* haykırıyor."

Elleri gömleğinin altından kayarak sırtımın kıvrımlarında gezindi ve dokunuşuyla sırtımı kavislendirdi. Yavaşça ona yaslandım ve o da bana dönerek çıplak tenime bir öpücük kondurdu.

Tekrar, bu sefer daha aşağıdan yaptığında içimi bir ürperti kapladı. Bedenim arzıyla kıvrılırken dudaklarımdan bir inilti döküldü. Gömleğini bedenimden sıyrıp göğsüme yumuşak bir öpücük kondururken aç gözlerle bana baktı.

Ellerim gömleğini kavramak için aşağı indi. Kollarını kaldırdığında, tişörtü başının üzerinden geçirerek arkama düşmesine izin verdim.

Ellerim bronzlaşmış göğsünde, göğsündeki hafif kılların arasında gezindi. Parmaklarımı kılların arasından geçirdim ve tadına bakmak için yalvaran oyulmuş kaslarında gezdirdim. Parmak uçlarımda ürperdi.

Ellerimi yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kaldırıp dudaklarımı çenesine bastırarak eğildiğimde gözlerim onu aradı. "Her zaman sendin."

Ağzım onunkine değdiği anda hemen harekete geçti, ellerinden birini yukarı kaldırırken dili ağzımın içine kaydı. Ensemi kavradı ve daha derine inmek için beni kendine çekti, ben de kendimi onun içinde boğulmaya bıraktım.

Eğer ona nasıl hissettiğimi söyleyemiyorsam, bedenimi kullanarak kelimelerin iletemeyeceği şeyleri iletme istiyordum. Sadece biz varken, başka hiçbir şey yoktu.

Ama zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyordum.

O yapmaz.

BÖLÜM 28

THEO

W Sonraki birkaç günü, eskiden sahip olduğumuz rutine çok yakın bir rutine geri dönerek geçirdik. Onu tekrar kollarıma almak ve Bunca yıldan sonra her sabah ona uyanmak isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Gerçeklik zihnime kazınmaya devam etti ve bana son birkaç günün uzun zamandır yaşadığım en iyi günler olmasına rağmen, gerçeklerimizin geri gelmesinin sadece bir zaman meselesi olduğunu hatırlattı.

Aklımın bir köşesinde hâlâ sorular vardı; adını ve görünüşünü neden değiştirdiğine, hatta onca insan arasından neden Victor'la evlendiğine dair sorular. Cevaplar istiyordum ama aynı zamanda içten içe bilmek de istemiyordum.

Ya cevapları duymak istediğim gibi değilse? Ve en önemlisi, sadece onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak ve bunu tartışarak geçirmemek istiyordum.

Mutfığa girdiğinde hala ona kimin ateş ettiğini bulmaya çalışıyordum, üzerinde benim tişörtlerimden biri ve boxer külotumdan oluşan başka bir kombinasyon vardı. O geceden beri benim kıyafetlerimi giyiyordu ve her seferinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Bana ait olan bir şeyi giymesini izlemek hoşuma gidiyordu.

Ellerini ortama doladı ve kürek kemiklerimin arasına bir öpücük kondurdu. "Benimle gel."

Ellerinin karnımda durduğu yerde parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve omzumun üzerinden ona baktım. "Nereye?"

Bana bir cevap vermek yerine elimi tuttu ve bizi mutfaktan geçirip arka kapıdan çıkardı. Ben de onu takip ettim.

göle doğru yürüdü, yarı yolda durdu.

Nemli toprakta yürürken çoraplı ayaklarım üşüyor, küçük taşlar ayaklarımın altına batıyordu. Saat çoktan geç olmuştu, ay ışığı kıpırtısız gölün üzerinde süzülüyordu.

Geri döndü ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Tırnakları ensemdede gezindiğinde bir iniltiyi bastırdım.

"Kıyafetlerini çıkar," dedi. "Yüzmeye gidiyoruz." Gözlerim büyüdü. "Bebeğim, hava buz gibi."

Omuz silkti ve kotumun önüne uzanıp düğmeyi açıp fermuarı indirirken kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Parmakları sikime değdiğinde nefesim kesildi.

Sonra beni orada bırakarak arkasını döndü ve göle doğru yürüdü. Kenarda durakladı, ayak parmağını daldırdı ve bir ürpertiyle geri çekti. Derin bir nefes aldı ve tamamen giyinik bir şekilde göle doğru yürüdü, karanlık su etrafında dalgalanıyordu, şimdi sıırılsıklam olan gömleği vücuduna yapışıyordu.

Onu izledim, içeri girip ona katılıp katılmamayı düşündüm. Omzunun üzerinden baktı ve bana gülümsedi, sadece benim görebildiğim o değerli gülümsemelerinden birini takındı.

Ve o gülümseme için her şeyi yaparım.

"Orada öylece durup bana mı bakacaksın yoksa pantolonunu çıkarıp bana katılacak mısın?" diye alay etti, gözleri meydan okumayla parlıyordu. Kollarını yana kaydırarak kendini gölün içine doğru itti.

"Sofia, çok uzağa gitme."

Sırıtarak kendini daha uzağa itti. "O zaman gelip beni alsan iyi olur."

Pantolonumu indirdim, çoraplarım da onu takip etti, onu taklit etmeye karar verdim ve beni yeterince sıcak tutacaklarını umarak tişörtümü ve boxer külotumu çıkarmadım. Suyu girdiğimde tüylerim diken diken oldu ve suya daldım, su beni batırdı.

Yeniden yüzeye çıkarken buklelerimi yüzümden uzaklaştırdım. Tam önümde duruyordu, koyu renk saçları ıslatan su tarafından geriye itilmişti.

"Bu çok soğuk." Titreyerek inledim.

Onu kendime çektiğimde kıkırdadı, bacakları belime dolandı. Bana sıırıttı, ay ışığı yüzünde parıldıyordu. Ağzının köşesine bir öpücük kondurdum.

Sarhoş ediciydi ve ona doyabileceğimi hiç sanmıyordum.

Bir süre sessiz kaldık, elleri ıslak saçlarımın arasından geçerken suyun içinde sallanıyorduk, ben sırtında daireler çizerken tırnakları arada bir enseme sürtünüyordu.

Ona baktım, gözlerim yüz hatlarında geziniyordu. Sıcaklık göğsümde genişledi, patlayacakmış gibi hissedene kadar bastırdı. Huzur genellikle sükûnet ya da sessizlik hali olarak tanımlanırdı.

Ama o her zaman benim olmuştu. Kalbime bir merhem gibi, her zaman diğer her şeyi susturdu.

O benim huzurumdu. Benim kurtuluşumdu. *Mi alma.*

Hafifçe geri çektim. Dudaklarım onunkilere değdi, tüy kadar hafif bir öpücük fısıltısı. Vücudu benimkine doğru eğildi, dudakları yumuşak bir iç çekişle ayrıldı. Alnımı onunkine yasladım, bakışlarımız çarpıştı, nefeslerimiz birbirine karıştı.

İçine doğru hafifçe sallandığımda ürperdi. Yavaşça birbirimize karşı hareket etmeye devam ettik, vücutlarımız uyum içinde hareket ediyor, inşa ediyordu. Uzunluğuma daha sert sürtündü, ince, ıslak kumaş bizi ayıran tek şeydi ve sürtünme sadece zevki arttırdı.

"Sofia..." İnledim, yalvarışım kalın bir törpüyle çıkıyordu. Birbirimize karşı ileri geri sallanmaya devam ederken elim gömleğinin eteğinden yukarı doğru süzüldü, kalçasında durdu ve oradaki teni okşadı.

Yoğun bağlantı ciğerlerimdeki nefesi durdurdu ve birkaç dakika sonra hep birlikte boşaldık. Dudaklarım anında onunkilere yapıştı ve yumuşak çılgınlığını yuttu.

"Keşke burada kalabilseydik," diye fısıldadı dudaklarıma sessizce, göz kapakları titreyerek kapandıktan sonra.

İtirafı karşısında göğsüm sıkışmıştı. "Ben de, *mi alma*. Ben de." Alnından öptüm ve o da başını öne eğerek boynumun kıvrımına gömdü.

Bu gibi anlarda, çok iyi, çok *doğru* hissettiren anlarda en çok acı veriyordu. Bu anlar, bunun geçici olduğunu, bu mükemmel anların potansiyel bir sonu olduğunu sürekli hatırlatıyordu.

Sonunda uykuya daldı ve onu tekrar içeri taşıdım, başka bir uyku tişörtünü giydirmeden önce onu temizledim ve kuruladım.

Yatağa onun yanına uzandım ve bir süre uyumasını izledim. Muhtemelen ürkütücüydü ama gözümü ayıramıyordum. Göğsü sabit nefeslerle inip kalkıyor, yüzünde memnun bir ifade vardı.

Saçlarını okşadım ve bizi sonsuza dek bu mekânda ve anda kozada tutacak güce sahip olmayı diledim.

Ama kalbim ne isterse istesin, bu bana bağılı değildi.
Onun için savaşıacaktım ama onun da benim için savaşmasına ihtiyacım vardı.

Kanepede uzanmış, hangi dondurma çeşidinin en iyisi olduğunu tartışıyorduk ki bu tabii ki kurabiye hamuruydu, o sırada bilgisayarımdan bir e-posta bildirimi geldi.

Kolumu Sofia'nın omzundan çözerek yer değiştirdim ve sehpadan bilgisayarımı aldım.

E-posta Jaxon'dandı.

İkimiz de okurken omzumun üzerinden baktı.

Eve gitme vakti gelmişti.

Arada öpücükler kaçırarak sessizce çantalarımızı toplarken, rüya gibi puslu havayı bozmak istemeyerek oyalandık. Arabaya doğru ilerlerken göğsümde bir sızı hissettim, uzun bir yolculuk bizi bekliyordu.

Araba yolculuğu boyunca pek konuşmadık, elim hep onun elini tuttu. Dönüş yolunda sadece bir kez durduk, depoyu dolduracak ve yemek yiyecek kadar.

Zihnim milyonlarca düşünce ve endişeyle dolup taşıyordu. Sorularımın tüm cevaplarına sahip değildim ama tek istediğim oydu.

Gözlerim ona bakmak için hareket etti ama uyuduğunu fark ettim. Baş koltuk başlığına yaslanmıştı, kalın, dolgun kirpikleri elmacık kemiklerinin üzerine yayılmıştı. Aldığı her nefeste göğsünün inip kalkışını kısaca izledim.

Dikkatimi tekrar yola verdim, aklımı kurcalayan bir düşünce vardı.

Umarım hala aynı şeyi istiyordur.

BÖLÜM 29

A Günlerce süren çılgınca planlamalardan sonra gala gecesi nihayet gelmişti. Kulübeden döndüğümüzden beri bir hafta geçmişti ve ben Theo ve benim yalnız kalmamamız için her şeyi yapıyordu.

Denemediği için değil. Her gün beni yalnız yakalamaya çalışırdı ama ben hemen onu geri çevirir, özür diler ve suçu yoğun planlamaya atardım.

Gerçekte ise onun yanındayken kendime güvenmiyordum, duvarlarımı daha da yıkacağından ve ben her şeyi geride bırakmadan önce bana her şeyi açıklayacağından korkuyordum.

Sevgilimin isteği üzerine bütün günümü hazırlanarak geçirdim, çünkü bu gece onun şirketi için önemli bir geceydi ve benim de buna uygun görünmem gerekiyordu. Bu gece bizimle ilgili bile değildi ama yardım gecesini organize etmekle görevlendirildiğim için bu doğrudan Victor'a ve dolayısıyla onun şirketine yansıyacaktı.

Kıyafetime son rötuşları yaptıktan sonra aşağı indim.

"Nihayet." Victor kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü.

Ne kadar geç kalacağımız hakkında atıp tutmaya başladı, ama ben sadece bir şal kapıp gecenin soğuması ihtimaline karşı omuzlarıma sararken arka planda kaybolmasına izin verdim.

Dışarı çıktık ve ön merdivenlerden aşağı indim, güneş ufukta batıyordu.

İntikam için mükemmel bir gece.

Theo bir arabanın yanında bekliyordu ve merdivenlerden inerken varlığımı hissettiği anda tüm dikkatini bana yöneltti. Bakışları vücuduma baskı yapıyor, ardında patlayan bir ateş izi bırakıyordu.

Gözlerimiz birleşt i ve kulübede yaşadığımız her an geri geldi, pişmanlık anında içimi doldurdu ve bana hala ona yalan söylediğimi hatırlattı.

Yakında, Sofia. Yakında ona her şeyi anlatabileceksin.

Düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı kaçırdım ve dikkatimi tekrar Victor'a çevirdim. Arkasından Jaxon'ın beklediğ i arabaya doğru ilerledim ama Victor beni durdurdu.

"Bay Alvarez'le gidiyorsunuz. Her ihtimale karşı iki farklı araba alıyoruz."

Victor hâlâ hayatıma yönelik *tehditlerden* korkuyordu ve bizi takip eden birileri olması ihtimaline karşı dikkat dağıtmak için ayrı arabalarda gitmenin daha güvenli olacağını düşünüyordu.

İtiraz etmek istedim ama kararın kesin olduğunu ve öne sürebileceğim geçerli bir argüman olmadığını biliyordum. Ayrıca, eğer bu benden nefret etmeye başlamadan önce, sadece onun yanında bulunarak bile olsa, onunla vakit geçirmek için elime geçen son fırsatsa, bunu değerlendirmek istiyordum.

Ben de sadece başımı salladım ve Theo'nun tam önünde durana kadar bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Hareket etti ve önce benim gitmemi işaret etti.

Sonra cipin arka koltuğunda yanıma kaydı, şoför kapıyı arkasından kapattı. Nefis kokusu duyumlarım a doluyor, kapalı alanda beni sarhoş ediyordu. O kadar yakındı ki, yine de ulaşamayacağım kadar uzakta hissediyordum.

Dikkatimi dağıtmak için çantamdan telefonumu aldım ve şoför garaj yolundan ayrılıp ana yola doğru ilerlerken bakışlarımı ona odakladım. Çevremden Theo'nun koltuğuna yaslandığını ve başını çevirerek pencereden dışarı baktığını gördüm.

Hoparlörden gelen müzik sesi dışında tam bir sessizlik içinde otururken tüm vücudum onun varlığının ağırlığını hissetti. Bizi şoförümüzden ayıran bölmeye rağmen Theo sohbet etmeye çalışmıyordu ve ben bunun için minnettardım.

Yan tarafımı yakan bir sıcaklık hissettiğimde dikkatim hâlâ ekrana odaklanmıştı. Yan gözle aşağıya baktığımda Theo'nun elinin bizi ayıran koltuğa dayandığını gördüm.

Elbisemin yırtmacı sol bacağımın büyük bir kısmını açıkta bırakıyordu ve parmak uçları açıkta kalan deriyi yavaşça sıyırdıktan sonra hafifçe geri çekildi.

Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu ama onu tanıyordum. Vücudu daha fazlasını ifade ediyordu. Güvence arıyordu. O bilmek istiyordu

ya da kulübede olanların gerçek olup olmadığını.

Telefonumu kucağımda duran çantaya yerleştirdim ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşündüm. Görevimi tamamlamam gerekiyordu ama aynı zamanda ona onun olduğumu da hatırlatmak istiyordum.

İki ihtiyaç zihnimde savaştı.

Kendimi sorgulamadan önce, elimi kalçamın yanından aşağı kaydırđım ve deri koltuğa dokundurdum. Ama tam ellerimizi birleştirip diğerinin iyi olduğundan emin olmak için her zaman yaptığımız gibi üç kez sıkmak üzereyken, bölme aniden aşağı kaydı.

"Neredeyse vardık," diye duyurdu şoförümüz.

Elimi hızla çektim, sinmiştim. şoförümüz bölmeyi açık bıraktığında ona dokunma dürtümü bastırmak için kucağımdaki çantayı sıkıca kavradım.

Galanın yapılacağı yer görüldüğünde sinirlerim daha da gerildi ama onları bastırarak nihai hedefe odaklandım.

Bu gece Victor Morales'i öldürecek ve sonunda ailemi rahat bırakacaktım.

Park ettikten sonra Theo dışarı çıktı ve kapımı açmak için arabanın arkasından dolandı. Tutmam için elini uzattı. Elini onunkine koymadan önce duraksadım, başparmağı parmak eklemlerimi okşadı, tüylerim diken diken oldu.

Elimi hızla geri çektim, bakışlarından kaçarken kendimi toparladım ve arkamızdaki arabaya odaklandım, Jaxon'ın arabadan inip Victor için kapıyı açmasını izledim.

Victor yanıma doğru yürüdü ve kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti. Yanağıma hafif bir öpücük kondurmadan önce kulağıma "Harika görünüyor," diye fısıldadı.

Theo'ya bakmamak için kendimi zorlayarak küçük bir teşekkür mırıldandım ama bakışlarının ağırlığının başımın yan tarafında bir delik açtığını *hissedebiliyordum*. Onun yanımda olmasını tercih etmeme rağmen bu sevgi gösterisine ve Victor'un ellerimi okşamasına şahit olduğunu bildiğim için göğsüm sıkışıyor, vicdan azabı duyuyordum.

Odaklan, Sofia. Sadece bir gece daha rol yapacağım.

Kırmızı halı kaplı merdivenlerden çıktık ve bu geceki etkinlik için kiraladığım metropol binasına girdik. Kahverengi tuğlalı yapının en üst katında çatı pencereleri ve tavandan tabana pencereler vardı. Mekan Bemes'in liman bölgesinde, limanın hemen karşısında yer alıyordu ve bu da planımı uygulamak için en uygun yerdi.

Yer göstericiye ismimizi söyledik, o da hemen kenara çekildi ve kolunu önünde kavuşturarak bizi içeri buyur etti. "İyi akşamlar Bay ve Bayan Morales."

İçeride galeri salonu, ana etkinliğin gerçekleştiği bir balo salonu olarak hizmet veriyordu. Devasa tavandan kristal avizeler sarkıyor, parlak ışıklar cilalı zemine vuruyor, görevliler altın tabaklarda ordövrler ve şampanya flütleri taşıyordu.

Victor bazı katılımcılara odaklanırken Theo ve Jaxon odanın karşı taraflarında yerlerini aldılar. Odanın içinde dolaşırken beni de yanında götürdü, havadan sudan konuştuk ve bazı bağışçılarla ve diğer toplum sülükleriyle bağ kurmaya çalıştık.

Bazı konuşmalar sırasında gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, dinliyormuş gibi yaparak, arada bir başımı sallayarak ilgili görünmeye çalıştım.

Ama sonunda önümdeki konuşmalar kayboldu ve gözlerim odayı tarayarak tekrar onu aramaya başladı. Yerini değiştirmişti, şimdi uzak köşedeki bir duvara yaslanmıştı.

Her ne kadar dekorun içine karışmaya çalışsa da, gözlerinizi ondan ayırmanız mümkün değildi.

Şaşkına dönmüş bir halde, bu gece ilk kez onun geri kalanını inceledim. Vücudunu saran siyah bir blazer ceket ve gömlek ile siyah bir takım elbise giymişti. Pantolonu, daha birkaç gün önce belime sarılmış olan güçlü kalçalarını şekillendiriyor, bana tüm bunları bir süreliğine unuttururken beni sabitliyordu.

Bakışları benimkilerle buluştu ve çenesi kasıldı, koyu kahverengi gözleri ondan saklamaya çalıştığım katmanları soymayı hedefliyordu. Başka tarafa bakmaya çalıştım, ama bakışları bizi birbirimize bağlayan görünmez bir iplik gibiydi ve onu koparmak için kendimi zor tuttum.

Ta ki Victor'un sert elini belimde hissedip beni sersemliğimden kurtarıp belediye başkanıyla yaptığımız konuşmaya geri döndürene kadar. Victor içeri girdiğimiz andan itibaren beni yanından ayırmamıştı. Sanki ortadan kaybolmamdan korkuyordu.

Biraz ara vermem lazım.

Neyse ki bu akşamki açık artırmanın başlamasıyla birlikte belediye başkanının karısı şeklinde bir dikkat dağıtıcı ortaya çıkana kadar Victor'un yanında kaldım.

Menos mal.

"Özür dilerim," dedim elimi göğsüne koyarak. "Her şeyi kontrol etmeye gidiyorum. Hemen döneceğim," diye sözümü bitirdim ve onları konuşmalarıyla baş başa bıraktım.

Victor mırıldanarak beni onayladı ve yanağıma küçük bir öpücük kondurdu, dikkatini prestijli konuklara verirken az önce söylediklerime pek aldırmış etmedi.

Odanın içinde süzülerek küçük grupların arasından geçtim, eğlenip eğlenmediklerinden hızla emin oldum ve biraz temiz havaya ihtiyaç duyduğum için arkadaki büyük beyaz Fransız kapılarına doğru ilerledim.

Kapıları itip uzun ve karanlık koridorda yürümeye başlamadan önce yol üzerindeki masalara dizilmiş ikram tepsilerinden birkaç kanepe aldım. Koridorun sonundaki merdivene doğru ilerlerken kırmızı topuklu ayakkabılarım ahşap zemine çarpıyordu.

Basamakların dibinde durup kendime baktım, keşke bunu yapmak için daha rahat bir kıyafet giymiş olsaydım, ama bu şüpheleri artırabilirdi.

Üzerimdeki uzun siyah elbise vücudumun her kıvrımını sarıyor, kare yakası mütevazı kuplarımı daha tatlı bir çifte dönüştürüyordu. Bacaklarımın çoğunu açıkta bırakan yırtmaç, kalçamın hemen üzerinde duruyordu; ayaklarımı saran siyah topuklar, küçük bedenime birkaç santim daha kazandırıyor.

Yere düşmesini engellemek için elbisemin kenarından tutarak kendimi beş kat yukarı çektim. Zirveye ulaştığımda sağa döndüm ve biraz daha yürüdüm.

Büyük tuvaler ve kullanılmayan mobilyalar duvarlara dizilmiş, üzerleri beyaz çarşaflarla örtülmüştü. Personel, alt kattaki etkinliğe yer açmak için binanın bu bölümünü depo olarak kullanmıştı.

Aradığım cam kapı setini bulduğumda sola yöneldim. Kapıları iterek açtım, gece havasının üzerime çökmesine izin verdim, serin ve sessiz hava titreyen sinirlerimi yatıştırdı.

Silkelen, Sofia. Bunun için yıllarca çalıştın ve bu geceye hazırlandın.

Derin bir nefes aldım ve birkaç hafta önce bölgeyi ziyaret ettiğimde bulduğum gizli terasa çıktım.

Karşıya geçerken açlığımı bastırmak için ağzıma bir *briouat*'nın minyatür versiyonunu attım. Çelik korkuluklara yaslandım ve manzarayı seyrederek arazinin uzunluğunu taradım.

Aşağıda, bahçeler binanın arkasına doğru kıvrılıyor ve caddenin karşısındaki limana karışıyor. Sokak lambaları boş araziye ışık saçıyor.

Hava, alt kattaki balo salonundan yankılanan hafif müzik sesiyle doluydu, teknelerin uzaklara doğru süzülürken çıkardığı sesle karışıyor ve geride yakında tadını çıkarabileceğim bir huzur vaadi bırakıyordu.

Bir kapı açıldığında ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim, kuartetin hafif sesi havada yoğunlaştı. Sonra arkamda sıcak bir varlık belirdi, kolları aniden belime dolanarak beni kendisine doğru çekti, vücudunun sıcaklığı bir battaniye gibi bedenimi sardı, tüylerim diken diken oldu.

Ellerim parmaklıklara sıkıca yapıştı, soğuk avuçlarımı ısıırıyordu. İçimi çektim ve ona doğru eğildim, vücudumu onunkine bastırdım. Nefes alışverişim düzleşti, başım göğsüne yaslanarak gevşedi. Elimi onunkinin üzerine koydum ve o da parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Onun odunsu kokusunun duyularımı ele geçirmesine izin verirken gözlerim kapandı. "Sofia," diye fısıldadı alçak sesle.

Sol elini yavaşça belimin kıvrımından aşağı kaydırarak kalçamın üzerine koydu. Yumuşak bir memnuniyet gümbürtüsü vücudumda titreşti ve içimin derinliklerine yerleşti. Ellerinin vücudumdaki ağırlığına odaklandım, parmak eklemleri belimde yavaş daireler çiziyordu.

Ona olan ihtiyacım o kadar şiddetliydi ki beni nefessiz bıraktı.

Dudakları şakağıma bastırdı, yüzümün yan tarafına yumuşak öpücükler kondurdu, ardından boynumun eğimine doğru fırçaladı, beni dağladı ve tenimde tüylerim diken diken oldu.

Ona daha fazla bastırdım, yumuşak bir inilti dudaklarımı terk etti ve durgun atmosfere yayıldı.

Etrafımızda dönen gerilim o kadar baskındı ki, omurgamdan aşağı buz gibi bir farkındalık kovanı gönderdi ve bana buna bir son vermem gerektiğini hatırlattı.

Şimdilik.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve onu isteğim dışında uzaklaştırmak için cesaretimi topladım.

"Bunu yapamayız," diye o kadar alçak sesle fısıldadım ki duyduğundan bile emin değildim.

Ben.

Ama aramızdaki önceki elektrik akımı aniden buharlaştı, Theo itirafım karşısında arkamda donakaldı. Çenemden tuttu ve yüzüm ona dönük olacak şekilde bana manevra yaptırdı.

Başımı yukarı kaldırdı ama bakışlarım aşağıya doğru kaymıştı. Çenemi daha sıkı kavrayarak, "Sofia, bana bak," diye ısrar etti.

Karanlıkta ona baktım, gözleri karanlıktı ve ay ışığı altında şaşkınlıkla parlıyordu, gümüş ışık yanaklarının köşelerine vuruyordu, boynunun güçlü çizgileri itirafımın ağırlığından gerilmişti.

"*Bunu yapamayız* derken ne demek istiyorsun? Neyi yapamayız Sofia?" diye sordu başını yana eğerek, tavrımdaki ani değişim karşısında şaşırmıştı.

Bana doğru uzanırken eli çenemden ayrıldı ama ben bir adım geri attım.

Yalanlar cılız bir şekilde ortaya çıkarken hava bedenimi terk etti. "Yani bunu yapamayız." Bedenlerimizin arasını işaret ettim. "Biz."

"Özür dilerim?" dedi şaşkınlıkla, sözlerimin ağırlığı sanki onu fiziksel olarak itmişim gibi geri sendelemesine neden oldu.

"Evliyim ve henüz bitirmeye niyetim yok," diye yalan söyledim, etrafımızı saran karanlığın acı dolu ifademi maskeleyeceğini umarak.

Theo beni çok iyi tanıyordu. Yalan söyleyip söylemediğimi anlayacak kadar bana uyumluydu. Ama belki de karanlıkta beni her zamanki kadar kolay çözemeyeceğini umuyordum. Sözlerimin sertliğinin onu bırakacak kadar inciteceğini umuyordum.

Profesyonel bir yalancı olmuştum ve buraya gelmeme yardımcı olan hiçbir yalandan dolayı kendimi suçlu hissetmemiştim ama *lanet* olsun, bu çok zordu. Bunu ona yaptığım için kendimden nefret ediyordum.

Kıpırdamadan durdu, sözlerimin acımasız yankısı karşısında şok olmuştu. "Evliliğimden vazgeçemem," diye ekledim.

Tersledi ve sırtım tırabzana sıkıca bastırılana kadar öne doğru adım attı. Ona dokunma dürtüsüne direnerek ellerimle tırabzanı kavradım.

Elini önümde gezdirdi ve avucunu göğsümün üzerine, kalbimin göğüs kafesimin altında durduğu yere bastırdı.

"Bu benim. Bu her zaman benim oldu," diye ilan etti, her kelimesi yavaş ve kasıtlıydı, yaklaşırken kendini ön tarafıma yerleştirdi.

Kalbim onun sözleriyle kırıldı. Sözlerimin onu ikna etmeyeceğini biliyordum, bu yüzden beni öpmek için eğildiğinde başımı ondan yana çevirdim.

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi, gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Sonunda beni bıraktı ve hızla uzaklaştı, aramıza mesafe koydu, beni saran kokusunu anında özlememe neden oldu.

Soğuk hava üzerimden geçerek daha önce tenime değdirdiği sıcaklığın yerini aldı ve ben de onu uzak tutmaya çalışarak kollarımı göbeğime sardım.

Gözlerindeki önceki sıcaklık yakıcı bir öfkeye dönüştü, sözlerim sonunda zihninde somutlaştı, yalanlarımın farkına vardı. Bakışları sertleşti ve çenesi sıkılaştı, ihanetim göğsünün tam ortasına çarptı ve kanamasını izlemem için yarıldı.

"Sen ciddisin," dedi bir süre sonra. Gözlerimi göğsünden ayırmadım, soğuk bakışlarına karşılık vermeyi reddettim. "Onu bana tercih ediyorsun, öyle mi? Bu gece onunla oldukça rahat görüldüğünü gördüm. İstedığın o mu?" Sesinden zehir damlıyordu.

Hayır, ona bağışlamak istedim. İstedığım sensin ama sana sahip olamam. Henüz değil.

İtiraf etmek istedim, çekip gitmesini engellemek istedim. Az önce söylediğim her şeyi geri almak istedim ama yapamadım.

Ben de en kolay yolu seçtim. Sessizlik.

Theo başını salladı, bakışları arkamızdaki ufuk çizgisine kaymadan önce ifadesi sertleşti ve alaycı bir kahkaha attı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve kararımı kabul etmiş gibi başını salladı.

Kalbinin açtığım yaraların üzerine kapandığını hissedebiliyordum, bunun yansıması kanımda kötücül bir hal alıyordu. "Peki, Sofia. Eğer istediğin buysa," dedi sonunda.

Onun mesafeli ses tonu karşısında gözlerim yaşardı. Cam kapıları arkasından çarparak kapatıp gözden kaybolurken onu izledim. Orada öylece durdum, peşinden gidip her şeyi açıklama dürtüsüyle savaşıırken titriyordum. Peşinden koşup beni affetmesi için yalvarmak, yalanlarımı ifşa etmek istiyordum çünkü yüzündeki korkmuş ifadeyi görmek beni kendimden daha çok incitiyordu.

hayal bile edemezdim.

Ama kendime bu gecenin ne için olduğunu hatırlatmak zorundaydım.

Her zaman istediğim adam elimin altında olmasına rağmen, ölmüş ebeveynlerim ve almam gereken bir intikam borcum vardı. Buraya kadar intikamımı almamak için gelmemiştim.

Silkelenerek tekrar içeri girdim. Yerde başka kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, geçen haftaki ziyaretimden beri Victor'u etkisiz hale getirmek için ihtiyacım olan her şeyin durduğu gevşemiş havalandırmaya doğru yürüdüm.

Kameranın titrediğini fark ettim. Binanın bu tarafını gören kameralara müdahale edildiğini bildiğimden, bir kopyasını göstererek görmezden geldim.

Dün geceki görüntülerden.

Diğer kameralar kurcalanmamıştı çünkü bu gece gelen insanları göstermeleri gerekiyordu. Ancak binanın bu tarafı konuklarla sınırlı olacağından, şüphe uyandırmayacaktı.

Önündeki eski aynayı hareket ettirdim, vidası sökülmiş havalandırma kapağını oynattım, yerinden çıkardım ve yanıma koydum. Sonra içinde duran küçük spor çantasını aldım. Fermuarını açtım, içine uzandım ve uyluk kılıfımı aldım, sabitledim ve daha kolay erişim için Beretta'mı sağ bacağıma bağladım.

Parmaklarım sahip olduğum son somut hatıranın sıkışmış bir parçasının kenarlarına değdiğinde, elim son ekipmanımı almak için içeri uzandı.

Fotoğrafi gizli cebinden çıkardım, burnuma kaybolmuş bir evin kokusu geliyordu. Kenarları yıpranmış, alt köşelerindeki renkler lekelenmişti. Ama bana gülümseyen aile hâlâ aynıydı, sanki o unutulmaz gece hiç yaşanmamış gibi zamanın içinde hapsolmuştu.

Bu, *Baba'nın* ben birkaç gün sonra üniversiteye gitmeden önce hep birlikte kutladığımız son doğum günüydü.

Dökülmek üzere olan gözyaşlarımı tutarak başımı kaldırdım. Bakışlarımı tekrar aşağı indirdiğimde, elimdeki fotoğrafın üzerinde gezinen yansımamı yakaladım. Gözlerim resmin üzerinde geziniyor, oradaki genç kadınla bana bakan kadını karşılaştırıyordu.

Kaygısız görünüyordu. Mutlu görünüyordu. Ama ailesinin vahşice öldürülmesine tanık olmamıştı. Boşluğu, evinin olmamasının nasıl bir his olduğunu, onu bağlayan hiçbir şeyin olmadığını deneyimlememişti.

Theo sende. Theo vardı.

Onunla birlikte olduğum kişi uyanmak istiyordu, isyan etmek ve derimin altında gerilmek istiyordu, ama Victor intikama aç olan bu yeni versiyonu yaratmıştı.

Theo'yla ilgili her türlü düşünceyi bir kenara itmek zorundaydım çünkü yapmak üzere olduğum şey duygulara yer bırakmıyordu. İntikamımın duygulardan arınmış olması gerekiyordu. Herhangi bir duygu planlarımı bozabilirdi ve bu göze alamayacağım bir şeydi.

Victor'a kısa bir mesaj atmadan önce saate baktım, onu biraz yalnız kalmak için bahçede bana katılmaya davet ettim, bu fırsata atlayacağını ve Jaxon'un geride kalmasını sağlayacağını biliyordum.

İhtiyacım olan diğerk şeyleri de alarak aceleyle koridorun sonuna gittim, çıkış kapısını geçtim ve Victor'un benimle buluşacağı yere giden gizli merdiveni buldum.

Attığım her adımda omurgam sertleşiyor, hedefime yaklaşırken beklentim orta yerimi sıkıştırıyordu.

Cezanı çekme zamanı, Victor Morales.

BÖLÜM 30

SOFYA

“Y Buradasın," dedim tatlı bir sesle *kocama* doğru yürürken, kollarımı ortasına doladım.

Victor kucağında döndü ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "*Aşkım*," diye mırıldandı.

Tiksintimi bastırdım ve dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Burada ne işimiz var?" diye sordu yüzünde sinsi bir sırıtışla.

Takım elbisesinin yakalarından tutup onu kendime yaklaştırırken ses tonumu çapkınca tuttum. "Biraz eğlenebiliriz diye düşünmüştüm."

Omzumun üzerinden baktı, dikkati arkamdaki binadaydı. "Öylece gidemeyiz."

Kirpiklerimi kırptırdım, bir elimle kravatını çektişirdim, diğer elimle tırnaklarımı gömleğinden aşağı geçirdim ve kemerinde durdum. "Sadece kısa bir süre için olacak. Söz veriyorum."

Ben onu pantolonunun üstünden kavrarken inledi, vücudunda bir zevk ürpertisi dalgalandı. Verdiği tepki karşısında tüylerim diken diken oldu, boğazıma safra kaçtı.

"Tamam. Ama çabuk olmalıyız," diye sonunda kabul etti.

Sanki bu adam hızlı olmaktan başka bir şey biliyordu. Başımı içimden salladım ve dikkatimi tekrar ona odakladım.

"Burada olmaz," dedim ve kravatından tutarak onu konteyner limanına doğru yönlendirdim.

"Nereye gidiyoruz?"

Kameraları işaret ettim. "Meraklı gözlerden uzakta."

"Akıllıca," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, beni takip ederken sırıtarak.

Yeterince yaklaştığımızda olduğum yerde durdum ve yüzümü ona döndüm. Aramızdaki mesafeyi kapatırken Victor'un ifadesi karardı. İğrenç parmaklarını boğazıma dolayarak beni geriye doğru yürüttü ve konteynırlardan birine çarptırdı.

"Beni her zaman baştan çıkarıyorsun," diye homurdandı, dudaklarını yalayarak vücuduma baktı.

Midem bulandı ve onun iğrenç görüntüsünü engellemek için başımı yana çevirdim, ellerim kollarına dayanmak için yukarı kalktı.

Neredeyse bitti, Sofia.

Dikkatini şimdi açıkta kalan boğazıma odakladı, yüzünü boynumun kıvrımına gömmeden önce yüzümün yan tarafına özensiz öpücükler bıraktı, oradaki deriyi ısırdı ve emdi.

Elleri yanlarımdan aşağı kaymaya başladı ve parmakları çıplak tenime ulaştığında gerildim. Kendi kendine mırıldanarak elini yavaşça açıkta kalan bacağımin yan tarafına doğru çekti ama ben elini tutup onun yerine kıcıma koyarak dikkatini dağıttım.

Kavrayışı arka tarafıma doğru sıkılaştı ve homurdanarak vücudunu benimkine doğru itti. Ellerimi arkamdaki soğuk metale dayadım ve beklemeye başladım. Zaman uzadı ve her saniye saatler gibi geldi.

O yine boynumla meşgul olurken, ben de elbisemin içine sıkıştırdığım, Beretta'mın yanında uyluğuma asılı duran şırıngaya uzandım. İğneyi hazırladım ve başının arkasından tutarak onu boynumun kıvrımına doğru ittim, tam da ihtiyacım olduğu gibi açı verdim.

Derin bir nefes aldım ve açıkta kalan boynunun yan tarafına nişan aldım. İğne, derisinin yüzeyini kırmadan önce onu sıkıştırdı, beyaz sıvı damarlarına gömüldü.

Bir adım geri çekilip elini boynuna götürdü ve dudaklarımı bir gülümseme kapladı. Bu kez gerçekte ve prova edilmiş bir gülümseme değildi. Bana doğru fırlamaya çalıştı ama başaramadı, dizlerinin üzerine düştü.

"Olivia?" diye sordu, sesindeki hafif tonu fark edince durakladı. "Ne yaptın sen?" Sesi giderek kötüleşiyordu ve fark etti ki Yüzü kızgın bir ifadeye bürünüyor.

Sakinleştirici sonunda etkisini gösterdi ve yere yıgılırken vücudu geriye doğru savruldu, başı gürültüyle yere çarptı. Bilincini kaybetmiş, gevşemiş ve irademe boyun eğmiş bir haldeyken ona yaklaştı ve üzerinde durdum.

Vücudunu hareket ettirmeme ve onu hazırlamama yetecek kadar sakinleştirici enjekte etmiştim.

Takım elbisesinin cebinden telefonunu aldım ve Jaxon'a hızlı bir mesaj yazarak onu ve Theo'yu eve gönderdim. Suyun kenarına doğru yürürken topuklarımın altındaki çakıllar tırdadı, ayak parmaklarım beton bloğun kenarına değiyordu.

Mesaj iletildikten sonra telefonu suya attım ve yavaşça dibe batışını izledim.

Rıhtıma doğru baktım, bir geminin limana yanaşmasını izliyordum. Bemes'in limanı çok büyük değildi ama tedarikçilerin kullanabileceği kadar büyüktü.

Kocam buradaki tüm çalışanları cebinde taşıdığından, onlardan bu gece başlarını diğer tarafa çevirmelerini istemek ve terminalin bu bölümünü boş tutmak kolay olmuştu.

Depolardan birinin yanındaki bir saklama konteynerine yöneldim ve içinden koyu renkli bir muşamba alarak Victor'un cesedinin yayıldığı yere getirdim. Muşambayı atımdı ve cesedi üstüne kaldırdım, ardından nabzını kontrol etmek için cesedin yanına diz ktm.

Bir saniyeliğine üzerine dikilip herhangi bir hareket olup olmadığını izledim, ama hiçbir şey olmayınca plastiği vücudunun üzerine katladım ve uzanıp topuklu ayakkabılarımı çıkardım, sonra da üzerine fırlattım.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra hızla etrafı kolaan ettim ve onu sıraların arasından sürükleyerek yargılamanın yapılacağı yere götürdüm.

Duruşmaların başlasın, Victor Morales.

BÖLÜM 31

THEO

Onu balkonda yalnız bıraktığımdan beri vücudumu saran öfkeyi dindirmeye çalışarak takım elbisemi düzelttim. Ana kata geri döndüm, Belediye başkanının sesi odayı doldurup açık artırmaya çıkarılacak son birkaç ürünü duyururken ben de eski konumuma döndüm. Gözlerimi Fransız kapılarından ayırmıyor, kısa bir süre sonra onun da arkasından gelip konuklara katılmasını bekliyordum.

Daha önce içeri girdiğimizde, insan kalabalığını taramam, her gece elbisesi ve pahalı takım elbise arasında yolumu bulmam, herhangi bir tehdit olup olmadığını değerlendirmem gerekiyordu, ama bakışlarım tekrar ona dönüyordu çünkü bir oda ne kadar kalabalık olursa olsun, dikkatimi çeken her zaman oydu.

Victor'un yanından ayrılıp ana odadan çıkar çıkmaz, onunla bir an geçirmek için mükemmel bir fırsat yakalamıştım, günlerce yapamadıktan sonra nihayet onunla baş başa kalabilecektim.

Onun peşinden gitmeden önce Jaxon'un Victor'u koruduğundan emin olmuştum. Etrafta dolaştım, mülkün uzak köşesindeki gizli balkona çıkan merdiveni bulmaya çalıştım, bunu bildiğini ve gürültülü ve kalabalık odalardan hiç hoşlanmadığı için kaçmak için sessiz bir alana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Sonunda kapısını bulup dışarı çıktığımda, yüzü başka tarafa dönüktü, yalnız figürü parmaklıklara yaslanmıştı. Birkaç adım ötede durdum, bakışlarımın vücudunu taramasına izin verdim, sonunda onu içime çekmek için zaman ayırdım.

Esinti, vücudunu saran siyah elbisenin kumaşıyla oynamış, eteğini dalgalandırmış ve kumaşın ağız sulandıran dudaklarına yapışmasına neden olmuştu.

mükemmel vücudunun ana hatlarını.

Her zaman zarıftı ve bu elbise onu daha da öne çıkardı.

Sönük altın rengi ışıklar kızın sıcak, bronz teninde parılıyordu ve alçak bir topuzla bağlanmış saçları, buklelerin bir kısmı kaçarak yüzünü çerçevelerken, diğerleri boynunun narin eğimini öpüyordu.

Çıplak omurgasının kıvrımını, elbisesinin kıcının kıvrımının hemen üzerinden geçtiği yere kadar takip ettim. Nefesim kesildi, kalbim hızla çarpmaya başladı.

Aklıma tek bir kelime geldi.

Yıkıcı.

Hiçbir şey beni ona doğru yürümekten alıkoyamazdı, parmaklarım ona dokunmak için çaresizdi. Bunca yıldan sonra, sonunda onu benim olarak kabul etmek istiyordum. Sonuçlarını siktir et.

Ama sonra kalbimi kırdı. Yine.

Tavrındaki ani değişikliği anlamaya çalışarak beynimi zorladım. Daha birkaç gün öncesine kadar aynı fikirdeymişiz gibi görünüyordu. Ama o balkonda bıraktığım kişi benim Sofia'm değildi. O kişi her kimse, tamamen farklı biriydi, tanımadığım biriydi.

Beni kendinden uzaklaştırmasını, onu bana tercih etmesini hiç beklemiyordum. Tam olarak bu kelimeleri söylememiştı ama sessizliği ihtiyacım olan tek cevaptı.

Mesaj alındı. Açık ve net.

Kulübeden döndüğümüzden beri sessiz ve mesafeliydi ama ben bunu bu akşamki etkinlik için yapılması gereken bitmek bilmeyen hazırlıklara ve kocasının her zamankinden daha yapışkan olmasına bağlıyordum.

Morales neredeyse günün her saniyesinde onun yanından ayrılmıyor, lanet ellerini onun üzerinde her gördüğümde damarlarımda sürekli bir sahiplenme ateşi dolaşıyordu.

Kendimi, ona dokunmaya hakkı olduğunu düşündüğü için onu öldürmemek için bulabildiğim tüm kısıtlamaları toplamak zorunda buldum. Hâlâ onun karısı olduğu için bunun mantıksız olduğunu biliyordum ama unvanların hiçbir anlamı yoktu. Önemli olan her şekilde o benimdi.

Onu uzaklaştırma fırsatını bulduğum tek zaman, geçen hafta bu geceki gala için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için buraya gelmek zorunda kaldığı zamandı.

Onu içeri kadar takip etmeye ve özel bir an geçirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Ama bunun yerine, arabanın içinde kalmam konusunda ısrar etti ve işi bittiğinde doğruca eve gitti, özür diledi ve yapacak daha milyonlarca işi olduğunu iddia etti.

Öfkemi bastırmaya çalıştım ama başaramıyordum, onu yukarıda yalnız bıraktığım için pişmanlık duyuyordum. Düşüncelerimden sıyrıldım ve odaya baktım.

Bir şeyler ters gidiyordu. Sofia hiçbir yerde görünmüyordu. Onu göremiyordum, odadaki varlığını *hissedemiyordum*.

Tekrar Victor'un yanına dönmüş olma ihtimaline karşı bakışlarımı hızla Victor'un üzerinde gezdirdim ama o da ortalıkta yoktu.

Odadan bir kez daha çıktım, hala balkonda olduğundan emin olmak için merdivenleri ikişer ikişer çıktım, ama cam kapıdan baktığımda artık orada değildi. Etrafa bakındım, kattaki her odayı aradım ama boşuna.

Ne oluyor lan?

Aşağı inip Jaxon'a haber vermeden önce son bir kez etrafa bakmaya karar verip cam kapıdan içeri dalarken kalbim duracak gibi oldu, içimi bir panik dalgası kapladı.

Korkuluklara yaslanarak arazinin uzunluğunu taradım, gözlerimin görünen her santimde gezinmesine izin verdim. Tam içeri girmek üzereydim ki göz ucuyla bir siluetin belirdiğini gördüm.

Liman.

Gözlerimi kısıtım, kaybolmadan önce daha yakından bakmak için havada asılı kaldım. Hayal mi görüyordum bilemiyordum ama siyah bir elbise giymiş, eteği arkasında dalgalanan bir figür, bir şeye sarılmış bir şeyi sürüklüyordu.

bir çeşit gri muşamba.

Sofia mı?

Onu her yerde tanırım ama konteyner limanında ne işi vardı?

Peki ne taşıyordu?

Tam bir köşenin arkasına yöneldiği sırada, muşamba hafifçe kalktı ve gizlenen şeyi ortaya çıkardı.

Ama bir şey değildi. *Biriydi*.

BÖLÜM 32

SOFYA

I Ben sabırla onun uyanmasını beklerken odanın karanlık köşesine sıkışıp kaldı, ki bu her an olabilirdi.

Kargonun içi, bir tarafı kaplayan masa ve ortada oturan, deneğimin bağlı olduğu tek sandalye dışında boştu. Aletlerim masanın üzerinde sıralanmış ve onun işitmesi için kullanılmaya hazır bir şekilde duruyordu. Alçak bir lamba yüzeye ışık saçıyor, odanın geri kalanını yumuşak sarı bir parıltıyla aydınlatıyordu.

Kolları sandalyenin kollarına iple bağlanmış, bacakları da benzer şekilde bağlanmıştı.

Morales yavaşça bilinçsiz durumundan uyandı. Sabitlendiği metal sandalyeye hafifçe vurarak hareket etmeye çalıştı, ancak tamamen bağlandığını fark etti.

Kollarını ve bacaklarını genişçe tutan, onu oynamam için yayılmış ve hareketsiz bırakan bağlara karşı bu sefer daha sert bir şekilde mücadele etti. İpe karşı tekrar sarsıldı, boğuk bir ses başını örten kapüşona çarparak yankılandı.

Masaya doğru yürüyüp bir seçenek belirlerken şeffaf plastik muşamba topuklarımın altında kırıştı. Kenara yaslanıp bacak bacak üstüne attım ve tırtıklı bıçağı ileri geri salladım.

"Kim var orada?" diye bağırarak sessiz odayı doldurdu, boğuk feryatlarının yankıları ona cevap verdi.

Çok acınası.

Eminim gecesinin bu şekilde biteceğini hayal etmemişti. Karısıyla eğlenceli bir zaman geçirmek için buluşmayı kabul etmişti, ancak tamamen farklı koşullar altında bağlanmıştı.

Bunun arkasında kendi karısının olduğunu bilmeden. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, sonunda hak ettiğini bulduğunu biliyordum.

Bıçak elimde, tam karşısına geldiğimde durdum, vücudunun üzerinde belirdim. Vücudundan yayılan korkuyla midemde tatmin duygusu oluşmaya başlamıştı bile.

"¡Put a madre! Hangi cehennemdeyim ben? Yüzünü göster, *pinche pendejo*," diye kükredi, çırpınıyordu.

Bıçağı nabzının attığı noktaya getirip ucunu yumuşak bir şekilde çıplak tenine bastırarak onu çabucak susturdum. Onu bağlamadan önce ceketini ve gömleğini çıkarmıştım, üzerinde sadece koyu gri pantolonunu ve yakında kıpkırmızıya boyanacak olan bembeyaz fanilasını bırakmıştım.

Vücudu bu keskin his karşısında hemen gerildi. Nabzının düzensizleştiğini hissedemiyordum ama yüzeyden hiç ayrılmadan tenine daha fazla bastırdığımda göğsünün ne kadar hızlı kabardığından nabzının ne kadar hızlı attığını tahmin edebiliyordum.

Bıçağın ucunu aşağıya, şahdamarına doğru sürükledim ve vücudunun uzunluğu boyunca kaydırdım. Daha da sertleşti, aletini sıyırdığımda boğazı aşağı doğru indi ve sonunda bıçağı kalçasının üzerine yerleştirdim.

Beni tekmelemeye çalıştı, bu da beni bıçağı kalçasına saplamaya teşvik etti, etinin kuvvetten yırtılma sesinin tadını çıkardı, boğuk çığlıklarının cınlamasından zevk aldı.

"Çıkar beni, seni orospu çocuğu! Sen benim kim *olduğumu* biliyor musun?" diye bağırdı, boşuna çırpınmaya devam ederken altındaki sandalye tıkırdıyordu. Kanının muşambanın üzerine damlayarak şaheserimin ilk darbeleri olmasını hayranlıkla izledim.

Dimdik ayağa kalktım. "Kapa çeneni," diye tısladım.

Elimde kanlı bıçak, etrafını sardım ve arkasında durdum. Başındaki kapüşonun üstündeki kumaşı tutup çekerek çıkardım ve geri dönüp ona doğru yürüdüm.

Başını sallarken kumaşı masanın üzerine attım, yavaşça gözlerini açtı, görüşünün alışmasına izin verdi ve yavaş yavaş nerede olduğunu anladı.

Sonra, ışığın akışına doğru bir adım attım.

Gözleri nihayet bana odaklandığında hâlâ etrafını inceliyordu. Gözleri genişledi ve yüzünde sayısız duygunun titreşmesini izledim.

Şaşkınlık, rahatlamaya dönüşmeden önce tanımaya dönüştü, ancak hızla şaşkınlığa dönüştü.

"Olivia?" diye sordu, varlığımla irkilmişti.

"Merhaba sevgili kocacığım. Seni burada görmek ne güzel," diye selamladım onu, ses tonum espriliydi.

"*Aşkım*, neler oluyor?" Victor hâlâ ikiye ikiye bir araya getirmeye, beyninin kendisine oyun oynayıp oynamadığını anlamaya çalışarak sordu.

Kaşları çatıldı ve boynunu bükerek odada daha fazla insan olup olmadığını taradı. "Karımı bırakın," dedi arkamda olduğunu düşündüğü kişiye, ancak sessizlikle karşılaştı.

Dikkatini tekrar bana verdi ve ben de kuru bir kahkaha attım. "Sadece benim, *aşkım*," diye cevap verdim, sevecenliği zehirle sarılmış gibi tükürdüm.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne demek sadece sen varsın? Seni bunu yapmaya kim zorluyor?"

İfadesi duraksadığında yüzüme bir gülümseme yayıldı, karşısında kimin durduğunu fark etti, elinde kanıyla kaplı bir bıçak vardı. Bıçağı kaldırıp parmağımı keskin kenarında gezdirdiğimde gözleri şaşkınlıkla büyüdü, kanının kaygan hissi damarlarımda bir tatmin heyecanı yarattı.

Yüzünde öfke ve ihanet karışımı bir his belirirken çene kasları sıkıştı. *Perfecto*.

Ona doğru geri döndüm. Elbisemin kenarını sıkıştırarak fazla kumaşı önümden, arkamdan çektim ve çömeldim. Dirseklerim dizlerime dayanmış, bıçak bacaklarımda arasında sallanıyordu.

Çarpık bir alay dudaklarımı büktü ve hayatımın bu kadar sert bir şekilde değişmesinden sorumlu olan adama baktım. "Beni tanımadın, değil mi?" Başımı yana eğerek alaycı bir şekilde sordum.

Bakışları değişti ve artık daha savunmasız bir pozisyonda olduğum için saldırmaya hazırlandığını görebiliyordum. Çünkü bu pisliğin dövüşmeyi bilmesinin tek yolu buydu.

Dezavantajlı olduğun zaman.

"Ne tür oyunlar oynuyorsun?" diye sordu bana ters ters bakarak.

Ayağa kalkarak etraftan dolaştım, bıçağın ucunu vücudunun düzlemleri boyunca gezdirdim, kanı arkasında bir iz bırakarak buluştuğu kumaşa battı.

"Beni son gördüğünde on dokuz yaşındaydım. Ama artık büyüdüm, o yüzden hafızanı tazeleyeyim," dedim, şimdi ona dönük olarak.

Geri adım atarak boştaki elimi kaldırdım ve ona göz kırparken silah tutuyormuş gibi yaptım.

"İyi uykular Herrera," diye alay ettim hayali tetiği çekmeden önce.

Gözleri yüzümde gezindi, üç kelime sonunda yüz hatlarını tanıma duygusunu tetikledi, bir anlayış duygusu üzerine çöktü.

Yüzü sanki bir hayalet görmüş gibi sertçe soldu. Sanırım ben de onun için öyleydim, çünkü onun hayatını avuçlarımın içinde tutarak hayatta ve iyi olmam değil, ölü olmam gerekiyordu.

"Bu... *imkansız*," diye fısıldadı, tamamen inanmaz bir halde beni izliyordu. "Bu olamaz. Seni ben öldürdüm. Ölmüş olman gerekiyordu."

Omuzlarımı silktim. "Hayatta kaldım."

Yaşadığı şok yavaş yavaş azaldı ve saf bir küçümsemeye dönüştü.

"Sanırım nişancılığın o kadar da iyi değilmiş." Başımı sallayarak kıkırdadım. "Hedefini kan kaybından ölmeye terk etmeden önce hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmemek ne kadar da acemice bir hata."

Yaklaştım ve bıçağı şakağında gezdirdim. "Sanırım kirli işlerini başkalarının yapmasına izin verdiğinde böyle oluyor. Ellerini kirletme sırası sana geldiğinde, bunu takip bile edemiyorsun. Aslında diğer pek çok şey gibi."

Öfkesi onu ele geçirirken nefret yüz hatlarını yaktı. Kendini bana doğru fırlatırken öldürücü görünüyordu, ama çok uzağa gidemedi, bağlar onu yerinde tutuyordu.

Dudaklarını büzdü ve tükürdü. "*¡Asquerosa!*" dedi dişlerini sıkarak.

Islak tükürük yanağıma sıçradı ve yüzümden aşağı damladı. Elimini tersiyle sildim, sonra da pantolonuna bulaştırdım.

"Ah, ah, ah," dedim. "Şimdi, nerede senin terbiyen?"

Ona karanlık bir gülümseme gönderdim ve o daha hareketi fark etmeden bıçağımı diğer kalçasına sapladım. Koparmadan önce bir kez döndürdüm.

Acı içinde inledi, çığlığını bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Konteynerin kapısının yavaşça gıcırdayarak açılması odayı doldurduğunda nihayet sızlanmayı bıraktı; ay ışığının bir şeridi içeri süzülüp Morales'in altında biriken kana vurarak parıldıyordu.

Kapı, tüm bunları mümkün kılan kişinin arkasından gürültüyle kapandı. O olduğunu anlamak için arkamı dönmeye zahmet etmedim, tanıdık kokusu bana doğru sürükleniyordu.

"Sonunda bize katılman ne güzel," dedim, gölgelerin arasında saklanırken, kısık kıkırdaması duvarlarda yankılanıyordu.

Victor, birilerinin ona yardım edebileceğine, onu kurtarmaya gelebileceğine inanarak, "*Lütfen*, bana yardım edin," diye sızlandı.

Yalvaran çağrısına cevap verecek son kişinin o olacağını bilmiyordu.

Yalvarışını duymazdan gelerek yaklaştım ve bıçağın kenarını Morales'in çenesini yukarı kaldırmak için kullandım. Bana baktı, dilinin ucunda hakaretler birikiyordu.

"En güzel manzara bu değil mi?" Başının arkasına uzandım ve mükemmel bir şekilde toplanmış saçlarını çekerek boynunu ortaya çıkardım.

Dirençle karşılaşana kadar bıçağı biraz daha aşağıya, çenesine doğru kaydırdım. Yüzünün kenarından süzülen teri ve vücudunun titremesini izlerken içimi bir haz duygusu kapladı.

Bıçak derisine battı ve bir damla kan boynunun yamacından aşağı kaydı. "Baksana ne güzel kanıyorsun ve buna ben sebep oluyorum."

Meydan okurcasına hırladı. "Ne istiyorsun? Para mı istiyorsun?"

Karanlık bir kıkırdama çıkararak başımı salladım ve bıçağı çenesinin altından çektim. "Benim istediğim cevaplar. Senin pis paran umurumda bile değil."

Durakladım. "Gerçi sende hiç kalmadı." Kaşlarını çattı. "Pardon?"

Ona mahcup bir gülümseme verdim. "Hesaplarınız boş, sevgili kocacığım. Komşu ilçelerimizdeki okullar cömert bağışlarınız için size minnettarlar."

Gözleri kısılmadan önce sözlerimin içine işlemesine izin verdi, bakışları yeni bir öfke dalgasıyla doldu.

"Buna *cesaret* edemezsin."

Başımı sallayarak kendi kendime güldüm. "Ah, *aşkım*, tabii ki yaparım."

Bana başka hakaretler savurmak için ağzını açtı ama o bunu yapamadan elimin tersi yüzünün yan tarafına değdi.

"Şimdi, bir kadına hakaret etmenin doğru olduğunu düşündüren nedir?" Omzumun üzerinden misafirime göz kırparak baktım. "Sanırım bir derse daha ihtiyacı var,

Hayır mı?"

Bakışlarını takip etti, kiminle konuştuğunu anlayamadığı için hayal kırıklığı yüz hatlarında belirgindi.

"Kabul etmek zorundayım," dediler sonunda.

Şok yüz hatlarını dondurdu, yanımdayken durup sonunda kendini gösterdiğinde sesin tanıdıklığı onu yıkadı. Vücudu kaskatı kesildi, ağzı açık kaldı.

Onun adını fısıldadı, sesini inançsızlık kaplamıştı. "Elena mı?"

Gözlerini kapattı, kuvvetle titriyordu, kafası gördüğüne ikna olduğu hayaleti parçalamaya çalışıyordu. "Bu sen olamazsın. Bu imkânsız."

Gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Sürpriz!" Küçük bir kıkırdama çıkardı. "Beni gördüğüne sevindin mi, oğlum?"

BÖLÜM 33

SOFIA - ON BEŞ AY ÖNCE

I Bemes'in kenarından geçip doğruca Adrar'a doğru yol aldım. Onların mahallesine vardığımda arabamı kimsenin fazla dikkat etmeyeceği bir yere park ettim.

dikkatimi çekti. Kontağı kapattıktan sonra tabletimin kilidini açtım ve Morales'in yazlık evindeki güvenlik görüntülerini açtım.

Beklendiği gibi, iki muhafız dışarıda verandada kâğıt oynarken, karısı oturma odasında elinde kitapla kanepede oturuyordu.

Saate bir göz attım. Karanlığın çökmesine daha birkaç saat vardı, bu yüzden sabırla gösterge panelindeki saatin yeni güne geçmesini bekledim.

Valentina'nın telefonu arabada çaldığında saat gece yarısını beş geçiyordu.

Bluetooth'umu kulağıma taktım ve elimde tabletle arabamdan çıktım. Bagajdan aletlerimi alırken onu tavana yerleştirdim.

"Valentina," diye selamladım onu.

"Mutfakta iki koruma var. Binada başka hareket yok. Elena yatak odasında uyuyor."

"Açık bir atışınız var mı?"

"Evet."

"Al şunu."

Görüntüleri izlediğimde iki adamın birbirlerinin üzerine düştüğünü gördüm, hem de hiçbir ses ya da yaygara olmadan.

Dahili telefonda "Hedefler ortadan kaldırıldı," dedi.

"Cesedi aldınız mı?"

"Evet, siz gelmeden önce oturma odasında hazır olacak."

Durakladım, nihayet bunu başlatabilmenin beklentisi damarlarımda dolaşıyordu.

"Teşekkür ederim."

İletişimimizi kesmeden önce mırıldandı. Glock'umu kalçama dayadım, sırt çantamı omuzladım ve arabamla ev arasındaki kısa mesafeyi koşarak sahile indim.

Elena Morales'le üç ay önce, her hafta kocasının çevresindeki kadınların katıldığı bir öğle yemeği için gittiği şehir kulübünün umumi tuvaletinde tanışmıştım. Tuvaleti kullanmak için çıkar çıkmaz arkasından gittim ve kimsenin içeri girmeyeceğinden emin oldum.

Kapıyı kilitledikten sonra, o çıkana kadar kabinlerden birinin içinde bekledim.

Yalnız olduğunu düşünerek bir an aynaya baktı ve maskesi düştü, yüzüne keder doldu. Makyajı hafifçe akmış ve sakladığı sırrı ortaya çıkarmıştı.

Makyaj çantasına uzandı, gizlemek için gerekenleri çıkardı, işte o zaman saklandığım yerden çıkıp ona bir fırsat sundum.

Bana karşı olabilirdi, ama hevesle kabul etmeden önce sadece birkaç saniye tereddüt etti.

Elimde silah, arka girişten gizlice içeri girdim, ben gelmeden önce Valentina içeri girip Elena'nın DNA'sıyla oynanmış kadavrayı oturma odasındaki kanepeye yerleştirdiğinde alarm çoktan devre dışı bırakılmıştı.

Mutfağa girdim ve yerde yığılmış iki adamı gördüm, her ikisinin de alnını bir delik süslüyordu.

Eğildim ve öldüklerini teyit etmek için nabızlarını kontrol ettim. Valentina'dan şüphe ettiğimden değil, ama insan asla çok emin olamaz. Ben bunun canlı kanıtıydım.

Hem mutfağı hem de oturma odasını ıslattım, havada kalan ölüm kokusu hızla odunsu tatlı kokuya karıştı.

Arkama uzandım ve sırt çantamdan bekleyen kibrit kutusunu çıkardım. Bir tanesini çakıp önümde tuttum ve alevlerin odun şeridini sarışını, tavana doğru yükselen acı bir duman püskürüşünü izledim.

Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim, yere düştüğünde alevler yükseliyordu. Mutfaktan çıktım ve koridorda ilerledim, siyah botlarım ahşap koridora çarpıyor, arkamda gaz sıçramaları oluşuyordu.

Üç kibrit daha çıkardım ve hepsini aynı anda yaktım. Alevin canlanmasının verdiği acı ve *patlamayla* içimden adrenalin fişkırdı.

Merdivenlerden yukarı çıkarken onları arkamda bıraktım, benzinden bir yol beni takip ediyordu.

Hızlandırıcı her yeri ıslatırken, yangının konutun geri kalanını da sarmasına beş dakikadan az bir süre kalmıştı. Merdivenleri çıkarken yarı yolda durdum, boş benzin bidonunu tırabzanın arkasına attım ve geri kalan merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

En üst kata çıktığımda sola döndüm, yatak odasına doğru koştum, ateşin sıcaklığı peşimdeydi ve doğrudan bana doğru geliyordu. Kapıyı patlatarak açtım ve Elena kapının duvara çarpma sesiyle yerinden fırladı.

"Sofia?" diye sordu şaşkınlıkla. Omuzlarımın arkasından bakarken gözleri genişledi.

"Ev yanıyor," diye bağırdı, odaya dolan dumanı işaret ederken telaşlanmıştı.

Yatağına doğru yürüdüm, yorganı üstünden attım ve onu ayağa kaldırdım. "Farkındayım. Onu ateşe veren bendim."

Tökezleyerek durdu. "Ne?"

Elena onu almaya geldiğimin farkındaydı ama kaçış planımın detaylarını bilmiyordu. Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. Henüz ona her şeyi anlatacak kadar güvenmiyordum, belki ağzından kaçırır da kocasına söyler diye.

Bundan çok şüpheliydim ama yıllar içinde öğrendiğim bir şey de asla bu kadar kolay güvenmemem gerektiği idi. Bazen en çok güvendiğiniz insanlar size en büyük ihaneti edenler olabiliyordu.

Ona kaşlarını çattım. "Dinle, konuşmayı daha sonra yapabiliriz ama gördüğün gibi seni hemen çıkarmazsam bu evden geriye kalanlara katılacağız."

Koşarak dolabına gittim ve bir çift eşofman altı ile bir kazak çıkardım. Tekrar yüzümü ona döndüm ve kıyafetleri ona doğru fırlattım. "Bunları giy."

Bir süre hareketsiz kaldı.

"Acele et, zamanımız yok," diye ısrar ettim.

Giyinmeyi bitirmek üzereydi ki, kapı aralığından hızla kıvılcımlar saçan ve önüne çıkan her şeyi kemiren turuncu bir parıltı yükseldi.

Hay sikeyim. Biraz daha zamanım var sanıyordum.

Duvarlar kırmızı ve kehribar rengi gölgelerle titreşirken, burun deliklerim keskin ve keskin bir kokuyla doldu. Derin bir nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim dumanın acısından yandı.

Kullanmayı planladığım ilk çıkışa ulaşamayacağımı bildiğimden, bir çözüm bulana kadar odanın etrafına bakındım. Elena'yı çekerek

arkamda, odanın karşısındaki pencereye atladım. Pencereyi açmak için biraz uğraştığımda duman gözlerimi yaktı, yangın saatli bir bombaydı.

Hadi ama, bunu bana şimdi yapma.

Sonunda keskin bir rüzgâr içeri girdi, duvarlara çarparak emici bir ses çıkardı. Temiz hava yangını körüklemeyen önce sadece birkaç saniyem vardı. Elena'yı açıklıktan ittim ve atlaması için çığlık attım.

Tereddüt etti ve ben de arkama baktım, alevlerin geri çekildiğini gördüm. *Çifte lanet.*

Kendimi açıklıktan içeri çektim ve Elena'nın bedenini kavradım, aşağı düşerken bizi havada döndürdü. Omzum çimenlere çarparken kemiklerim acı içinde çığlık attı.

Hava akımı evi patlatırken, üzerimizdeki gökyüzü turuncu ve kırmızının tonlarına bürünürken, kırılan camlar üzerimize yağarken kendi içime kıvrıldım. Alevler pencereden içeri girerek evin dış cephesine doğru kıvrıldı.

Sağıma baktığımda Elena'nın kıpırdamayan bedenini gördüm.

"Elena," diye mırıldandım, ellerimi ve dizlerimi iterek ona doğru koşmaya başladım.

Bedenine uzandım ve onu acilen sarstım. "Elena," diye tekrar bağırdım, sonunda gözlerini açıp zorla öksürmeye başladığında.

Sığ, titreyen bir nefes aldı ve dikkatini bana çevirdi. "Sofia," diye hırıldadı.

Uzaktan sirenlerin yaklaştığını duydum. Burada bulunamazdık.

Onu ayağa kaldırdım. "Sahile koş," diye açıkladım.

Bana ters ters baktı. "Peki ya sen?"

"Hemen arkada olacağım. Git," diye ısrar ettim.

Avluda ve güvertede koşmasını izledim. Ayakları kum tepelerine çarpar çarpmaz çantamdan el bombasını çıkardım ve az önce atladığımız açık pencereden içeri fırlattım.

Sahile doğru koşarken inip inmediğini görmek için beklemedim, Valentina'nın teknesi okyanusta salınarak yavaşça görüş alanıma giriyordu. Neredeyse sahile giden küçük tahta kaldırımın sonuna gelmiştim ki patladı ve beni sert bir şekilde öne fırlatarak ön tarafımı kuma gömdü.

Yukarı baktım, Elena'nın durakladığını ve beni aramak için geri döndüğünü gördüm. Kendimi toparladım ve ona doğru koştum. Evin önünden siren sesleri geliyordu, yetkililer ve itfaiyeciler geliyordu.

İkimiz de suyun kenarına ulaştık, gelgit bacaklarımızı kavırıyordu. Su botlarımın üzerine sıçradı, siyah kot pantolonuma yapıştı ve

Dalgalar, Valentina'yla buluşmak için biraz daha uzağa yüzüyor.

Bana doğru bir halka şamandıra fırlatıldı ve ben de Elena'nın arkasından manevra yaparak ona doğru ittim. Valentina Elena'yı tekneye sürüklemekten önce ipi çekti ve ben de hemen peşinden gittim.

Glock'umu kılıfından çıkardım ve şarjörünü boşalttım, sessiz bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verdim, ekipmanımın geri kalanı da hemen arkasından geldi. Valentina teknenin ön tarafına geçip bizi uzaklaştırmadan önce bize ısıtıcı battaniyeler verdi.

Elena ve ben yan yana duruyorduk, dalgalar teknenin altında dalgalanıyordu. Dirseklerimi gümüş küpeşteye dayamış, dışarıya bakıyordum. Alevlerin mülkü tüketmesini, koyu dumanın havada dalgalanmasını izledim.

Ateş güçlü bir araçtı. Her zaman yoluna çıkan her şeyi parçalara ayırırdı ve bana sağladığı küçük zaferlerden zevk alırdım.

Birinci adım tamamlandı.

Çoğu zaman insanlar intikam peşinde koşan birinin şiddetle karşılık vermek isteyeceğini düşünür, ancak düşmanınızın acı içinde yaşadığına, bir kayıp yaşadığına tanık olmak çok daha ödüllendirici olacaktır.

Ölüm er ya da geç gelecekti ama işlediği suçların ödülünü almak için hayatta olması gerekiyordu.

Hazırlıklı ol, Victor Morales.

Elena'ya doğru baktım ve yılların hüznünün yavaşça buharlaşmasını izledim.

Geçmişinin bir iskelet gibi kendi üzerine çöküşünü izledi.

Eski hayatının kalıntıları artık yeni başlangıçlar için bir basamaktı.

Onun özgürlüğü ve benim intikamım.

BÖLÜM 34

H Elena'ya ters ters baktı, ona hızla hakaretler yağdırırken bakışlarında ölümcül bir ifade vardı.

Yüz ifadem bozuldu. "Ağzını topla, pislik."

Açılmış bacaklarının arasına girdim ve parmaklarım öne doğru fırladı, dikkatini tekrar bana çekmek için tırnaklarım çenesine battı. "Ve sakın ona bakmaya cüret etme. Bu hakkını uzun zaman önce kaybettin."

"Ne halt edebileceğinizi sanıyorsunuz? İkiniz de zavallı kadınlarsınız." Savunmasız pozisyonuna rağmen bizi azarlamaya devam etti.

Erkekler. Kendi kendime alay ettim.

Yumruğumu kaldırdım ve yüzüne bir yumruk attım, yüzüğüm üst dudağında bir yırtık oluşturdu.

"Pu-"

Yumruğumu tekrar suratına indirerek sözünü kestim. Nefes nefese kaldı.

Elena yanımda kıkırdadı ve Morales dikkatini tekrar ona çevirdi, ben de kılıcımın ucunu kullanarak onun dikkatini tekrar bana çektim.

Bir kaşımı kaldırdım. "Tekrarlamak zorunda mıyım?"

Yanıt olarak kükredi, ağzında biriken kanı tükürdü, damlalar parmaklarıma düştü.

İç çekerek parmaklarımdaki kanı bıçakla temizledim ve ağzını açtım. Keskin bir nefes çekti.

"Aç," diye emrettim.

Reddederek küfretti, ama ben küçük fırsat penceresini kullanarak bıçağın düz kısmını dilinin üzerine getirdim ve kanını diline sürdüm.

"Yut," dedim, yanaklarını kapalı tutmak için sıkıca kavradım. Tutuşuma karşı sarsıldı ama sonunda Elena'yı görünce boğazı düğümlendi.

silahını ona doğrulttu.

Geri adım attım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Uygunsuz davranışlarını yıkadığımıza göre, ailemi neden öldürdüğünü söyle bana."

O geceye dair düşünceler o anın içine sızdı ve bu adamı ilk gördüğüm anı hatırlamama neden oldu.

Kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek merdivenlerden aşağı indim, çünkü Baba'nın sabah yeni bir yasayı duyurmak için basın toplantısı vardı. Annem ve ben kız kıza inzivaya çekilecektik ama annem Baba'yı geride bıraktığı için kendini kötü hissetti.

Son merdivene ancak varabilmişim ki, bir silahın namlusuna bakarken olduğum yerde donakaldım, namlunun diğer ucunda acımasız bir alay vardı. Göz ucuyla annemle babamın bağlanmış ve yere yığılmış olduklarını görebiliyordum.

Silahın namlusu şakağımın yan tarafına çarptığında çığlık boğazımda düğümlendi.

Morales'in kahkahasının sesi kulaklarımı tırmalayınca anılarımdan sıyrıldım.

Oturduğu yere dönüp baktım, kahkahası kanla lekelenmiş dişlerini ortaya çıkarıyordu. "Bunu neden yapayım ki? Beni öldüreceksin-"

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan kahkahasının yerini kulak zarımı yumuşatan delici bir çığlık aldı. Dikkatimi Elena'ya çevirdim, ancak onun susturucusunu dizine nişan aldığını ve namludan dumanlar çıktığını gördüm.

Onu sevdiğimi biliyordum.

Ona doğru başımı salladım, sessizce iyi olup olmadığını sordum, o da utangaç bir sırıtışla cevap verdi. Valentina onu eğitiyordu ama bir hedefi vurmakla bir canlıyı vurmak aynı şey değildi.

"Tanrım, lanet olsun," diye bağırdı.

Ben de ona baktım. "Evet, pek yardımcı olamayacak," diye tersledim. "Sana son bir kez daha soracağım. Neden?"

Homurdanırken ağzından tükürükler uçtu, nefes almak için boğuluyordu.

"Baban yıllardır kartelle ve benim işimle uğraşıyordu. Yasaları değiştirip durdu, anlaşılmamızı zorlaştırdı. Ona rüşvet vermeyi denedik ama kılını bile kıpırdatmadı," diye itiraf etti, sesi neredeyse sıkılmış gibiydi.

"Çok fazla aziz," diye tükürdü.

İfadesi karşısında içim acıdı. Son sekiz yıldır hayatım bu ana doğru ilerliyordu. Hayatta kaldım ve cevaplar aradım ama neden birinin ailemin peşine düştüğünü asla anlayamadım.

Hayatımı kaybettim çünkü babam onların küçük çabalarını sekteye uğratıyordu ve bir engele ihtiyaçları vardı.

"Sen ve annenin o gece dışarıda olmanız gerekiyordu. Siz ikiniz sadece uygunsuz bir teminattınız. Yarım kalmış işlerden hiç hoşlanmam, bu yüzden orospu annenin gözlerinin arasına bir kurşun sıktım ve son kurşunu da senin üzerine boşalttım," diye bitirdi sözlerini, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla.

Kan kulaklarımda öfkeyle çarpmaya başladı.

Uygunsuz teminatlar.

Gevşek uçlar.

Burun deliklerim alevlendi, omurgamdan aşağıya beyaz bir sıcaklık yayıldı.

Ondan uzaklaştım ve bıçağımı plastik muşambanın üzerine bıraktım. Silahımı kalçamdaki kılıftan çıkardım ve dik durdum.

"Victor Morales, sahip olduğum her şeyi, sevdiğim her şeyi aldın. İnşa ettiğin her şeyi yok etmek bir zevkti."

Emniyeti kapattım ve namluyu ona doğrulttum. Yüzündeki şok ifadesi, namlunun parmaklarımdaki altındaki serinliğiyle birleştiğinde, açıklayamadığım bir tatmin sağladı.

Bu silahla, artık hissetmek istemediğim her şeyi -acı, keder, yalnızlık, rüyalarımın musallat olan kâbuslar- temizleyebilecektim.

Senin sonun geldi Victor Morales.

Sağ kolumu uzatarak sordum. "Ayrılık dileğin var mı?"

Yüzümde yavaşça bir sırıtma belirdi ve o cevap vermeden önce, benden kurtulduğunu sandığı anda bana söylediği son sözleri mırıldandım.

"İyi uykular, Morales."

Benim parmaklar kıvrılmış karşı ve Tetikleyici, sıkılaşıyor. I vuruldu gözünü kırpmadan, hazneyi boşaltıyor.

Hayatımı değiştirmek için üç kurşun gerekti ama her şeyi bitirmek için sadece bir tanesine ihtiyacım vardı.

Gözlerinin arasında yeni bir kurşun deliği belirirken çınlayan ses duvarlarda yankılandı. Yaradan fışkıran koyu kan Morales'in sersemlemiş yüzünü lekeledikten sonra beton zeminde birikirken başı öne eğildi.

Kan kokusu hızla havayı doldurdu ve burun deliklerimdeki tüyleri yaktı. Yüzümde ıslaklığın damladığını hissettim ve yanağımı sildim.

Elimi önüme götürdüm, parmaklarımı kaplayan kan ve beyin maddesi karışımını fark ettim. İçimi bir bulantı dalgası kapladı ama dilimi ısırdım ve boğazıma dolan safrayı yuttum

Bir teselli duygusu üzerime çöktü, aradığım huzur tenimin her santimetresine sızdı. Onun ölümü kederimi yok etmese de, aradığım cevapları bulduğumu bilmek beni rahatlatıyordu.

Sonunda dinlenebilecek, aileme hiç sahip olamadıkları adaleti sağlayabilecektim.

Elena ve ben yan yana durmuş, cesede bakıyorduk.

Pek sarılan biri değildim ama içimde bir şeyler kıpırdandı ve ona dönüp sıkıca sarıldım. "Bu iş bitti. Artık özgürsün."

Onu bıraktım ve bedeninden uzaklaştım, adımlarım yan taraftaki masanın önünde durdu. İhtiyacım olan şeyi aldım ve ona doğru yürüdüm.

"Seni almaya ve istediğin yere götürmeye geliyor," diye açıkladım ve nihayet hayatını huzur içinde yaşayabilmesi için ona içinde yeni pasaportu ve biraz para olan bir sırt çantası uzattım.

"Onu gözlerinin ortasından vurmak zorunda mıydın?" Valentina kıkırdayarak kulağıma sordu.

Son birkaç aydır, kocamın adına şehre girip çıkan her gemi ve konteynır için pay alıyordum ve iş ortakları, Morales'i çoktan ölmüş olarak bulduklarında, onlara ihanet ettiğini öğrenmek üzereydiler.

"Bu Barreras'ın imzası. Polis bunu sorgulamayacak ve cebinde olduğu için soruşturmayı kapatacaktır," diye cevap verdim.

Valentina, Morales'in hayatını araştırırken karanlık ağda tanıştığım bir bilgisayar korsanlığı dehası ve eski bir keskin nişancıydı. İhtiyacı olanlara yardım eli uzatan bir kanunsuz olan Koleksiyoncu için çalışıyordu, ister bir borcu temizlemek ister bir iyilik karşılığında intikam almak için olsun. Eğer teslim etmezsek, borcunu tahsil etmeye gelirdi.

Valentina aslında brunch çekiminin arkasındaki isimdi. Hayatımın en güzel haftasını geçirmemi sağlayan çekim.

Theo.

Gittiğimi fark etmeden önce partiye dönmek zorunda kaldım.

"Bu pisliği temizlemesi ve Faslılar tarafından vurulmuş gibi görünmesi için birini gönderebilir misiniz? Dönmem gereken bir parti var."

Birinin yolda olduğunu bana **b i l d i r m e d e n** önce arka planda birine bir şeyler mırıldandığını duydum.

Bu veda sözleriyle birlikte, dumanı tüten silahımı kalçamdaki kılıfına geri taktım ve kargo konteynerinden dışarı çıktık. Dışarıda beni bekleyen şey için hiçbir şey beni hazırlamadı.

İşte o zaman onunla yüz yüze geldim.

BÖLÜM 35

THEO

M Telefonum yeni bir mesajla çaldı.
Cebimden çıkarmıştım ve gözlerim aşağıya doğru kaymıştı.
Ekran.

Victor Morales: Gecenin geri kalanında izinlisin. Eşim ve ben gece geç saate kadar çalışacağız. Gerekirse Omar seni geri götürsün.
ve diğer arabanın anahtarlarını valeye bırakabilirsin.

Bir uyarı içgüdüğü hislerimi harekete geçirdi.
Kesinlikle bir terslik var.

Balkondan çıkmadan önce sadece kısa bir süre tereddüt ettim. Şüphe çekmemek için arka çıkışı kullanarak, onu bulmak için limana doğru yola çıktım. Neyin peşinde olduğunu öğrenmek için. Bir süre boyunca, konteyner yığınları arasında herhangi bir işaret var mı diye kontrol ederek yürüdüm.

Şaşırtıcı derecede sessizdi. Pazar gecesi olmasına rağmen, birkaç işçinin burada olmasını bekliyordum. Ama görünürde kimse yoktu.

Havayı yırtan bir silah sesi duyduğumda yavaşlamıştım. Sesi dikkatle takip ettim, adımlarımı çakıllara karşı sessiz tuttum.

Kargo konteynerlerinden birinin kapısının hafifçe aralık olduğunu fark edene kadar etrafı taradım. Silahımı çekerek dikkatlice yaklaştım.

Morales'in odanın ortasında bağlı olduğunu ve altındaki zemini küçük bir kan gölünün kapladığını gördüğümde müdahale etmeye hazırlanarak açıklıktan içeri bakmıştım.

Ama bir gölge hareket etti ve sesi sessizliği yırttı. Kaşlarımı çatmıştım, sesin ne kadar tanıdık olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Sonunda gölgenin içinden çıktı ve profili görünmeye başladı.

Hiçbir şey beni bulduğum şeye hazırlayamazdı.

Ne oluyor lan?

Görüşüm değişti, önümdeki gerçeklik hafifçe bulanıklaştı, inançsızlık görüşümü kapladı.

Başımı salladım, hızla gözlerimi kırıştırdım, önümdeki görüntüyü yok etmeye çalıştım, zihnimin bana oyun oynadığını düşündüm. Önümdeki görüntünün farklı bir şeye dönüşmesini bekledim ama asla değişmedi.

Kalbim göğsümün dibine inerken kıpırdamadan durmuştum. Alternatif bir evrene adım atıp atmadığımı merak ederken silahım kalçamda gevşemişti.

Ama içine daldığım o çarpık rüyadan hiç uyanmamıştım.

"İyi uykular, Morales."

Sesi sisi delip geçmiş ve ben onun bambaşka birine dönüşmesini izlerken bir sonraki sahneyi ortaya çıkarmıştı.

Bu üç basit kelimenin ağırlığı sonunda zihnime saldırarak çöktü.

"Sen gittin," dedim.

"Gitmek

zorundaydım."

Anısı nabzımı hızlandırmıştı.

Sessiz bir patlama sesi odayı çınlattı, metalik akıntı ve kan kokusu geceye karışarak burun deliklerime ulaştı.

Gelgit dalgaları halinde üzerime gelen bilgi bombardımanı ile boğuşurken kalbim göğsümde ağır bir şekilde çarpıyordu.

Yaşadığım şok yavaş yavaş öfkeye dönüşmüş, sonra da incinmeye başlamıştı. Yalanlarının acı tadı ağızda patladı ve içimi kaplayana kadar onlara karşı sertçe yutkundum.

Bir yanım onun ortaya çıkıp az önce gördüklerimi inkâr etmesini bekliyordu ama ben sadece şaşkınlık içinde dışarı çıkışını izledim.

Kanım damarlarıma hücum etti, tüm oksijen acı içinde ciğerlerimi terk etti. Kulaklarım yüksek sesle gümbürdüyor, aşırı atan kalbimin gümbürtüsü kafamın içinde yankılanıyordu.

Ellerim silahımın kabzasını kuvvetle kavradı, ihanet acı damarlarımda dolaşıyordu. Gerçek yavaş yavaş içime işledikçe göğsüm daha da ağırlaştı. Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Onu inceledim ve yüzündeki her çizgiye kazınmış pişmanlığı izledim.

"Sofia?" Boğazımda bir düğüm oluştuğu için daha fazlasını söyleyemeden, törpüleyerek sordum.

Ona bakarken, bana söylediği her şeyin doğru olup olmadığını merak ettim.

BÖLÜM 36

I Dondum kaldım, içimi bir korku kapladı, gözlerim onunkilerle buluştuğunda suçluluk dalgaları beni boğdu. Aynı suçluluk duygusu beni her zaman ağırlaştırmıştı.

Yedi yıl önce onu terk ettiğim o geceden beri.

Gözleri büyüdü, kolları iki yanında gevşedi. Ağzı aralandı, adım dudaklarından bir soru gibi döküldü. "Sofia?" Sesi kesildi, yüzündeki yıkım göğsümü yumrukluyor, daha önce ciğerlerime zorla yerleşmiş olan nefes ciğerlerimi terk ediyordu.

Ona bakmak, yalanlarımın ona verdiği zararı görmek canımı acıtıyordu. Ama ne yazık ki bu, bir gün ödemek zorunda kalabileceğimi bildiğim bir bedeldi.

Ağzımı araladım, öne doğru bir adım atarken sessiz bir yalvarış kaçtı, ama ben ona ulaşamadan o geri adım attı. Başka tarafa baktı, ihanet yüz hatlarının kenarlarını şekillendiriyordu.

Gözleri Elena'dan bana kaydı ve saçlarını çekerek bizden uzaklaştı. Başını tekrar tekrar salladı, ileri geri volta atarken "bu olamaz" diye mırıldandı.

Lastikler çakılların üzerinde gıcırdadı ve hepimiz anında silahlarımızı çekip kaynağa doğru doğrulttuk. Hepimiz siyah bir cipin görünmesini izledik, sürücü koltuğunda beklediğimiz kişi oturuyordu.

Hem Elena hem de ben silahlarımızı indirip kılıflarına koyduk ve Theo da benim artık yeni gelen kişiye nişan almadığımı fark edince aynı şeyi yaptı.

Valentina camını indirdi, rüzgâr kumral saçlarını savururken Elena'nın arkasından seslendi.

"Geliyorum," diye bağırdı Elena dikkatini tekrar bana çevirmeden önce.

"Her şey için teşekkürler, Sofia. Sen olmasaydın bunu asla yapamazdım." Beni sıcak bir kucakla sardı, daha sıkı sıkı.

bana annemin ayı kucaklamalarını hatırlattı.

Yanağımı okşarken bakışları tekrar arkamdaki adama kaydı. "Seninle tanışmak güzeldi, Theo. Ona iyi bak, olur mu?"

Onun cevabını beklemeden uzaklaştı, kaputu yuvarlayıp yolcu tarafına tırmanmadan önce bakışları son bir kez omzunun üzerinden benimkilerle kilitlendi.

SUV görüş alanımızdan çıkıp rengârenk kargo konteynerlerinin arasında kaybolurken tekerlek sesleri de kayboldu. Sonunda dikkatimi tekrar ona çevirdiğimde, koyu kahverengi gözlerini boyayan ihaneti görünce kalbim parçalandı.

"Bana hiç söyleyecek miydin?" diye sordu sonunda, sesi alçak ve sessizdi.

Gözlerim yumruklarına kaydı, yumruklarını tekrar tekrar sıkıp açmasını, parmak eklemlerinin beyazlaşmasını izledim.

"Theo, açıklayabilirim," diye başladım.

Tekrar bakışlarımla buluşmadan önce gözleri yüzümden ellerime kaydı. Az önce yaptığım şeyin ellerimde ve yüzümde bıraktığı izleri fark ettiğinde bir anlığına yüz ifadesinde bir endişe titreşimi belirdi ama bu hızla kayboldu ve yerini güvensizliğe bıraktı.

Bir kahkaha attı. "Neyi açıklayacaksın, Sofia?"

Gözlerim omuzlarındaki gergin çizgiye, benden uzaklaşmadan önce ellerindeki hafif titremeye odaklandı. Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes almasını izledim.

"Her şey bir yalandı," diye mırıldandı. "Her şey değil," diye fısıldadım.

Dönüp tekrar bana baktı. Öfke onu hızla tüketti ve gelgit dalgaları halinde yayılıp beni de içine aldı.

"Bana yalan söyledin." Devam etmeden önce bir duraklama oldu. "Yine," diye bitirdi, bu kez sesi daha sertti.

Ses tonu karşısında içim sıkıştı.

Başımı sallayarak boğazımda oluşan yumruyu ittim ve bir adım daha yaklaşarak elini tutmak için uzandım. "Bırak beni-"

Sanki onu yakmışım gibi elini çekmeden önce ona dokunmuştum bile. Kolları havaya kalktı ve benden tekrar uzaklaşırken önümü kesti.

"Bana dokunma," diye homurdandı, dişlerini sıkmaktan çenesi seğiriyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, sulu gözlerle onu izledim. Gözlerimi sıkarak kapattım, başımı eğdim, sıcak bir gözyaşı kaçtı ve yanağımdan aşağı aktı, tuzluluk tat tomurcuklarımı sular altında bıraktı.

Yaklaşan gözyaşlarımın geri kalanını yuttum, kendimi toparlamaya çalışırken burnumdan nefes aldım çünkü bir açıklamayı hak ediyordu. Yavaşça gözlerimi tekrar açtım ve ona baktım, gözlerim beni affetmesi için yalvarıyordu.

"Lütfen," sesim çatallaştı. "Lütfen, *mi cielito*, açıklamama izin ver."

Gözleri karardı ve öne doğru atıldı, sırtım Victor'un cesedinin çürümekte olduğu kargo konteynerine çarpana kadar elini göğsüme bastırdı, soğuk elbisemin ince kumaşından sızıyordu.

Beni hapsederek diziyle bacaklarımı açmaya zorladı, sağ eli başımın hemen yanına indi ve etrafımızda yankılanan yüksek bir gümbürtü çıkardı. Üzerime eğildi, yüzünü yaklaştırdı, aramızda neredeyse bir santim bile mesafe bırakmadı.

"Yapma. Bana böyle hitap etme hakkını kaybettin."

Sakin kalmaya çalışarak avucumu ön koluna dayadım ama beni silkeleyip sol eliyle bileklerimi kavradı ve ellerimi kızarmış bedenlerimizin arasına hapsetti.

Konuşurken göğsü hızla yükseldi. "Bana dokunmayı kes." "Özür dilerim."

Bana kuşkulu bir bakış attı, nefes alış veriş düzensizdi. Başını daha yakına eğerek elini duvardan çekti ve elbisemin yırtmacının açıklığına ulaşana kadar vücudumda gezdirdi.

Elini uyluğumun içine doğru soktu. Silahımı kılıfından çıkarırken parmakları uyluğumun iç tarafındaki kayışa değdiğinde göğsünden derin bir inilti yankılandı.

"Theo," diye inledim, bileklerimi tutmasına karşı koymaya çalıştım ama direncim sadece onu sıkılaştırdı ve hırlamasına neden oldu.

"Ne oldu, *mi alma*, bana daha fazla yalan mı söyleyeceksin?" Sözleri soğuktu, omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyordu.

Sesini kaplayan güvensizlik ve öfke göğsümü delip geçen keskin bir acıya neden oldu ama ifadesinde doğruluk payı olduğunu bilerek bunu bir kenara ittim.

Yedi yıl önce ona yalan söylemişim ve kim olduğumu ortaya çıkardıktan sonra bile yalan söylemeye devam ettim.

Sıcak namluyu bacağımanın iç kısmında gezdirdi, işkence edercesine yukarı doğru sürükledi, tüylerim diken diken oldu. Kalp atışlarım hızlandı, damarlarımda korku gümbürdüyordu.

"Seni bu karmaşanın içine sürüklemek istemedim," diye itiraf ettim, sesim gergin çıkıyordu.

Kollarım hâlâ bedenlerimizin arasında sıkışmışken daha da eğildi ve dudaklarını yaklaştırdı. "Her zaman bahanelerin var," diye fısıldadı, sıcak nefesi dudaklarımda üzerinde geziniyordu.

Elbisemin yırtmacının astarını izleyip, birleştiği yerde dururken, sert gözleri sıkıca benimkilere kilitlenmişti. Silahımla kumaşı yana doğru çekerek altında ne olduğunu ortaya çıkardı.

Ben. *Çıplak.*

Merkezime çarpan soğuk hava vücudumda bir ürperti yarattı. Merak yüz hatlarını kapladı ve bakışları nedenini aramak için düştü. Kısıtlamasının yavaşça kaymasını izlerken bakışlarımı yüzünde tuttum.

Bir süre sonra nihayet başını kaldırdı ve dudaklarıma doğru konuştu.

"Hmm, bak burada neyimiz var," diye mırıldanarak ağzımın kenarına tüy gibi bir öpücük kondurdu.

Silahımın kalçamın yumuşak derisini gölgelediğini, yaklaştığını hissettim ve dokunuşuyla ürperdim. Bileklerimi kavradığı için parmaklarım uyuşmaya başladı, bu yüzden baskıyı biraz hafifletmek için hafifçe kaymayı denedim. "Ne kadar da savaşıyorsun, *mi alma*. Bir gün senin de Bu kadar kolay paçayı sıyırmak için," diye alay etti benimle.

Yalanlarım onu korumak içindi ama bu, ona bu kadar uzun süre yalan söylediğim için ne kadar nefret ettiğimi değiştirmiyordu. Bizi, bana güvenip güvenemeyeceğini bile tartıştığı bir duruma soktuğum için nefret ediyordum.

Anlamasını sağlamam gerekiyordu. Beni *affetmesine* ihtiyacım vardı çünkü son birkaç yılı onsuz geçirip onu tekrar kaybetmek istememiştim.

Bunun olmasına izin veremem. Vermeyeceğim.

Ona nasıl hissettiğimi göstermenin tek bir yolu olduğunu fark ettiğimde kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyordu.

Sahip olduğum tüm direnç yavaşça vücudumdan sızdı ve onun elinde rahatladım, tedavisine uysal hale geldim, yıllar sonra ilk kez kontrolü bıraktım.

Değişimi hisseder hissetmez vücudunu benimkine daha sıkı bastırdı, silahı yaklaştırmaya devam ederken nefesi yanağımda gezindi

merkezime doğru. Bir iniltiyi bastırmaya çalışırken dişlerim alt dudağıma sertçe battı.

Gözleri düşmüş, hareketi takip ediyordu.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve hâlâ sıcak olan ağzını doğrudan zonklayan klitorisime bastırdı.

"Ne oldu, Bayan Herrera, artık içinizde hiç mücadele yok mu?"

Mırıldandım, *orada* bir silahın yabancı hissiyle omurgamda şok edici bir arzu zıplıyordu. Sırtımı hafifçe kamburlaştırarak dokunuşuna doğru daha da yükseldim, nabzım kulaklarımda hızla atıyor, heyecan ve korku eşit ölçülerde çarpıyordu.

Tekrar hareket etti, silahımın izini sürdürdü, ne kadar ıslak olduğum için sıcak namluyu kolayca amımdan aşağı kaydırды.

"*Que hermosa mentirosa.* Şu duyarlılığına bak," diye övdü beni dayanılmaz derecede yavaş bir tempoda okşayarak.

Başım geriye savrulup çeliğe çarparak diğer taraftaki duvarlarda yankılanırken bir iniltiyi yuttum. Düşüncelerimi zar zor oluşturabiliyordum, tüm tepkiler boğazımda düğümleniyordu.

Tırnaklarım *sertçe* avucuna battı ve ezici hisler karşısında gözlerim kapandı. Zihnimi susturdum ve bedenimin kontrolü ele almasına izin verdim.

Namluyu amıma doğru ileri geri sürtmeye devam etti, dudaklarımın arasından kayarak amımdan sızdığını bildiğim ıslaklığı topladı. Nazik davetini kabul edeceğini ve bana istediğini, ihtiyacım olanı vereceğini umarak daha da yükseldim, ona karşı sürtündüm.

Birdenbire *hiçbir şey* hissetmediğimde kaçmak için çaresizce bir inilti dışarı çıktı.

Şaşkınlıkla gözlerimi açtığımda Theo'nun damlayan silahı yukarı kaldırdığını gördüm.

Onu inceliyordu, limanın ışığı ıslak fiçıya yansıyor ve Theo'nun dudaklarından onaylayan bir ses çıkıyordu.

"Bu hoşuna gitti, değil *mi, mi alma?*" diye nefes aldı, yüz hatlarında muzip bir ifade vardı.

"Onun üzerinde kullandığın silahın aynısını senin amında kullanmam seni tahrik ediyor mu? *Kocanın* vücudu diğer tarafta hâlâ sıcakken."

Namluyu ağzına götürdü, ıslaklığı alt dudağına sürdürdü ve dilinin dışarı çıkışını izledim, *beni* yalamasını izledim

dudaklarını. Bu jest karşısında gözlerim büyüdü, ihtiyaç içime doğru kalın bir şekilde kayıyordu.

Tadım dilini kaplar kaplamaz derin bir inilti yükseldi. Başını eğdi, gözleri yüzümde geziniyordu.

"*Dios, amo tu sabor en mi boca,*" diye mırıldandı ve ben onun sözleri karşısında inledim.

"Theo," diye yalvardım, tırnaklarım büyük olasılıkla derisini parçalıyordu, açıklamalarım onun yarattığı şehvet sisi altında çoktan unutulmuştu, ağzımdan çıkarmayı başardığım tek kelime onun adıydı.

Silahlı girişime yaklaştırdı, dudakları yine benimkinden sadece bir fısıltı kadar uzakta olana kadar başını aşağı eğdi.

"Ne oldu Sofia? Kelimelerini kullanabildiğini biliyorum, *mentirosilla*."

Dili dışarı fırladı ve alt dudağımı yaladı. "Yoksa onları yalanlarını kusmak için kullanmayı mı seviyorsun?"

Sert sözleri karşısında nefesim kesildi ve dilimi daha önce yaladığı dudaklarımın kenarına sürterek karışık tadımızın tat tomurcuklarıma dolmasına izin verdim, uyarılmışlığımın kalıntıları diğer her şeyi bastırdı.

Dişlerini sıktı. Göğsünün derinliklerinden derin bir homurtu yükseldi. Sonunda bileklerimi serbest bıraktı, kan geri akarken parmak uçlarımda bir karıncalanma oldu.

Artık soğuk olan namluyu bu kez daha fazla baskıyla göbeğime bastırdı, boştaki eli cezalandırıcı bir kavrayışla kalçama indi.

"Görünüşe göre ilk seferinde dersini almadığın için iyi bir kız gibi cezamı *tekrar* çekmek üzeresin," diye emretti.

Sırtım tepki olarak kamburlaştı, kollarım boynuna dolandı, kalçalarımı parmaklıklara doğru itmeye başladığında ona yapıştım.

Dilinin ucu dışarı çıktı, boynumdan kulağıma doğru bir iz yaladı, yüzündeki kıllar kavrulmuş tenimi sıyırdı.

Dişleri kulağımın altındaki hassas deriyi hafifçe ısırды, bana işaretlerinden daha fazlasını vereceği düşüncesiyle vücudumdan bir ürperti geçti.

Göğüs uçlarım elbisemin ipeğine yapışarak onun dikkatini çekti. Bir tanesini ısırarak için yüzünü eğdi ve kumaşın arasından emdi.

"Beni bunlardan çok uzun süre mahrum bıraktın. Ağzım günlerdir onlara tekrar tapmak için sızlıyor, her gece vücudunun yalamalarımın ve dudaklarımın altında kıvranışını hayal ederek boşalıyorum."

Acımasız emişini değiştirdi, beni ileri geri yönlendirirken kumaşı ıslattı, parmaklığın kaygan tenime sürtünmesi hem zevki hem de acıyı ortaya çıkardı.

Dizlerimin bağı çözüldü, beni dik tutan tek şey bacaklarımın arasındaki kalçası oldu. Zihnimde onun yatakta yalnız olduğu, sadece ağzının vücudumda olduğu fikri canlanınca dişlerim dudağıma daha sert battı.

Eti parçaladığımı ancak bakırın tadı damağıma çarptığında fark ettim, tattan boğuk bir ses çıktı. Ses üzerine başını kaldırdı, sonra çenemden aşağı süzülen bir damlayı yalamak için dilini dışarı çıkardı.

Delilik böyle bir şey olmalı, çünkü bir silaha karşı gıcırdıyordum ama onu durduracak kadar umursayamıyordum.

Sadece hissetmek istiyorum. Beni tüketmesini istiyorum.

Benden bir ses daha kaçtı ve gözlerimi sıkarak kapattım, hareketlerim daha çılgınca bir hal aldı. Avucunu kalçamdan aşağıya ve popomun üzerine kaydırđı, hareketlerimi yavaşlatmak için kıcıımı kavradı.

Sonra ani bir gümbürtü duydum, silahımı yere düşürdüğünü fark ettim, amıma karşı önceki ağırlık kaybolduğunda.

"Eğer boşalacaksan, bana ait bir şeyle boşalacaksın. Onun üzerinde kullandığın bir şeyle değil. şimdi iyi bir kız ol ve benim için daha geniş aç, *mi alma*," diye emretti ağır nefesler arasında, diziyle beni dürterek.

Onun övgüsü karşısında içimden anlaşılmaz bir ses çıktı ve kalçalarım birbirinden daha da uzaklaştı.

"Beni delirtiyorsun Sofia, bunu biliyor musun?" Birdenbire iki parmağını içime soktu, bir tane daha eklemenden önce uyum sağlamam için bana zar zor yer verdi.

Keskin bir nefes aldım ve başımın öne düşmesine izin verdim. Yüzümü boynuna doğru iterek iniltimi bastırdım. Elini kıcımdan çekip çenemi kavradı ve şimdi ona bakmam için kaldırdı.

"Beni tatlı seslerinden mahrum bırakmaya cüret etme." İçimdeki parmakları hızlandı, her hamle bir öncekinden daha derindi. "Onları bana ver, *mi alma*, seni duymak istiyorum."

Yüksek sesle inledim, zevk yoğun dalgalar halinde beni yıkadı.

"Seni aramak için yedi yılımı harcadım. Bedenimi, ruhumu işaretledin. Ve sonunda seni bulduğumda, yine benden kaçmaya karar verdin."

homurdandı, parmaklarını tekrar batırmadan önce tamamen dışarı çekti.

Parmaklarıyla beni acımasızca becermeye devam ederken emme seslerini net bir şekilde duyabiliyordum, zevkimi uzatıyor, yüksek h  p  rdetme seslerine tepki olarak tüm vücudum utançla kızarıyordu.

"Ya planın i  e yaramadıysa Sofia? Ya yaralansaydın ya da daha kötüsü, kendini *  ld  rtseydin*?"   enemi bıraktı, avucu arkamdaki   elik duvara çarptı.

Parmaklarını gözlerimi ba  şımın arkasına yuvarlayacak şekilde a  tı  ında, dudaklarımdan bir inilti s  z  ld  ğ  nde, ellerim ensesindeki kıvrılmış parçaları   eki  tirdi  inde kafamdan daha yeni inmiştim.

"Böyle bir şey olsaydı ne yapmam gerekirdi?"

Savunmasız sesi göğsüme çarptı ve bakı  larımlı onunkilere getirdim, yanaklarında parıldayan ıslaklığı fark ettim.

Kahretsin, ne yaptım ben?

Ellerimi boynundan çekip yüzünü kavradım ve   ne doğru eğilerek parmaklarını içimde gezdirdim.

Dudaklarına hafıf bir öpücük kondurdum. "*Lo siento mucho, mi cielito.* Planım yanlış bir yöne giderse seni kaybetmek istemedim. Seni kaybetme riskini göze alamazdım," diye fısıldadım, kalbim göğsümde sıkışıyor, duygular boğazımı tıkıyordu.

Sözlerim   zerine biraz yumuşadı, alnı benimkine düştü, yüzümü incelerken pompaları yavaşladı, ona doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştı.

Yüzüme kazınan her neyse onu ateşlemiş gibiydi. Bir küfür mırıldanarak üçüncü bir parmağını içeri soktu, beni daha da genişletti, acı iğneleri hızla zevke dönüştü.

Ağzımı açtım ve Theo aşağıya doğru eğilerek zevkli i     eki  imi kendi a  zıyla yakaladı.

Kalçamı kavradı, bacağımı kalçasına doladı, topu  um kı  ına saplandı. Parmaklarını daha da içeri sokup beni hızlı ve sert darbelerle sikerken birbirimizin gözlerinin içine baktık. Başparmağı aynı anda klitorisime indi ve umutsuz daireler çizdi.

Ellerim yanlarımdan fırlayarak bağışının arkasını kavradı. Parmaklarımı kıvrılmış sa   tellerinin arasından geçirdim ve   eki  tirdim.

Başka bir orgazm giderek tırmanırken sığ bir nefes aldım. Parmaklarının etrafında kenetlendim ve ağzı nefes nefese bir *siki  le* ayrıldı, ereksiyonu beni d  rtt  .

Sanki ağzımın tadıyla kendini damgalamaya çalışıyormuş gibi ağzımı yutarken birbirimize karşı hareket ettik. Kıvılcımlar damarlarımda uçuşuyor, vücudumun her yerinde uğultulu bir iz bırakıyordu.

"Daha fazla, Theo. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Biliyorum, *mi alma*. Biliyorum," diye kulağıma inledi ve beni tekrar öpmeden önce kulak mememi ısırdı.

Alt dudağına yapıştım, *sertçe* ısırmadan önce onu emdim. Ellerim pantolonunun önüne uzandı, fermuarını aşağı çekti ve bir elimi içine soktu. Onu sıkıca kavradım ve avucumun içinde sarsıldı.

Onu yavaşça tabanından ucuna kadar okşadım ve döl öncesi sızıntısını hissettim. Başparmağımı üzerinde gezdirdim ve aşağı inerken kayganlaştırıcı olarak kullandım.

Çenesi tepki olarak büküldü, burun delikleri açıldı. Açlığı hissediliyordu, daha fazlasını istediğini açıkça belli ediyordu.

"Oynamayı bırak ve beni dışarı çıkar," diye inledi, sesi boynumda boğuluyordu.

Tanrım, bu sese bayılıyorum.

"Bana ne yapacağımı söyleme." Avucumun içinde hissettiği duyguyla inleyerek, elimi birkaç vuruş daha yapmak için boyuna doğru hareket ettirdim.

Ona içimde ihtiyacım vardı. *Şimdi*.

Sikini serbest bıraktım ve hâlâ klitorisimi okşayan başparmağının üzerine vurdum.

Temasla sarsıldı ve kalçamı daha sıkı kavradı. "Sakin ol Sofia. Beni boşaltacaksın."

"O zaman içime sok," dedim, eline daha sert vururken aletini sıktım.

Parmaklarını dışarı kaydırıp elimi ittiğinde tam sınırdaydım.

Aletin tabanını tuttu, tek bir vuruş yaptı, uyarılmamı kendi boyunca kaydırды. Ona sinirli bir bakış attım ama itiraz edemedi içime girdi.

"Aman *Tanrım*." Nefes nefese kaldım, gözlerimi kapattım, içindeki basınç beni sarhoş edici bir mutluluğa sürükledi.

Ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi, ucuna kadar çekip oyalanmadan önce beni yutuyordu, öpüşmemizi kesince gözlerim şak diye açıldı.

"Geldiğini görmekten beni mahrum *etme*. Şimdi gözlerini benden ayırma ve bana bir tane daha ver," diye emretti ve ben başımı salladım, ağır ağır nefes aldım.

Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu ve tekrar içeri kayd. Eliyle beline doladığı bacağıma daha da yukarı kaldırdı, dizim göğsüme dayanana kadar itti ve amımın derinliklerine dalıp varlığından bile haberdar olmadığım bir noktaya ulaşana kadar baskı neredeyse dayanılmaz bir seviyeye ulaştı.

"*Becer beni*," diye inledi sıkı oturuştan.

Aletini içime sokmaya devam ederken ayakta duran bacağıma titriyordu. O içime girerken bakışlarımız kilitlendi. "İşte bu, *mi alma*, benim için tekrar gel."

Ayak parmaklarım kıvrıldı ve zevkim yeni bir zirveye ulaştığında kalçalarım ona karşı büküldü.

"Theo, çok yaklaştım..." Kalbim gümbür gümbür atarak yalvardım. "O zaman bırak, *mi alma*."

Vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığı, bana bakma şekliyle birleştiğinde başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Alnımı onunkine yaklaştırdım ve ikimiz de sertçe nefes aldık. Orgazmım beni ele geçirdi ve amım onun etrafında o kadar sıkı kasıldı ki neredeyse bayılacaktım.

"Evet, Sofia, aynen böyle... işte benim kızım," dedi, çeneme sert öpücükler kondururken içime doğru sallandı, dişleri derimi ısırdı ve serbest kalmamı uzattı.

Beni geri getiren tek şey amımı boyayan ılık dölüydü. Nefes nefese kalmıştım, kıpırdamadım, zaten kıpırdayacak halim de yoktu. Kavrayışını gevşetti, bacağıma tekrar kalçasına yaslandı.

Kalçamdan aşağı ılık döl damladığını hissettim ve aşağı baktım, gözleri bakışlarımı takip ediyordu.

Hala İçeride, onunhoroz atladı, ve Theo's gözler parıltılı alt dudağımı ısırırken dudaklarından bir hırıltı kaçtı. "Bir gün seni ona geri göndereceğimi söylemişim, döllemlerim hala damlıyordu. senden."

Yanlış yere yaptığı şakaya kıkırdayarak onu dürttüm ama o yüzümün iki yanını kavradı ve ben de yüzümü onunkinin üzerine getirdim. Geri çekilmeden önce eğilip beni usulca öptü, kaşları birbirine çatılmıştı.

"Theo, sorun ne?" Gözlerinin içine bakarak sordum, korku dolu ifadesi göğsümü endişeyle doldurdu.

"Beni bir daha asla terk etmeyeceğine söz ver."

Avuçlarının içine eğildim ve onu bırakmayacağıma söz verdim.

Ama ertesı sabah boş, buruşuk bir yatağı uyandığımda, beni terk eden
oydu.

37. BÖLÜM

THEO

I Kanepemde kıpırdamadan uzanmış, gözlerini tavana dikmiş, vantilatörün kanatlarının dönmesini dikkatle izliyordum.

Son üç gündür her gece bunu yapıyordum, zihnim birlikte yaşadığımız her anı tekrarlıyor, bana hiç ara vermiyordu. Paylaştığımız her anıyı çözüyor, onlara farklı açılardan bakmaya çalışıyordum. Geceleri uyanık oturup bana söylediği herhangi bir şeyin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Sahip olduğumuz her şeyin bir yalan üzerine kurulu olduğunu hissederken, ileride ona nasıl güvenebilirdim?

Aklım Victor'un öldürüldüğü geceye gitti.

Jaxon karısına onu mekandan almasını söylemiş, ben de Omar'a eve kendim gideceğimi söyleyerek hafta sonunun geri kalanını ailesiyle geçirmesine izin vermiştim. Ortalık sakinleştikten sonra Sofia ve ben Morales'lerin evine geri döndük.

Duş alıp işlediği suçların izlerini sildikten sonra ikimiz de yatağa girdik ve ben uyuyamadığım için bütün geceyi onu izleyerek, kendime sevdiğim insanı hatırlatarak geçirdim.

Ama ona baktıkça, bitmek bilmeyen yalanlarının ve oyunlarının ihaneti daha da yerleşti, saniyeler geçtikçe kalbim acı çekmeye başladı. Bana her zaman verdiği huzur yerine, göğsüme bir ağırlık çöktüğünü, sonunda boğucu hale gelene kadar beni havadan mahrum bıraktığını hissettim.

Oradan çıkmam gerekiyordu, her şeyi sindirmem gerekiyordu, bu yüzden o daha uyanmadan ben çoktan gitmiştim.

Doğru kararı verdiğimden emin değildim ama her şey acıyordu.

O gece onunla ilgili her şey farklıydı. Sanki dünya ekseninden kaymış ve ben hayatımın paralel bir versiyonuna rastlamıştım.

Kendini taşıma şeklinden, konuşma tarzından, o tetiği hiç tereddüt etmeden çekmesine kadar. Onunla ilgili her şey farklı görünüyordu ve artık onu tanıyamıyordum.

Ama en çok canını yakan şey, bana güvenebileceğini düşünmemiş olmasıydı. Ona yardım edecek ya da sadece yanında olacak kadar bile bana güvenmemiş olmasıydı.

Onun güvensizliği kalbimi açtı ve derinlere gömdüğüm bir şeyi ortaya çıkardı.

Her zaman kimsenin beni sevemeyeceğini, sevgiyi hak etmediğimi düşünmüştüm. Ama sonra o çıkageldi. Bana sevilme ihtimalim olduğunu, sevgiyi hak ettiğimi hissettirdi.

Şimdi, beni bundan şüphe ettiriyordu. Eğer bana şeytanları konusunda güvenemiyorsa beni gerçekten sevmiş miydi?

Beni sevdiğini bile söylemedi, beynim benimle alay etti.

Beynim savaş veriyordu. Bir parçam beni terk ettiği ve yalan söylediği gerçeğine tutunmuştu ama daha büyük, daha yüksek sesli bir parçam, ona aşık olan adam, sadece derinleşiyor gibi görünen bir suçluluk kuyusunda boğuldu.

Beni bir daha terk etmeyeceğine söz verdirdim ama yine de tam olarak bunu yaptım.

Onu.

Kalbime yerleştirdiği ihanet duygularına rağmen onu sevdim, ama ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum.

Bunu geçmişte bırakıp onu affedebileceğimi düşünmüştüm ama zamana ihtiyacım vardı. Geleceğimize benim tarafımdan herhangi bir kızgınlıkla başlamak ona haksızlık olurdu.

Ve şu anda nerede durduğumu bilmiyordum.

Yüksek sesli bir zil sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ama çalmasına izin verdim. Korumalık görevimden azledildiğimden beri annem beni durmadan arıyordu. Sorunun ne olduğunu hemen çözebileceğini bildiğimden ve herhangi bir sorgulama için hazır olmadığımından, tekrar tekrar aramalarını görmezden geldim.

Telefonum tekrar çaldı ve ellerimi yüzümde ovuşturarak açmak için koltukta doğruldum. Noah'ın adı ekranda belirdi, mavi ışık karanlık alanı aydınlatıyordu.

Neden hep gecenin bu saatinde aramak zorundaydı?

İnleyerek telefonu aldım ve kanepenin arkasına yaslandım. "Evet?"

"Neden cevap vermiyorsun?" Noah

mırıldandı. "Noah," diye uyardım.

"Açın." *Tık.* Kafam karışmıştı, telefonumun ekranına baktım. *Ne oluyor lan?*

Odada bir kapı sesi yankılandı ve ön kapıma doğru baktım, yüzünü oturma odasındaki büyük pencerelerden birinden içeri bakarken buldum.

Bir küfür mırıldanarak telefonumu kanepeye bıraktım ve ön kapıya doğru yöneldim, sonra da kapıyı açtım.

"Senin gece ziyaretleriyle derdin ne?"

Önce kıyafetlerime sonra da yerime baktı. "Bok gibi görünüyorsun."

Son birkaç gündür aynı kıyafeti giyiyordum, zar zor duş alabiliyor ve yemek yiyebiliyordum, bütün gün kanepemde somurtuyordum.

Haklı bir noktaya değinmiş olsa da, onu görmezden gelmeyi tercih ettim. "Sadede gel." Homurdandım.

Beni iterek geçti, kanepeye doğru yürüdü, üzerine oturdu ve bir ayağını dizine dayadı.

"Victor Morales öldü," dedi sonunda.

"Biliyorum." Onun arkasından geçip mutfığa doğru ilerlerken kapı arkamdan kapandı.

Buzdolabından biralarımızı alıp tezgâha dayayarak açtım ve oturma odasına geri dönmeden önce kapaklarını geri dönüşüm kutusuna attım.

"Neden karısıyla birlikte değilsin?" diye sordu.

Sofia'dan söz edilince boğazımda oluşan kalın düğümü yutkundum.

"Sözleşme bitti," diye yalan söyledim ve karşısındaki sandalyeye oturmadan önce ona bir şişe uzattım.

Büyük bir yudum aldım, soğuk sıvı boğazımdan aşağıya doğru yol alıyordu.

Noah kendi içkisinden bir yudum almadan önce mırıldandı. Beni izleyip analiz ederken birkaç dakika sessiz kaldı.

İncelemesinden rahatsız olarak boynumu kıvırdım ve devam etmesini bekledim.

Bunun yerine sessizliği bozmaya karar verdim. O gece Sofia'nın onların adından kısaca bahsettiğini duymuştum ama araştırmalarımaya rağmen Victor Morales'le olan bağlantıları hâlâ gizemini koruyordu.

"Barrera ismini hiç duyduñ mu?" diye sordum. Sorum karşısında irkildi. "Hayır. Neden soruyorsun?" "Kulak misafiri olduğum bir şey."

"şimdi bana Olivia Morales ile aranızda ne olduğunu anlat."

İşten çıkarılması karşısında kaşlarım şaşkınlıkla aşağıya indi. Gözlerimi kıstım, zorlamalı mıyım yoksa zorlamamalı mıyım diye sorguladım. Uzun bir sessizlikten sonra ikincisinde karar kıldım ve sorgulamayı şimdilik geri plana atmaya karar verdim.

"Sana bir tahmin vereyim," diye homurdandım ve bir yudum daha aldım. "O Sofia."

şişemi ahşap yüzeyin üzerine koydum ve masaya baktım. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, göğsümdeki boşluk kapandı ve onun adı geğtiğinde kalbim sıkışmaya başladı.

"Öyle." Alay ettim.

"Ve?" diye sordu.

Ona baktım, bakışlarını karşıladım. "Ve hiçbir şey. Yalan söyledi," dedim sesimdeki kızgınlığı artık saklamadan.

"Onunla konuşmalısın."

Başımı salladım. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin." İçini çekti, ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

Oturduğum yere bakarken eliyle kapıya tutunarak oyalandı.

"Dinle, bu konuda tavsiye vermekte pek iyi olmayabilirim ama bildiğim bir şey varsa o da her ne olduysa onun bir daha senden uzaklaşmasına izin vermemen gerektiğidir."

Kendini gittiđi yerden silkelemeden önce dűřüncelerinde kaybolmuř gibi bakıřlarını bařka yöne çevirdi. "Sonunda piřman olacaksın," dedi sessizce.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapandı, son sözleri boş alanda yankılandı.

Kanepeye geri döndüm ve bir kez daha üzerine uzandım, o araya girmeden önceki pozisyonuma geri döndüm.

Sonraki birkaç saat boyunca onun sözleri üzerinde dűřündüm ve haklı olduđunu anladım.

Tenime kazınan mürekkep, uykuya dalmadan önce gördüğüm son şeydi.

İki hafta olmuştu. İki haftadır onu görmüyordum. İki haftadır onunla konuşmuyordum. İki haftadır kollarımda değildi.

Kendimi işe boğmayı, bir seferde başa çıkabileceğimden daha fazla müşteri almayı, aklımı onu özlediğim gerçeğinden uzak tutacak her şeyi denedim. Ama hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi. Sebep olduğu acı ve kafa karışıklığının yerini hiçbir şey dolduramıyor gibiydi.

Nereye baksam onu hatırlatan şeyler zihnime sızıyordu. Her yeri işgal etmişti.

Buna ek olarak, her gün evinin önünden geçiyordum, onu bir an görebilmeyi bekliyordum, *umuyordum* ama ne yazık ki şansım yaver gitmedi.

Biliyorum, *acınası*.

Arabamdan inip onunla birlikte olmak çok kolay olurdu. Bir zamanlar olduğumuz şeye geri dönmek, onu kollarıma almak. Ama tekrar çekip gitse ne kadar kötü olurdu.

Aklım ve kalbim bir çıkmazdaydı. Bir yandan kalbim içeri girip onu geri almak isterken, aklım kalbimin tekrar kırılmasını önlemek *istiyordu*.

O her zaman benim olmuştu, ama beni kendisinin olarak görüyor muydu?

Gerçekte, kulübede paylaştığımız şeye inanmadığımdan değildi. Sonunda yeniden benim gibi hissetmişti ama buna güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum.

Kendime karşı dürüst olursam, ona güvenmekten korkuyordum. Beni bir kez terk etmişti. Bunu tekrar yapmasını ne engelleyebilirdi ki?

Kendimi, ona kızarak dikkatimi dağıtabilirim, ona duyduğum özlemenden kaynaklanan acının üstesinden gelmeme yetecek kadar dağılacağına ikna etmişim. Acıyı o kadar derinden hissetmemeyi kolaylaştırdığı için öfkeme tutunmak için yarım ağızla bir girişimde bulundum ama her gün yavaş yavaş kan kaybediyordu.

Noah'la konuşmamdan birkaç gün sonra nihayet annemi geri aramış, aramalarını kaçırdığım için özür dilemişim. Sofia hakkında sorular sormaya başlamıştı ama ben sorularını geçiştirmeye devam etmişim. Zorlamak istediğini hissedebiliyordum ama bu konuşmaya dalmak yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Kontağı kapattıktan sonra arabamdan çıkıp garaj yoluna doğru yürüdüm ve inşa ettiğim mülke baktım. Burayı birkaç yıl önce satın almış ve mükemmel hale gelene kadar aylarca tadilattan geçirmiştım.

Ta ki tam da *onun* istediğı gibi olana kadar.

Bunca yıl bana onu hatırlatan bir şeyin içinde yaşayarak teselli bulmuştım ama şimdi bu tam bir işkenceydi.

Kapının kilidini açıp içeri girdiğimde sağır edici bir sessizlikle karşılaştım. Umutsuzca buradan çıkmaya ihtiyacım vardı, sadece kısa bir süreliğine.

Ertesi sabah yoldaydım, geçmişte iyileşmeme yardımcı olan tek yere gidiyordum.

Ona duyduğum güven zedelenmiş olsa da, ona olan sevgim hâlâ devam ediyordu. Kulübede kaldıktan sonra sonunda onu geri kazanacağımı umuyordum.

BÖLÜM 38

F *Kocamı* öldürdükten 48 saat sonra karakola histerik bir halde gelmiş ve onu bulmalarını talep etmişim. İfademi aldılar. ve benim sağlam mazeretimi doğruladıktan sonra onu aramaya başladılar.

Yirmi dört saatten kısa bir süre sonra cesedini rıhtımda çürürken bulmuşlardı. ME, polis soruşturmasını tamamladıktan sonra Victor'un cesedini oldukça hızlı bir şekilde serbest bırakmıştı.

Kimse o gece ne olduğunu gerçekten sorgulamamıştı. Morales'in alnını süsleyen kurumuş kanlı deliği görmüşler ve cinayet için rekabeti suçlayarak noktaları birleştirmişlerdi.

Geçen haftaki cenazesinden sonra işlerini düzenledim, çalışanlarını kendi ayakları üzerinde durana kadar yetecek kadar parayla işten çıkardım. Şirketine bağlı olduğu için evi satmak biraz daha karmaşıktı ama ortakları onun yıllardır karanlık işlerle uğraştığını ve hesaplarını kuruttuğunu öğrendiklerinde sonunda iflas ettiklerini açıkladılar.

Theo'yu son gördüğümünden bu yana tam iki hafta geçmişti. Sadece iki hafta ve şimdiden yıllar gibi geliyordu, ayrı geçen her dakika acıyan kalbimi parçalıyordu.

Ertesi sabah boş bir yatağa uyandığımdan beri Theo'ya nasıl yaklaşacağımı düşünüyordum. Hâlâ her şeyi nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyordum.

Kırdığım şeyi onaracak tüm parçalara sahip olup olmadığımdan bile emin değilken onu onarmaya nasıl başlayabilirdim?

Doğrusu, reddedilmesinden korktuğum için eve kapanmışım. Onu suçlayamazdım, onu terk ettikten ve ona defalarca yalan söyledikten sonra olmazdı.

Ama onu istiyordum. Sadece onu nasıl geri kazanacağımı bilmiyordum. Mutfaktaki cam kapıları kaydırarak açtığımda sabahın erken saatleriydi. Soğuk etrafımı sarmıştı, avluya doğru ilerlerken vücudumda bir ürperti dolaşıyordu.

Havuz evinin kapısını iterek açtım ve içeri girdim, onun kendine özgü kokusu bana çarptı, duyularımı istila etti.

O sabah yalnız uyandığımda göğsümde oluşan boşluk yeniden ortaya çıktı. Uzaklaştırmaya çalıştığım o donuk ağrı büyüyor ve üzerimde genişliyordu.

Eski mekânına göz gezdirdim, varlığının kalıntıları hâlâ havadaydı. Yatağına doğru yürüdüm, kendimi şiltenin üzerine bıraktım ve hâlâ belli belirsiz onun gibi kokan çarşafı kavrardım.

Çok yakında varlığı tamamen yok olacakmış gibi hissediyordum ve bunun en iyisi olup olmadığını bilmiyordum. Çarşafı daha sıkı sarıldım, bir damla gözyaşı kaçtı ve gözlerimi kapatırken aşağıya doğru yanan bir yol izledi.

Onu rahat bırakmıştım çünkü eğer aramızda bir ilişki olma ihtimali varsa, Theo'nun bana baktığında yıllarca bize yaşattığım yalanları değil *beni* göreceğini bilmem gerekiyordu.

Ona biraz daha zaman tanımak istemiştım ama bunu yapmayı bırakmıştım. Daha fazla beklemek istemedim. Özür dilemek, her şey için ne kadar üzgün olduğumu söylemek için bir fırsat istiyordum.

Havuzlu evden çıktım ve bornozumu göğsüme daha sıkı bastırarak çimenlikte koşmaya başladım, içerideki soğuk havanın beni daha fazla takip etmesini önlemek için veranda kapısını hızla arkamdan kapattım.

Tezgâhtan anahtarlarımı aldım ve arabama bindim.

Adresini hızlıca araştırdıktan sonra evinin önünden geçtim ama garaj yolu boştu. Dışarıda bir saat bekledikten sonra içeride hiçbir hareket olmayınca doğruca buraya geldim. Birkaç hafta önce buraya geldikten sonra adresi ezberlemiştim ve denemeye karar verdim.

Onsuz burada olma düşüncesi göğsüme baskı yapıyordu ama bunu bir kenara iterek ahşap kapıyı çaldım. Orada durdum, ailesinin

Kapının eşiğinde, nerede olduğunu bildiklerini umarak.

"Olivia?" diye selamladı beni, yüz hatları şaşkınlıkla çizilmişti.

"Umm... aslında Sofia," diye itiraf ettim ve ona zayıf bir gülümseme verdim.

Saniyeler geçtikçe damarlarıma endişe doldu, yüz ifadesi okunamıyordu.

"İçeri gel, *cariño*," dedi sonunda, etrafımızı saran sessizliği bozarak.

Annesi kapıyı daha geniş açarak içeri girmemi işaret etti. Soğuk bedenimi saran sıcaklık ve havayı dolduran ekmek pişirme kokusuyla kapı arkamdan kapandı.

Onu oturma odasına kadar takip ettim ve krem rengi kanepede yanına oturdum, ondan başka her yere bakıyordum.

Kıpırdandım, ellerimle oynarken odaya göz gezdirdim ve bakışlarım hepsinin olduğu bir resme takıldı.

Hepsi çok mutlu, çok *normal* görünüyordu. Cüzdanımda sakladığım benzer bir fotoğrafı hatırlayınca kalbim sıkıştı. Belki bir gün ona sahip olurdum.

Kalbim *onunla birlikte olmayı* umuyordu.

"Sofia." Gerçek adımın kullanılması beni düşüncelerimden sıyırdı ve onunla yüzleşmek için yana döndüm.

"Öyle mi?" diye duraksadı, endişeliydi. "Her şey yolunda mı? Sen iyi misin?" diye sordu sonunda.

Kafamı kaldırdım, sorusu beni şaşırtmıştı. Biri bana iyi olup olmadığımı sormayalı uzun zaman olmuştu.

"Evet." Oğlunun kalbini kıran ben olduğum halde benim için endişelenmesinden dolayı kendimi suçlu hissederek iç çektim.

"Theo'yu arıyorum," diye mırıldandım nefesimin altında. "Evine gittim ama orada değildi, o yüzden burada olabileceğini düşündüm."

"Özür dilerim. Oğlumu iki haftadır görmedim. Geçen hafta telefonda kısa bir süre konuştuk ve bir şeylerin ters gittiğini anladım ama onu zorlamak istemedim. Oğlumun incindiğinde içine kapanma gibi inatçı bir eğilimi var. Bana kendi başına gelmesine izin vermeyi zor yoldan öğrendim."

Boğazım düğümlendi, oğlunu bir süredir görmemesinin nedeninin ben olduğumu düşününce suçluluk duydum.

Bunların hepsi benim yüzümdendi. Hepsi ondan sır sakladığım, onu uzaklaştırdığım içindi.

Gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışmak için ellerime odaklanarak yere baktım. "Bana kızgın. Açıkçası onu suçlayamam," diye fısıldadım, sesim sonunda hafifçe kırıldı, gözlerim dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Bir eliyle yanağımı okşadı, özlediğim şefkat dolu bu hareketi bana annemin beni teselli ettiği zamanları hatırlattı.

"Ah, *cariño*, emin olduğum bir şey varsa, o da oğlumun senden asla nefret edemeyeceğidir."

Sevgi ifadesi bir damla gözyaşının akmasına neden oldu, başparmağı tuzlu karışımla kaplandı. Ben durduramadan bir gözyaşı daha düştü ve bir tane daha. Parmaklarını yanağımda gezdirerek gözyaşlarımı sildi.

"İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum ama oğlumun sizi sevdiğini biliyorum. Onunla buraya ilk geldiğinizde bunu gördüm. Gözlerini senden alamıyordu. Ve senin de onu aynı şekilde sevdiğini görebiliyorum."

Eleonora'nın ifadesi göğüs kafesimin derinliklerinde yankılandı ve ruhumdaki umudu ateşledi.

Belki, sadece belki, hâlâ umut vardı. Belki de onu tamamen kaybetmemiştim.

Daha fazla gözyaşı süzülürken boğazımdaki düğümü yuttum ve zayıfça başımı salladım. Kollarını bana doladı ve ben de kısa bir süre sonra onun hareketini taklit ettim.

Hâlâ sarılmaya alışık değildim ama bu iyi hissettirdi. Orada oturduk, kucaklaştık. Gözlerimi kapattım ve kısa bir an için annemmiş gibi davrandım, beni kendine bağladı ve yıllarca sevdiğim adamın peşinden nasıl gideceğim konusunda bana öğütler verdi.

İllüzyon yavaşça kaybolurken yüzüm göğsüne bastırılmıştı.

Sonunda boğazımı temizledim ve onun kucağından çekildim. "Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Oğlum kaçmaya çalışsa gideceğini bildiğim tek bir yer var."

Kabin.

Gevşek bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı ve ona bakmam için çenemden usulca çekti.

Bakışlarımız çarpıştı, itiraf ederken onunki pişmanlık doluydu. "En küçük oğlum Santi doğduğunda kocam kalp krizinden öldü. Berbat bir haldeydim. Bırakın iki çocuğu ve yeni doğmuş bir bebeği, kendime bile zar zor bakabiliyordum."

Durakladı, gözleri yaşlarla doldu. "Theo devraldı, bizimle ilgilendi ve kederimi atlatmamda bana yardımcı oldu."

Pırıl pırıl parlayan yanaklarını sildi. "Kendimde değildim ve çok kolay öfkeleniyordum. Sorumluluğu bu kadar genç yaşta üstlenmek zorunda kalmamalıydı ve her gün yaptıklarımın pişmanlık duyuyorum çünkü oğlumu kendi içine kapanmaya itti."

Tekrar durakladı ve ben de bir nebze olsun rahatlatacağını umarak ellerimi ona doladım. "Benim güzel Theo'm hayatında çok sık sevgi hissetmedi ve bunu hak etmediğini düşünüyor. Her gün ona ne kadar sevildiğini hatırlatarak hatalarımı yazmaya çalışıyorum. Ancak yıllarca sevilmediğinizi hissettiğinizde, bu durum kalbinizin derinliklerine işlemeye başlıyor."

Onu terk etmem ve yalan söylemem bu fikri güçlendirdi. *Hay sikeyim.*

Arabama gitmeden önce Eleonora'ya son bir kez sarıldım. İçeri girdiğimde telefonumu sisteme taktım ve Valentina'nın numarasını çevirdim. Üçüncü çalışta nihayet cevap verdi.

"Meşgulüm," dedi, iç çekişi hatta yayılıyordu, daktilosunun sesi arka plandaydı.

Verdiği yanıt karşısında oflayıp puflayarak arabanın ısını ayarladım. "Benim için bir adres bulmanı istiyorum."

Valentina'nın yazması durdu ve beni hoparlörden çıkarıp kulaklığı olduğunu tahmin ettiğim şeye bağladığını duydum. "Kendi başına bulamıyor musun?"

Sessizlik hattı doldurdu ve benim rahatsızlığımınla eğlenerek kıkırdadı. "Dur tahmin edeyim, korumanı arıyorsun."

Kiminle ilgili olduğunu otomatik olarak bilmesinden hoşlanmadığım için içim gerildi. "*Eski korumam.* İki hafta önce benim için çalışmayı bıraktı," diye mırıldandım.

"Peki bana ne için ihtiyacın var?" diye sordu ve sırtıttığını hissedebiliyordum.

Yutkunarak itiraf ettim. "Ekipmanlarım yanımda değil, bu yüzden büronun veri tabanına bakmanı ve Theodore Alvarez'e ait herhangi bir mülk bulmanı istiyorum. Ya da ailesiyle bağlantılı herhangi bir şey."

"Ne yapabileceğime bir bakayım," diye cevap verdi ve ben başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırdı.

Birkaç dakika sonra telefonuma iki adres geldi, bunlardan biri daha önce ziyaret ettiğim onun eviydi.

Direksiyonu kavradım ve gözlerimi kapattım, gözlerimi açmadan önce yavaş bir nefes aldım ve yüzeye çıkan endişeyi görmezden geldim.

GPS'ime adresi girdim ve garaj yolundan çıktım.

Biz olmak için yedi yıl bekledik ve ben bir saniyeyi daha boşa harcamayacaktım. Muhtemelen artık bana güvenmediğini biliyordum ama beni dinlemesini sağlayacaktım.

Hikayenin tamamını dinlemesinin zamanı geldi.

BÖLÜM 39

SOFYA

A Birkaç saat sonra Azilah yakınlarında otoyoldan çıktım ve tekrar yola çıkmadan önce benzin almak için hızlıca durdum. Gökyüzü gri olduğu için

Ne kadar zaman geçtiğini söylemek zordu, ekrana baktım ve neredeyse orada olduğumu fark ettim.

SUV'u yavaşlatıp tek şeritli bir yola girmeden önce ağaçlık iki şeritli yollarda bir saat daha sürdüm. Buraya en son geldiğimizde çıktığı küçük tepeyi bulana kadar dar girişten yukarı doğru sürmeye devam ettim.

Yağmur nihayet dinmişti, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken sarkan çamlardan sadece damlalar ön cama sıçırıyor, lastikler arada bir derin oluklar açıyordu.

Birkaç dakika sonra ağaçlar nihayet seyreldi ve kulübenin bulunduğu küçük açıklık ortaya çıktı.

Arabayı yaklaştırdığımda birinin burada olduğunu ve bagajdan çantalarını aldığını fark ettim.

Onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Benim Theo'm.

Çantaları hızla bagaja geri bıraktı, yanındaki kılıftan silahını çıkardı ve küçük garaj yoluna giren arabama doğru nişan aldı.

Arabamı yavaşlatıp kamyonunun arkasında durdum. Anahtarları çevirerek motoru durdurdum ve arabadan indim, ellerim havada. Gözleri gözlerime çarptığında silahı hâlâ çekiliydi.

Göğsüm öylesine yoğun bir sıcaklıkla ağrıyordu ki, içim dışıma çıktı.

Onu incelemek için zaman ayırdım, gözlerim yüzünde geziniyor, ufak değişiklikleri fark ediyordum. Onu uzun zamandır böyle görmemiştim.

kayboluşumu takip eden günlerde onu izledi.

Gz altı halkaları belirginleşmiş, çenesini daha kalın bir kirli sakal süslüyordu ve dağınık saçları biraz daha uzundu.

Kahretsin, onu özledim.

O koyu kahverengi gözler beni tepeden tırnağa süzdükten sonra tekrar benimkilerle şarpıştı ve Glock'unu indirdi, karşısındakinin sadece ben olduğumu anlayınca savunması düştü.

Vücudu sımsıkı kilitlenmişti ama yüz ifadesinde hiçbir duygu parıldamıyordu, bu da benim orada olmamla ilgili ne hissettiğini anlamamı engelliyordu.

Buraya gelirken bu anı kafamda defalarca canlandırmıştım ama şimdi Theo karşımda dururken tek kelime bile edemiyordum.

Onu en son gördüğümde ertesi sabah gitmişti. Bütün gün yataktan çıkmamıştım, zihnimde bitmek bilmeyen senaryolar dönüp duruyordu. Başta ona şok kızmış olsam da, gün boyunca bu kızgınlık yavaş yavaş dağılmış, yerini incinmişliğe bırakmıştı ama gittiği işin onu suşlamıyordum.

Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım, özellikle de çocukluğunu öğrendikten sonra.

Özür dilemek, peşinden koşup ona kendi tarafımı anlatmak ve beni affetmesini istemek istemiştım ama beklemem gerektiğini biliyordum.

Aramızdaki hava doluydu, söylenmemiş şok şey vardı. Söylememe izin vermesini umduğum o kadar şok şey vardı ki, ama buraya gelirken kafamda prova ettiğim özür çoktan unutulmuştu.

Bunun yerine derin bir nefes aldım ve kendime geldim. Konuşmak işin ağzımı aştımdı ama ben bir şey syleyemedenden sözümü keşti.

"Git," dedi hoyratça, bana sırtını dönmeden önce gözlerini kaçırarak.

Bu benim sorumu cevapladı.

Yağmur şiselemeye başlayıp etrafımızda hafif bir sis oluşturmadan önce orman, gürleyen kalbim dışında şok sessiz görünüyordu.

Bagajını kapatıp market alışverişini geride bıraktığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Benden bir adım uzaklaştı ve göğsüm sıkıştı, kaburgalarım ciğerlerimi boğmakla tehdit ediyordu. Bir adım daha attı ve panik beni ele geçirdi.

Başımı salladım, ona tekrar yaklaşırken ağzımdan hırıltılı bir nefes çıktı.

"Hayır," dedim kararlılıkla.

Yüzüme doğru döndü, koyu renk gözleri beni inceliyordu. Birkaç yağmur damlası teninde birikmişti, yağmur lekeli kirpikleri şimdi aşağı doğru kıvrılmış, oturuyordu

bronzlaşmış yanaklarına karşı koyu ve ağır.

Bir nefes verdi. "Sofia, bunun için zamanım yok."

Tekrar arkasını dönmeye başladı ama kolundan tutarak onu durdurdum. O kadar yolu beni geri çevirsin diye gelmedim.

"Zaman yarat."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kaşları çatıldı ve çenesi gerildi. "Ne istiyorsun?"

Boğazımda bir düğüm oluştu ve gözlerimi kapatarak günlerdir duymadığım sesinin içime işlemesine izin verdim.

"Sen," diye fısıldadım, sesim kısıktı, gözlerimi açmaya çalışıyordum. "*Te deseo*, Theo."

Sözlerim karşısında sanki ona vurmuşum gibi nefesi kesilerek geri çekildi. Ayrılığımızdan dolayı onu bu kadar yorgun görmek zordu, ama sözlerime böyle tepki verdiğini görmek daha da acı veriyordu.

İçimde bir ateş patladı, daha parlak yanıyor ve sonraki sözlerimi körüklüyordu. Theo onu sevip sevmediğimden, sevgiye layık olup olmadığından hep şüphe duymuştu ve ben ona ne kadar layık olduğumu, benim için ne kadar mükemmel yaratıldığını göstermek yerine, gidip onun yıllardır kendine söylediği aynı acımasız yalana inanmasına izin vermiştim.

Onun yüzünden gittiğimi.

Kalbim göğsüme daha sert çarpıyor, yankısı kulaklarımda gümbürdüyordu. Derin bir nefes daha aldım ve cevap vermek üzere olduğu şeyi kestim.

"Sıçıp batırdım."

Gözleri öfkeyle parlıyordu. Bir elimi kaldırdım, sessizce devam etmeme izin vermesini istedim, sinirlerim bozulmadan önce kelimeleri çıkarmam gerekiyordu.

"Seni istemediğim için gittiğimi sanıyorsun ama ben sana aşık olduğum için gittim. Çünkü seni de kendimle birlikte dibe çekemezdim. Çünkü seni o kadar çok seviyorum ki, sana bir şey olmasına dayanamazdım. Ailemin intikamını almaya giderken kalbinin benimkiyle birlikte yandığını göremezdim."

Theo bana baktı, sözlerim yavaşça aklına yerleşirken gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. *Bunu* itiraf etmemi beklediğini sanmıyordum.

"Bunu kendim için yapmam gerekiyordu. *Onlar için*." Boğazım düğümlendi, kelimeler zar zor duyuluyordu.

Tekrar başımı kaldırdım ve gözleriyle bir kez daha buluştum. "Sana söyleseydim, siktir et diyeceğini ve beni takip edip her şeyi yok edeceğini biliyordum."

Benim yanımda. Ama senden kariyerini benim için feda etmeni isteyemezdim. Benim için kendini feda et."

Yüz ifadesi kederli bir hal aldı. "Benim adıma bu kararı verme hakkını sana kim verdi?"

"Theo," diye nefes aldım. Daha fazlasını söylemek için hamle yaptım ama o tekrar konuştuğunda kelimelerim boğazımda düğümlendi.

"Hayır, Sofia," diye bağırdı. "Ben seni seviyordum. Sana çok aşkıttım ve sen beni terk ettin. Sen benim hayatımın aşkıydın ve her şeyden sonra öylece gittin. Sensiz *nefes* alamadım. Sensiz uyuyamadım. Seni *bekledim*, *yıllarca seni aradım*."

"Beni affetmelisin," diye yalvardım ama gözlerime bakmayı reddetti, uzaklara bakarken çenesini sıkıttı.

"Seni her gün özledim. Seni arayıp durdum. Zihnim sana ulaşmaya devam etti. *Seni* düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, *seninle* ilgili tüm anılarıma sarılıyordum," diye haykırdı, yüzü acıdan iki büklüm olmuştu.

Elini saçlarının arasında gezdirdi, telleri çekiştirdi ve etrafına bakındı. "*Lanet* olsun, *ruhum* sürekli sana ulaşmaya çalışıyor ama ne zaman gerçekliğe geri dönsem, sen hiç orada olmuyordun. Seni tekrar tekrar kaybetmeye devam ettim. Varlığının hayaleti gece gündüz peşimi bırakmıyordu."

Uzaklaşırken çenesi sıkıştı. "Sana güvenebilir miyim bilmiyorum," diye itiraf etti utanarak. "Seni çok istiyorum, *mi alma*, ama beni terk etmeyeceğine güvenebilir miyim bilmiyorum."

Yıllar önce bana taktığı lakap dilinden uçup orta yerime saplandı. Titrek bir nefes aldım ve gözlerim yaşardı, göğsüm o kadar sıkıştı ki itirafının altında kalbim ikiye ayrılacakmış gibi hissettim.

Bir süre daha orada durdum, gözlerimi kapattım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Gözyaşlarımı yuttum ve söylemek istediğim her şeyi söyleyene kadar dökülmelerine izin vermedim.

Gözlerimi açtım, omuzlarımı geriye ittim ve bedenimi onunkine bastırarak yaklaştım. Ellerimi yüzüne doğru kaldırdım ve avuç içlerimi yüzünün kenarlarına dayayarak çerçeveledim.

Temas karşısında gözlerini kapattı.

"Çok üzgünüm, *mi cielito*," dedim kalın bir sesle. "Bana bir şans daha vermene, bize bir şans daha vermene ihtiyacım var."

Gözlerimiz birleşti ve kalbim göğüs kafesimde gümbürdedi, uzun zamandır bildiğim kelimeleri nihayet söyleyecek cesareti topladım

bir süre önce.

"*Te amo tanto, mi cielito,*" diye itiraf ettim sonunda, akmayan gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı.

Yanıt olarak vücudunun benimkine karşı titrediğini hissettim. Başka tarafa bakmaya çalıştı ama çenesine uzanarak bakışlarını tekrar benimkine çevirdim.

Bir şey söylemesini bekledim, *herhangi bir* şey. Ama söylemedi, adem elması sallanıyordu.

Gözlerim dolgun dudaklarına kaydı ve o başka bir şey söyleyemeden dudaklarının köşesine belli belirsiz bir öpücük kondurup hemen ardından geri çektim.

"Sofia." Adım kırık bir fısıltıyla çıktı. Elleri yukarı doğru esnedi ve bana uzanma dürtüsü durdu, onları tekrar yanlarına bıraktı.

"I-"

Tekrar parmak uçlarıma eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurup karşılık beklediğimde sözleri kesildi. Karşılık vermeyince dilimi dudaklarının kenarında gezdirdim ve içeri girmesini istedim.

Göğsünden bir inilti yükseldi ve dudaklarına fısıldayarak hafifçe geri çekildim.

"Theo, lütfen beni affet?" Acı kalbimi parçalayarak sordum.

Sessizliği karşısında göğsüm gerildi. Theo konuşmak için ağzını açtı ama durakladı, ağzını tekrar kapattı, çenesi bu hareketten dolayı esnedi.

Gökyüzü başımızın üzerinde bulutlandı ve uzaktan gök gürültüsü sesleri duyuldu. Daha önce yavaşça yağın yağmur damlaları daha sert düşmeye başladı, fırtına daha da şiddetlendi, yağmur tabakaları düşmeye başladı ve bizi anında ıslattı.

Onu tekrar öptüm, parmaklarım ensesinin etrafında kıvrıldı ve onu daha yakın tuttu. Titreyerek nefes aldı ve içime doğru sarktı.

Gök gürültüsü tekrar patladı, uzaklaşırken arkasındaki karanlık ormanı bir saniyeliğine aydınlatan bir ışık parlaması oldu.

Başımı kaldırıp ona baktım, koyu renk ıslak saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Ona uzun uzun baktıkça, etrafımızdaki sessizlik duygularımı daha da arttırdı; sessizliği bozan sadece bardaktan boşanırcasına yağın yağmur ve sert nefeslerimizdi.

Midem altüst oldu, onu kaybetme korkusu zaten var olan acıyla karışarak içimi ürpertti. Onu tekrar kaybetmek istemiyordum.

Geriye kalan tek şey yağmurun yalanlarımı yıkaması ve temiz bir sayfa açmamıza izin vermesi için dua etmektir.

BÖLÜM 40

THEO

I Öpücüğüne karşılık vermemek, kendimi onun içinde boğmak ve dudaklarını kendime çekmek için her şeyimi harcıyordum. Duygularım içsel bir savaş veriyordu.

içimdeki savaş. Onu tekrar içeri alma isteği, beni tekrar terk edeceği korkusuyla şiddetle rekabet ediyordu.

"Theo?" diye sordu, sessizliğim karşısında alt dudağı titriyordu, gözyaşları yanağından aşağı süzülüyor ve parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Kirpiklerinin arasından bana baktı. "Sana senin olduğumu hatırlatmama izin ver. Her zaman senin olduğumu."

Gözlerim onun üzerinde yükselirken gözlerini aradı, yüz ifadesindeki kırılganlık ve pişmanlık açıldı. Elimi uzatıp yüzünü nazikçe avuçladım ve eğilerek gözyaşlarını sildim.

"Lütfen ağlama, *mi alma*. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Sana daha önce gelemediğim için özür dilerim. Sen gittiğinde yıkılmıştım ama bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için kendime daha çok kızmıştım."

Gözlerini kapattı ve dokunuşuma doğru eğildi.

"*Mi cielito...*" dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde sözleri kesildi, fısıltıyla dokunuş damarlarımdaki ateşi tutuşturdu.

"Bana bir söz verir misin?" "Herhangi bir şey."

"Artık gitmek yok."

Elleri benimkilerin üzerine gelirken gözyaşları daha da sertleşti. "Artık gitmek yok."

Ondan birkaç dakika önce geldiğimde, geldiğime pişman olmaya başlamıştım ve o ortaya çıktığında ona gitmek için toparlanmak üzereydim, planlarımı tamamen raydan çıkardı.

Benim için geldiğine hâlâ inanamıyordum. Hayatımın büyük bölümünde, onun bana sunduğu sevgiyi hak etmediğimi düşünmüştüm.

Onu öptüm. Onu öptüm çünkü öpmek zorundaydım. Onu öptüm çünkü istedim. Çünkü eve gelmem *gerekiyordu*.

Yumuşak bir iç çekişle ağzını ayırdı, içimde erirken elleriyle ıslak gömleğimi kavradı.

Dudaklarımız birbirine dolanırken ellerim hâlâ çenesini kavriyordu. Ellerim daha sonra aşağı doğru hareket etti ve birini sırtının alt kısmına sararak onu kendime doğru daha sıkı çektim, diğeri ise boynunun yanında yerini buldu.

Dilim ağzına girip onu daha sert öperken inledim. Başparmağım içgüdüsel olarak nabız noktasına daireler çizerek onun gerçek olduğuna kendimi ikna etti. Gerçekten burada olduğuna.

Göğsünden rahatlama hissi veren küçük bir inilti koptu, vücudu bana doğru eğildi, bedenlerimiz birbirlerine açlık duyuyordu.

Nefes almak için geri çekildim ve alnımı onunkine yasladım, bu anı mümkün olan her şekilde, biçimde veya formda ezberledim, ilk söylediğinde rüya görmediğimden emin olmak için bu kelimeleri tekrar duymaya ihtiyacım vardı.

"Tekrar söyle," dedim dudaklarına karşı, sesim derin ve gergindi.

Te amo kelimeleri dökülürken bakışlarımı onunkilere kilitledim ve yedi yıl önce onu ilk gördüğümünden beri söylemek için can attığım kelimeleri fısıldadım.

"Te amo, Sofia. Siempre te he amado. Sana ilk kez kimin daha iyi aşçı olduğu konusunda kavga ettiğimizde aşık oldum ve o zamandan beri seni seviyorum."

Kollarımı ona doladım ve onu ayaklarından çekerek göğsüme sabitledim, gömleklerimizin ıslak kumaşı birbirine yapıştı.

Bacakları belime dolanarak bizi birbirimize kenetlerken ben kapıya doğru yürüdüm ve kilidi açacak anahtarları bulmak için ceplerimi karıştırdım.

Başını boynumun kıvrımına gömdü, ben anahtarları sokmaya çalışırken oradaki deriyi ısırdı ve yaladı. Nefesimin altında kapının açılması için mırıldandım ve klik sesini duyduğumda rahatlayarak iç çektim.

Sonunda.

Kapıyı arkamdan ayağımla kapattım ve ayakkabılarımı çıkarıp arkamdan onunkilere uzandım. Daha sonra onu doğruca yatak odasına taşıdım, buranın ne kadar soğuk olduğuna aldırmadım.

Sonrası için bir sorun.

Ağzımı onunkinin üzerine eğdim, dilim daha derinlere inerek onunkine karıştı, dudaklarından nefis bir inilti çıkarken vücudu benimkine teslim oldu.

O üzerime çıkarken ben de yatağın kenarına oturdum. Ellerim sıırsıklam gömleğinin eteğinden tutup yukarı çekti ve gömleği başından fırlatıp odanın bir ucundan diğerine savurarak ıslak bir gümbürtüyle yere düşürdü.

Ağzım boynuna yapıştı, öpüşüp ısırırken elleri aşağı uzanıp gömleğimi çıkardı. Elleri tenimde gezinirken, kollarımda, omuzlarımda ve göğsümde gezinirken teninin sıcaklığı benimkine baskı yapıyordu.

Ağzımı göğsünün kabarıklığına götürmek için onu yaklaştıırken ellerim omurgasının üzerinde yayıldı. Parmaklarım bağcıklı sütyeninin arkasına yapıştı ve onu serbest bıraktı. Ellerimi göğüslerinin altında birleştirdim ve onları ağzıma götürüp emdim.

"Oh, *Tanrım*."

Bir meme ucunu nazıkçe ısırdım ve bakıcılığımın altında miyavladı, kalçaları ereksiyonuma karşı sürtünerek sürtünme için yalvardı.

"Adımı duymak istiyorum, Sofia." Dikkatimi diğer tarafa verirken tenine karşı homurdandım.

"Theo," diye nefes aldı.

"İşte bu, *mi alma*. Kendini bu kadar iyi hissettiğinde çağıracağın kişi benim."

Ve sonra bir çılgınlık içindeydik, vücutlarımızda kalan giysileri atmak için umutsuz bir yarış içindeydik. Ben pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirirken ve kötü bacaklarından aşağı sürüklerken o kalçalarını kaldırdı. Kot pantolonunu ve çoraplarını çıkardığımda üzerinde dantelli iç çamaşırından başka bir şey kalmamıştı.

Hızlıca çekerek çıkardım, sonra da bir kenara attım. Sonra, onu yatağa yatırmak için ayağa kalkarak ağzına bir kez daha sahip oldum. Soyunmayı bitirmek için bir saniyeliğine geri çekildim, sikim serbest kaldı, onun için ağrıyordu.

Dudaklarıma götürüp emmeden önce başparmağımı sıırsıklam olmuş amının arasında gezdirdim.

Mırıldandım. *Kahretsin, onun tadını özlemiştim*.

"Seni sonra yiyeceğim ama şimdi içinde olmam gerek."

"Evet," diye yalvardı, ben onun üzerinde gezinirken elleri bana uzanıyordu. Aramıza uzandım, sikimin ucunu klitorisine doğru sürükledim ve bu onun vücudunda bir ürperti yarattı.

Kendimi onun girişine hizaladım, zar zor içeri girdim, sonuna kadar itmeden önce boğazımdan utanmaz bir inilti koptu.

Sırtını kamburlaştırdı ve ağzımın içine doğru ağladı.

"Her zaman çok iyi hissediyorsun." Dudaklarına karşı inledim.

Ellerim belini kavrarken omuzlarıma yapıştı, ben çekilip kalçalarımı pompalarken parmaklarım ona battı, tekrar yapmadan önce bu sefer daha sertti. Ona doğru *daha* hızlı, *daha muhtaç* bir şekilde, tekrar tekrar sallandım.

Bacağını tuttum ve omzumun üzerine çektim, kalçalarımı açtım, böylece onu becermeye devam ederken kasıklarım klitorisine sürtünebilirdi.

Hızımı yavaşlattım, kalçalarımı bir kez itmeden önce sadece ucu hala içinde olana kadar geri çekildim ve şişmiş dudaklarından keskin bir nefes aldım.

Ağzımı aşağıya indirip onunkinin üzerinde gezdirdim. "Beni hissedebiliyor musun, *mi alma*?" Elimi bacağından aşağı kaydırarak fısıldadım.

Başını eğerek dudaklarımı ısırdı. "Evet, seni hissediyorum." Mırıldandım. "Bu amcığın sahibi kim, Sofia?"

Kalçalarımı içine doğru yuvarladım ve bana karşı ürperdi, dudaklarından bir dizi inilti döküldü.

"Sen," diye nefes nefese kaldı.

Gözlerim aşağıya indi, vücutlarımızın **b i r l e ş m e s i n i**, sikimin onun dar amcığına batmasını izledi.

Hiçbir ressamın hakkını veremeyeceği bir şaheserdi. Bu kadını sevmiştim. O da beni sevdi.

Aletimi sıkıca kavradığı için görüşüm bulanıklaştı, vücudumda zevk ateşi yandı, ruhum saf bir mutluluk hissiyle doldu. Tıpkı onun yanında ya da içinde olduğum her zaman olduğu gibi.

"Yaklaştım Theo," diye haykırdı.

Kontrolüm elimden kaydı ve ona daha sert ve daha hızlı girmeme izin verdim, başım geriye düştü, gözlerim yuvarlandı. Etrafımı saran mükemmel amcığının hissinden bir inilti kaçtı.

Çenemi indirdim ve ona baktım. "Sen benim için yaratıldın. Kukun sadece ve sadece benim zevkim için yaratıldı. Öyle değil mi Sofia?"

"Theo." Keskin bir nefes aldı, başı geriye düştü ve gözleri kapandı.

Ellerim yukarı kaydı, parmaklarım kalçasıyla uyluğu arasındaki deriyi kavrayıp sıkıştırdı.

"Gözlerini benden ayırma Sofia," diye emrettim.

Ağzımı kulağına doğru kaydırdım, altımda titremesi beni tatmin etti.

"Ben de sana bir soru sordum." Kulak memesini ısırđım. "Evet, Theo. Tıpkı benim için yaratıldığın gibi."

Ter tenimizi kapladı. Onun çığlıkları benim inlemelerime karışıyor, etlerimizin birbirine çarpmasından çıkan seslerle savaşıyordu. Zevklerimizin kreşendosu kabin boyunca yankılandı.

Öpmekle dudaklarını ısırmaq arasında gidip geliyor, dudaklarının üzerinde geziniyor ve çıkardığı her sesi yuttuğumdan emin oluyordum.

"Çok iyi alıyorsun, bebeğim." Övdüm. "İşte bu, benim iyi kızım ol ve benim için gel."

Bana sıkıca sarılırken gözleri tereddütsüz bir kavrayışla benimkilerle birleşti, atlamaya hazır bir şekilde kenara yaklaşırken alnım onunkine çöktü.

Başparmağım klitorisine indi, daha hızlı ovuyor, umutsuzca onu klitorisine doğru kovalıyordu.

Gözleri geri döndü ve boğazından bir çığlık koptu, ben de hemen arkasından onu takip ettim.

"*Siktir.*" Sesi boynuna gömdüm, orgazmım içimde sallanıyor ve sperm ipleri onu doldururken nefesimi çalıyordu.

Kısa bir süre sonra ikimiz de aynı anda aşağı indik, nefes nefese kalmıştım, başım hala duygu dalgalarından yüzüyordu.

Onu alnından öptüm. "Seni seviyorum, Sofia Maria Herrera."

Beni öptü. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Seni seviyorum, Theodore Anas Alvarez."

Tam adımı kullanmasına sııttım.

Mutlak mutluluk böyle bir şey olmalıydı ve onunla birlikte bunun tadını çıkardığım için kendimi çok ayrıcalıklı hissediyordum. Bu his göğsümün içine sızdı ve ona ne kadar bağımlı olduğumu ortaya çıkardı.

Bacaklarını belime doladım, kendimi kalkmaya ve banyoya girmeye zorlarken hala onun içindeydim.

Bizi temizleyip yataęa yatırmadan önce dušta tekrar seks yaptık.

Haftalardır ilk kez huzur içinde uyudum ve ertesı sabah uyandığımda o hâlâ oradaydı.

Mutluluğu bulacağımı hiç düşünmemiştim ama sonra o hayatıma girdi ve bana hepimizin sevlmeyi hak ettiğini gösterdi.

EPILOG

SOFIA - ÜÇ YIL SONRA

I Bugün Theo'nun ve benim ikinci yıl dönümümüzdü.

İsteyebileceğimden çok daha fazla sevgi ve mutlulukla dolu iki yıl.
Kaybettikten sonra

bir aileye sahip olabileceğimi, yeniden *hissedebileceğimi* hiç düşünmemiştim.

Kulübeden eve döndükten sonra hiç vakit kaybetmedik ve onun yanına taşındım.

Birkaç hafta sonra evlenme teklif etti ve yakın ailesinin de hazır bulunduğu sahilde özel bir törenle evlendik.

Noah'yı davet etmek istemişti ama o bir görev için uzaktaydı ve gelememişti. Birlikte çalıştığımız süre boyunca bana bir anne figürü gibi davrandığı için Elena'yı davet etmeyi düşünmüştüm ama onun yeni kimliğini riske atmak konusunda rahat değildim.

Ailemin yanımda olmadığı, babamın beni teslim edemediği zor bir gündü, ama beni izlediklerini biliyordum, kendi insanımı bulduğum için huzurluydum.

Ayrıca, Theo onları da törenimize dahil etmeyi ihmal etmemişti. Annemle babamın oturacağı ön koltuklardan ikisini boş bırakmış, annemin en sevdiği çiçekleri etraflarına sarmıştı.

Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmedi.

Theo o gün ailemin yanımda olmasının ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve bana onlardan bir parçayı yanımda bulundurma fırsatı vermişti. Günümüzü daha da özel kılmıştı.

Mutfakta yemek pişirirken tabakların tıkırdadığını duyabiliyordum. Bana defalarca öğretmeye çalışmıştı ama ben hâlâ ilk denediği zamanki kadar çaresizdim.

Ayrıca, onu mutfakta çalışırken izlemeyi seviyordum. Kocamın yemek yapmasını izlemenin benim için her zaman bir anlamı vardı.

Yatak odamızdan çıkıp koridorda yürümeye başladım, kızarmış hamur kokusu ağzımı sulandırmaya başlamıştı bile. Açık mutfağa girdiğimde kocamı ocağın başında, tezgâhın üzerinde dumanı tüten iki küçük bardak çayla buldum.

Onun gömleksiz, sadece bir çift siyah boxer külot giydiği görüntüsü içimde alçak bir ateşin filizlenmesine neden oldu. Güçlü kalçalarını ve arka tarafını şekillendiriyor, bel bandı kalçalarının belirginliğine yapışıyordu.

Hepsi benim.

Ona doğru yürüdüm, kürek kemiklerinin arasına bir öpücük yerleştirirken kollarımı ortasına doladım.

"Merhaba," dedim sırtına doğru, yüzümü ona yaslayarak.

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, onun baş döndürücü kokusunu içime çektim, ikinci bir ten gibi bana yapışmasını istedim. Tenimde onun kokusuyla uyanmayı seviyordum. Ayrı olduğumuz zamanlarda bile her zaman yanımda olduğunu hissediyordum.

"Günaydın, güzel kız."

Omzunun üzerinden baktı, ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. Başını eğdi ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurması için ayak parmaklarımin üzerinde yükseldim.

"Ne pişiriyorsun?" diye sordum ve sanki bir işaretmiş gibi karnım guruladı.

Yanına sokulabilmem için kolunu kaldırdı. "En sevdiğin," dedi ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurmadan önce saçlarıma gülümsedi.

Aşağıya baktığımda onun tavadaki *msemenleri* çevirdiğini gördüm, bir yığın zaten tezgahın kenarına yığılmıştı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Teklifimi geri çevireceğini bildiğim için sordum.

Kıkırdadı. "Bebeğim, ikimiz de bunun cevabını biliyoruz." Kıkırma küçük bir tokat attı. "Ben bunu bitirene kadar git o güzel kıcını oturt."

Şakacı bir şekilde koluna vurdum ve fincanlardan birini kaptım, unla kaplı adanın arkasına doğru ilerledim, üstünde birkaç küçük hamur topu vardı.

Yüksek sandalyelerden birine oturdum. "Bunun *shiba*'sı var mı?"

Odada kahkahalar patladı. "En son otuz dakikanı bana bunun tadını bozduğunu söyleyerek geçirdikten sonra olmaz."

Sinirlenmem gerekirdi ama kahkahası vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderdi. "Hiç komik değil. Bana söylememiştin ve ben de çay içmek için çok heyecanlıydım, ancak senin biraz eklediğini fark ettim."

"Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım. Söz veriyorum." Kıkırdadı ve işine geri döndü.

Bir yudum aldım ve benim kesinlikle asla yapamayacağım bir şeyi, mutfakta komuta ve zarafetle hareket etmesini izledim. Benim yeteneklerim başka alanlarda daha değerliydi.

Kilere doğru ilerledi, bal ve tereyağını aldı ve ısıtmak için mikrodalgaya koymadan önce bir kaseye az miktarda koydu.

Sonra tezgâha doğru ilerledi. Hamuru düzleştirip yayarken ön kolları esnedi ve daha kare parçalar hazırladı.

"Mutfakta iyi görünüyorsun, kocacığım." Ona böyle seslenebilmeyi asla başaramadım.

Bir parçayı katlarken bakışları yukarı kaydı. "Tezgahın üzerine eğilmişken daha iyi görünüyorsun, *karıcığım*."

Gözleri karardı ve dün gece eğitim merkezinde geçirdiğim bir günün ardından eve geldiğimde yaşadıklarım aklıma geldi. Yemek pişirdiği mutfağa zar zor girebilmişim ki, yaptığı işi bırakıp beni domalttı ve hatırlayamadığım kadar çok kez boşalmamı sağladı.

Sözleri karşısında yüzüm kızararak gergin bir şekilde kıkırdadım. Birlikte geçirdiğimiz üç yıldan sonra bile üzerimde hâlâ aynı etkiyi bırakıyordu.

Oturduğum sandalyeyi döndürdüm, yüzümü ona döndüm ve etrafıma bakındım. *Bizim alanımıza.*

Onunla birlikte koruyucu gözetim altındayken, beni her zaman geleceğimi ve ondan ne istediğimi, nerede olmak istediğimi düşünmeye teşvik etti.

Bir gün, bütün geceyi sadece konuşarak geçirmiştik ve ben dalgın bir şekilde mükemmel evimi tarif etmişim.

Ancak yıllar sonra benim için inşa ettiğini keşfettim, bunu ancak taşındığım gün fark etmişim.

Akdeniz tarzı dış cephesi olan iki katlı bir evin önüne park ettik. Ben eve hayranlıkla bakarken o arabadan indi, kendim inmeden önce onun kapıyı açmasını bekledim.

Kendi kapılarımı açmamdan hoşlanmazdı, bu yüzden ne zaman birlikte olsak mecbur kalırdım.

"Neden bu kadar sessizsin?" Elime uzandığında sordum, arabanın kapısı arkamdan tıkırdayarak kapandı. Buraya en son kısa bir süreliğine gelmişim ama

onu izlemekten evini göremeyecek kadar meşguldü. "Bana ne gördüğünü söyle," dedi eve doğru eliyle işaret ederek.

Evi daha yakından inceledim. Büyük pencereler, krem rengi sıva duvarlar, kırmızı kiremit çatı, ahşap kapı, mavi-grimsi vurgular.

Ona evi tarif ettim ve kafası karışmış bir şekilde ona baktım. "Anlamıyorum."

Arkamdan yaklaştı, kollarını belime doladı ve başımı göğsüne yasladım.

Boğazını temizledi. "Daha yakından bak."

Tekrar konuştuğunda nihayet kafama dank etti. "Bizim olacaktı. Eğer benim yanıma taşınmayı kabul edersen hala olabilir."

Mikrodalgadan gelen ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Eritilmiş malzemelerin bulunduğu kâseyi çıkarıp çekmecelerden birini açarken bakışlarım tekrar Theo'ya kaydı. Karıştırmak için bir kaşık aldı ve malzemeleri birleştirdi.

"Seni seviyorum, biliyor musun?"

"Biliyorum, *mi alma*." Bana baktı ve sadece benim görebileceğim bir gülümsemeyle gülümsedi.

Theo'nun ifadesindeki içten açıklık ve neşe, onunla tanışmadan önce varlığından bile haberdar olmadığım bir parçamı hâlâ çekiştiriyor. Ailemi kaybettikten sonra, tekrar sevme fırsatım olacağını hiç düşünmemiştim. Yeniden mutlu olabileceğimi.

Dolabımızda sakladığım ve daha sonra ona vereceğim hediyeği hatırladığımda mutluluğum daha da arttı.

Mutfakta çalışırken ona bakarken, şu anda sakladığım son sırrı umursamadığımı umuyordum.

"Ben de seni seviyorum," dedi mutfak adasının etrafında dönerken, bir tabak dolusu gözleme bal ve tereyağına boğulmuştu, tam da sevdiğim gibi. Tabağı tezgâhın üzerine koydu ve bacaklarımın arasına girerek üzerimde yükseldi.

Elleri kalçalarımaya dayanana kadar uyluklarımda gezindi. Beni daha yakına çekti ve işaret parmağıyla çenemi eğerek dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu.

"Mutlu yıldönümleri, Bayan Alvarez." "Mutlu yıldönümleri, Bay Alvarez."

Yanımdaki koltuğa oturdu, yemek yerken ve yeni davası hakkında konuşurken bacaklarımız iç içe geçti. Onunla yaşadığım bu normallik bana mükemmelin ötesinde bir his veriyordu.

Karnımı ovuştururken kendi kendime, *yarattığımız küçük aile için sabırsızlanıyorum*, diye düşündüm.

EPILOG

THEO - 6 AY SONRA

A Gök gürültüsü sessizliği delip geçti ve odada şimşekler çakarken uykulu gözlerle gözlerimi kırptım.

Yanımdaki Sofia'ya baktım. Yan yatmış, bana sokulmuştu, kollarımdan biri beline dolanırken sırtı önüme yapışmıştı.

Yağmur pencere camlarına çarpıyordu ve Sofia'nın yanımda huzur içinde nefes aldığını hissediyordum, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, koyu renk bukleleri pembe ipek yastığının üzerine dökülmüştü.

Parmaklarım karnının üzerinde gezinirken tarifsiz bir mutluluk kapladı içimi. Evlilik yıldönümümüzde bana sürpriz yaparak ilk çocuğumuza hamile olduğunu açıklamasının üzerinden altı aydan biraz fazla zaman geçmişti.

Birlikte yarattığımız hayatı büyütürken ona her baktığımda göğsüm sıkışıyordu. Ona her zaman hayranlık duymuştum ve onu gün geçtikçe daha büyüleyici buluyordum.

Ne kadar şanslı olduğumu düşünerek gözlerimi kapattım. Tüm bunların gerçek olduğunu kafamda zar zor canlandırabiliyordum. Neredeyse üç yıldır evliydik ve tüm bunları benim olarak adlandırmak, her fark ettiğimde hâlâ saf bir mutluluktu.

Benimkini.

Karım.

Bizim için inşa ettiğim ev.

Ailemiz için.

Hamile olduğunu öğrendikten sonra nihayet büyüdüğü yere geri döndük ve anne babasını toprağa verdik. Anne ve babasının mezarlarını ilk kez görüyordu. Onu hastaneye yatırdığımızdan beri böyle bir yeteneği olmamıştı.

Hemen koruyucu gözetim altına alındı ve oradan ayrıldıktan sonra Bal El Mansour'a geri dönmek çok riskli olacaktı.

Sadece ikimizin olduğu küçük bir cenaze töreni yaptık. Bütün gün çimlerin üzerinde oturmuş, ailesinin mezar taşına bakmış ve onlarla konuşmuştu. Daha önce kızlarını istemek için buraya geldiğimden, birkaç adım geride durdum, ona ihtiyaç duyacağını bildiğim alanı sağlarken, yine de bana ihtiyacı olursa çok uzakta değildim.

O uyandığında ve otelimize geri döndüğümüzde güneş yavaş yavaş batıyordu. Gün nihayet birkaç saat sonra yatağımıza girdiğimizde başlamıştı ve günün geri kalanını o göğsümde ağlayıp hıçkırırken, olanlara ve olabileceklere üzülen onlara sarılarak geçirmiştik.

Onun için kolay olmamıştı ve kederini atlatmasına yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmış olsam da, keşkelerin zihninin bir köşesinde hala titreşen bir şey olacağını biliyordum.

Bazen yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek kolay değildi, ama bana her zaman orada olmamın fazlasıyla yeterli olduğunu söylediler ve ben de ona inanmak zorundaydım.

Morales'in ölümünün duyulmasından birkaç ay sonra, evlilikleri sırasında gönüllü olarak çalıştığı merkezde çalışmaya başladı. Onlar için orada olmanın onu mutlu ettiğini biliyordum çünkü her gün eve geldiğinde yüzündeki neşeyi görebiliyordum.

Bazı günler engellerle doluydu ama çoğunlukla, onun yanımda olduğu son birkaç yıl hayatımın en güzel yıllarıydı.

Yanımda kıpırdanarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Vücudu benimkine doğru kaydı, giydiği beyaz tişört yukarı kalkarak onu bana gösterdi.

Ay ışığının yatak odamızın duvarlarında parlattığı yağmur dışında oda karanlıktı ve çıplak kıcının dış hatlarını gösteriyordu.

Büyüyen ereksiyonuma yaslanırken kalçasını sıktım ve ismim dudaklarından bir iniltiyle kaçarak göğsümde derin bir arzu uyandırdı.

Bunca yıl sonra bile ona sahip olma, onu işaretleme, ona *sahip çıkma* arzusu hiç yatışmadı. O yanımdayken hala ona uzanmaktan kendimi alamıyordum ve geceleri yatağa geri sürünmeyi dört gözle bekliyordum, uyuyacağımı ve bir gün daha onun yanında uyanacağımı biliyordum.

Onu on yıl önce ne kadar istiyorsam şimdi de o kadar istiyordum.

"Theo," diye yumuşak bir iç çekişle nefes aldı ve tekrar bana doğru yuvarlandı.

"Mmm," dedim başının tepesine doğru, ama cevap vermedi.

Hâlâ uyuyordu ve muhtemelen rüyalarından birini görüyordu. Son birkaç haftadır bu tür rüyaları daha sık görüyordu ve ben de bundan şikayetçi değildim.

Ağzım ensesine yapıştı, usulca öperken elimi gömleğinin önünden, karnından ve göğüslerinin arasındaki vadiden geçirdim.

Parmaklarım göğüs uçlarıyla oynarken onları sırayla avuçladım. Son zamanlarda daha hassas olduklarını biliyordum, bu yüzden onları sıkmak ve çimdiklemek arasında gidip geldim.

"Oh," diye inledi ve kıç yanaklarının arasına sıkışmış olan ereksiyonuma karşı hareket etti, daha fazlasını aramak için yukarı ve aşağı kayıyordu.

Elim karnının düzlemlerinden aşağı, sırlıslık olmuştur amına doğru ilerledi, parmaklarımın uçları, sikimi almaya çoktan hazır olduğunu bilmeme rağmen klitoris ile alay etti.

Ağlayan amcığının ıslaklığını parmaklarımda topladım ve dirseğimin üzerine çıkarak onun uyarılmışlığını sikimin üzerine sürttüm.

Dizini tuttum, bacağına kaldırıp benimkinin üzerine koyarak onu açtım. Sonra diğer elimle sikimi tuttum ve girişini dürttüm.

"Daha fazla," diye fısıldadı, gözleri hâlâ kapalıydı. Yavaşça, kalçalarını yuvarlayarak içine doğru ilerledim.

Bana karşı ürperdi, dudaklarından inilti döküldü. Sonra kendimi ona bıraktım, ne kadar iyi hissettiğini görünce gözlerim kapandı. Sığ bir hamleyle içine yuvarlandım, dudaklarımın arasında emmeden önce kulak memesini ısırardım.

Amcığı uzunluğumun etrafında kenetlendiğinde, nabızı boynuna doğru atarken bir iniltiyi ısırardım.

"Çok iyiydi, *mi alma*," diye fısıldadım kulağına.

Sonunda gözlerini açtı, gevşemeden önce bir saniyeliğine gerildi ve kıcının kıvrımını içime doğru daha da şekillendirdi.

"Theo," diye yalvardı nefes nefese, uyandığı için sesi boğuk çıkıyordu. Boğazından boğuk bir inilti çıkararak tekrar içine girmeden önce sonuna kadar geri çektim.

Bir elimi gömleğinin içine sokarak önceki bakımlarıma devam ettim. Diğer elim başının üzerinden geçerek orada duran elini yakaladı, önünde yatağa doğru tuttu, parmaklarımız birleşti, yüzük parmaklarımızdaki benzer dövme ortaya çıktı.

Evlendiğimiz gün yüzüğünü yerine yerleştirirken, daha önce orada olmayan siyah yazıları fark ettiğimde bana sürpriz yapmıştı.

Diğer tarafına da benim baş harflerimin olduğu üç noktayı kazımişti, tıpkı benimkine onunkini kazımış olduğum gibi.

Kalçalarımı pompaladım ve pompaladım, kasıklarımın kıcına çarpma sesi odayı dolduruyor, uykuya dalmış inlemelerine katılıyor ve beni teşvik ediyordu. Kalçalarımı eğdim, büyük olasılıkla bacakları birbirine daha sıkı kenetlendiği için içinde sevdiği noktaya vurdum, bu da onun içinde olma hissini çok daha iyi hale getirdi.

Başını geriye eğdi ve dudaklarını yakalayıp onu öptüm. Dilim onunkine daldı, bu his beni tüketti. Kalçalarımı yavaş bir tempoda yuvarladım, parmaklarım bir göğsünden diğerine geçerken omurgamda zevk birikiyordu, onlara özlem duydukları ilgiyi veriyordum.

"Beni tüketiyorsun," diye fısıldadım kulağına.

Meme ucunu çimdikledim ve dudaklarından bir çığlık yuvarlandı, sikimin üzerine boşalırken başı geri tepti.

Boynuna doğru inledim, sonra itişlerim daha hızlı ve daha acımasız hale geldikçe omzuyla birleştiği yeri ısırdım, daha önce omurgamın dibine yerleşmiş olan zevk kabardıkça uzun zamandır unuttuğum önceki tempoyu ayarladım.

Kalçalarım onunkilere çarptı, içeri ve dışarı kayarken çıkardığım ses ıslak ve özensizdi. Son bir sert hamleyle boşalırken boğazımdan boğuk bir ses çıktı ve onu kendime çektim.

İçinde seğirdim, sperm ipleri tatlı amını doldurdu. Başıma uzandı, dudaklarımı kendi dudaklarına götürdü ve iniltilerimi yuttu.

Bir solukla ağzımı geri çektim, birleşen ellerimizi ve boşta kalan elimi kullanarak göğsüne sarıldım. Vücudunun sıcaklığı tenime sızarak beni içine çekti.

Bir süre sessiz kaldık, sert nefeslerimiz odayı dolduruyordu. Başını çenemin altına yerleştirdi ve ben başının üst kısmını öperken derin bir iç çekti, sıcak vanilya ve hindistan cevizi kokusu duyularımı sardı.

Bir kez daha göğsünü avuçladım, dudaklarım kulağının altındaki boşlukta oyalandı, bu benim favorimdi çünkü buna tepkisi neredeyse her zaman anında oluyordu.

Başını geriye eğdi, ağzımı arıyordu. Dudaklarını buldum ve dilim onunkiyle buluştu, onu tattım, tadını çıkardım.

Dakikalar ilerledikçe, içinde tekrar sertleştim ve içgüdüsel olarak kalçalarımın doğru geri çekilerek beni döl dolu amının derinliklerine doğru itti.

"Seni seviyorum," dedim ağzına karşı.

"Seni daha çok seviyorum, *mi cielito*."

İçinden çıkarken ağzımı ayırdım, sikim yüksek sesle itiraz ediyordu.

"Üstüme çıkmanı istiyorum," diye ısrar ettim, avucumu bacağımda gezdirdikten sonra yanaklarından birini avuçladım. "Şimdi."

Yüzünü bana döndü ve kendini yukarı kaldırarak bir bacağı vücutumun üzerinden geçirip üzerime oturdu. Tişörtünü başının üzerine kaldırdı ve oğlumuzun ya da kızımızın oturduğu sert küçük tümseği ortaya çıkardı.

Aşağı inerek üzerimde gezindi, yaramaz gözleri benimkilerle çarpıştı.

Geri uzandı, ucumu ona doğru hizaladı, ıslak amcığı hâlâ dölleriyle ağlıyordu.

Sikimin üzerinde geziniyordu ve ben sabırsızlanmaya başlamıştım. Kalçalarımı yukarı kaldırmaya çalıştım, ama elini karnımdan aşağı iterek beni durdurdu.

"Bay Alvarez," diye takıldı çenemi dişleyerek, "karınızın size binmesini mi istiyorsunuz?"

Yanıt olarak inledim, kalçalarımı ona doğru yuvarladım. Parmakları göğsümde gezindi ve tırnaklarını hafifçe karnımda gezdirdi, tenim onun dokunuşuyla canlandı.

"Lütfen, Bayan Alvarez. Size ihtiyacım var," diye inledim ağzına karşı.

Yavaşça üzerime çökerken iniltim ağzının içinde kayboldu. Kalçalarını tutup onu teşvik ederken alt dudağını emdim.

Ellerimi ondan çekip başımın yanına koydu ve geriye doğru sallanarak kendini tamamen üzerime bıraktı. Başım coşkuyla geriye atıldı.

İleri geri sallanırken ellerinden birini göğsüme koydu ve kısa süre sonra kalçalarımı yukarı itmeye başladım, ağzını sertçe öptüm.

Bu sefer daha sert boşaldığında hala öpüşüyorduk ve ben de hemen arkasından katıldım, tekrar boşalırken boğuk bir inilti çıkardım. Üzerime yığıldı, ikimiz de daha sert nefes alıyorduk.

Kollarım sırtına dolanmış, göğüsleri terli göğsüme yapışmıştı.

"Seni seviyorum Sofia Alvarez," diye mırıldandım başının üzerinde. "Biliyorum," dedi kıkırdarak.

Karımın sevdiğim pek çok yönü vardı ama gülüşü kesinlikle ilk sıradaydı.

Başını göğsümden kaldırdım, ona hızlı bir öpücük verdim ve dudaklarına gülümsedim.

Avuçlarımdan biri omurgasının uzunluğundan aşağıya doğru kayarak sırtının küçük kısmında son buldu. Onu nazikçe yukarı çektim ve sırt üstü yatırdım, sonra banyoya yöneldim ve küçük bir bez alıp ılık suyla ıslattım.

İkimizi de temizledikten sonra onu tekrar yorganın altına soktum ve o da bana sarıldı.

Dudaklarım Sofia'nın omurgasında gezinirken uykulu bir inilti çıkardı ve ben de iç geçirdim, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Bunun benim hayatım olduğuna, hayatımın aşkını kollarımın arasına aldığıma hâlâ inanamıyordum.

Hayatımı yaşadığım bir şeyden uğruna yaşamaya değer bir şeye dönüştürdü.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Nemesis'i beğendiniz mi? Lütfen yorum bırakmak için bir saniyenizi ayırın!
Vendetta Serisi'nin 2. Kitabı yakında çıkıyor.
Gelin okuduklarınız hakkında sohbet edin! SeRaya'nın Savaşçıları Facebook grubuna katılın: facebook.com/groups/serayaswarriors

SERAYA'NIN SAVAŞÇILARINA KATILIN!

Authorseraya.com

SeRaya ile ilgili her şeyi burada konuşabilir, ilk bakışlara, özel çekilişlere ve benimle bağlantı kurabileceğiniz en iyi yere buradan erişebilirsiniz!

Instagram: [instagram.com/authorseraya](https://www.instagram.com/authorseraya)

Tiktok: [tiktok.com/@ yazarlareraya](https://www.tiktok.com/@yazarlareraya)

Facebook Grubu: [facebook.com/serayaswarriors](https://www.facebook.com/serayaswarriors)

Pinterest: [pinterest.com/authorseraya](https://www.pinterest.com/authorseraya)

Goodreads: [goodreads.com/author/show/27810782.SeRaya](https://www.goodreads.com/author/show/27810782.SeRaya)

TEŞEKKÜRLER

Bunu yazabildiğime inanamıyorum. Her zaman bunu yapabilmenin hayalini kurmuştum ama bir milyon yıl geçse de *siktir et* deyip bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim. Bir kitap yazdın ve onu gerçekten ortaya koydun. Bunu başardın. Sonunda kendini ilk sıraya koyduğun ve kendin için bir şeyler yaptığın için seninle gurur duyuyorum. Seni seviyorum.

Arkadaşlarıma, kim olduğunuzu biliyorsunuz. Her biriniz için sonsuza dek minnettarım. Beni desteklediniz ve sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir aile oldunuz. Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca gösterdiğiniz sevgi ve teşvik asla unutamayacağım bir şey. Yolun her adımında yanımda olduğunuz için, bana destek olduğunuz için ve tanıdığım en iyi insanlar olduğunuz için teşekkür ederim.

İkinci yarıma, kız kardeşime, seni seviyorum. Hiç tanımadığım biriyle tanışacağımı ve onun hayatımdaki en önemli insanlardan biri olacağını asla düşünemezdim. Kelimenin tam anlamıyla aklımı başımda tutuyorsun ve sana sadece arkadaşım değil, ailem dediğim için her gün minnettarım. Seni çok seviyorum tatlı kız.

Özel baskı kitabımdaki suç ortağıma, seni seviyorum. Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin ve evren bizi aynı yola soktuğu için çok minnettarım çünkü hayatımı sensiz hayal edemiyorum.

Benim güzel kızıma, seni ne kadar sevdiğimi ve sonsuz desteğin için ne kadar minnettar olduğumu zaten biliyorsun. Her zaman yanımda olduğun ve kitabıma müzikle hayat verdiğin için teşekkür ederim.

Jess'e. Söyleyecek çok şeyim var ama aradığımda her zaman cevap verdiğin ve son dakikada olay örgüsü kurmaya ve dünya inşası eklemeye çalışırken on beş bin fikrimi zıplatmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Bebeğim. Zaten biliyorsun. Duygusal davranmıyoruz ama hayatımda olduğun için sana minnettarım. Seni seviyorum.

Hanım evladım. Her zaman yanımda olduğun ve beni her zaman kendime daha fazla inanmaya ittiğin için teşekkür ederim. Billboardlar geliyor xx

Cat'e. Seninle tanıştığım için çok minnettarım ve bebeğime bu muhteşem kapakla hayat verdiğin için teşekkür ederim. Daha fazlasını yaratmak için sabırsızlanıyorum.

Seninle sihir.

Editörüm ve düzeltmenim Emily'ye: Kelimelerimi parlattığın ve bu hikayeyi olabileceğinin en iyisi yaptığın için teşekkür ederim.

Ve son olarak, siz okuyuculara. Hikayelerime şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bana gösterdiğiniz sevgi hayal edebileceğim her şeyin ötesinde. Siz güzeller olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı ve bundan sonra nereye gideceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum!

YAZAR HAKKINDA

SeRaya
Romance Author

SeRaya, size her iki dünyanın da en iyisini sunacak hikayeler yazmayı amaçlayan, hem karanlık hem de buharlı romantik kitapların yazarıdır. Ahlaki açıdan gri karakterlere ve mutlu sonlara karşı bir zaafı var. Karanlık en çok sevdiği şey olsa da, kalbinde umutsuz bir romantik (ama sorarsanız inkar edecektir). İyi bir aşk kitabına sarılmanın yanı sıra, en sevdiği dizileri yeniden izlemekten ve yeni yemek mekanları keşfetmekten hoşlanıyor. Mutlu bir şekilde bekârdır (çünkü asla daha azıyla yetinmez), ancak birçok kitap erkek arkadaşıyla meşguldür.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.